

1885—B.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΝ, 1885 — ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΞΑΜΗΝΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΟΓΔΟΟΣ

Ἰδρύθη ἐν ἔτει 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ὑπο

ΤΗΣ ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΜΕΤΟΧΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Διευθύντης Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΔΡΑΙΟΣ

1885

Ἀπαγορεύεται ἡ πωρὴ ἀδείας ἀναδημοσίευστος τῶν περιεχομένων

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

	σελ.		
Δένδρον (τὸ) τοῦ Χριστοῦ.	176	Τοῖου! τοῖου! τοῖου!	145
Ἐναρξίς (ἡ) τῶν μαθημάτων.	74	Φθινόπωρον (τὸ).	50
Προσευχὴ πρὸς τὴν Παναγίαν.	63	Χελιδόνι (τὸ) καὶ ἡ Θεώνη.	7
Σωφρονισμὸς (ὁ) τοῦ Μήτρου.	87	Ψεύτικη ἀλήθεια.	8

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 107 εικονογραφίας

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια ἴδε Τόμ. Ζ'. σελ. 177].

ΙΑ΄.

ΟΝΕΙΡΟΝ ΦΡΙΚΩΔΕΣ

[Συνέχεια]

Ὅπως δὴποτε ὀλίγην ὥραν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐσηκώθη ὁ Μάριος καὶ μετὰ δειλίας εἶπεν εἰς τοὺς φιλεξουόντας αὐτόν :

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν φιλοξενίαν σας. Λοιπὸν καλὴν νύκτα σας.

— Καὶ γιὰ ποῦ, νῆχουμεν καλὸ ρώτημα; εἶπεν ὁ γέρον εἰς τὸν Μάριον. Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος

ἔρος Ζ΄. — Τεύχος 13^{ον}.

ἐφάνη εἰς τὸν Μάριον πάρα πολὺ ἀγρία καὶ φοβρὰ!
— Θὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον μου. Καλὴν νύκτα σας καὶ σας εὐχαριστῶ.

— Καλέ, χωρατεύεις, παιδί μου; Ἔλα, Χριστέ καὶ Παναγιά μου! Ποῦ θὰ πᾶς αὐτὴν τὴν ὥρα; εἶπεν ἡ γρῦα.

— Δὲν θὰ το κουνήσης ἀπὸ 'δῶ, εἶπεν ὁ γέρον, θὰ πλαγιάσης ἐδῶ. Τὰ δύο μου παιδιὰ θὰ κοιμηθοῦν μαζί καὶ σὺ θὰ κοιμηθῆς σὲ κρεβάτι χωριστὸ μόνος σου 'ς τὴν ἀπάνω κάμαρα. Ἄντε, Κῶσσο,

Τόμος Η΄. — 1

πήγαινε τον τον κύριον νά του δείξης τὸ κρεβάτι του. Καὶ σὺ, καλὸ μου παιδί, ὕπνον ἐλαφρόν.

Ὁ Μάριος, ὅτε διήρχετο τὴν μικρὰν αὐλήν, εἶδε κατὰ γῆς μίαν πέτραν ὡς αὐγὸν ἔκυψε λοιπὸν μὲ τρόπον καὶ χωρὶς νά τον ἴδῃ ψυχῇ, ἐπῆρε τὴν πέτραν καὶ τὴν ἔβαλεν εἰς τὸ θυλακίον του.

Τί τὴν ἤθελεν ἀρὰ γε; Καὶ δὲν το ἐκαταλάδατε;

— Πού ἔξυρω ἐγὼ τί ἀνθρώποι εἶνε αὐτοὶ ἐδῶ οἱ χωρικοὶ! εἶπε κατ' ἑαυτὸν ὁ Μάριος. Ἀς πάρω αὐτὴν τὴν πέτραν νά τὴν ἔχω ὡς ὄπλον, διὰ καλὸν καὶ διὰ κακόν. Ἐξυρῶ καὶ ἐγὼ τί εἰμπορὲ νά μου συμβῇ!

Ἡκολούθησε λοιπὸν τὸν υἱὸν τοῦ χωρικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκράτει λυχνάριον εἰς τὴν χεῖρά του, καὶ ἔφεγγεν εἰς τὸν Μάριον, καὶ ἀνέβησαν καὶ οἱ δύο εἰς τὴν κλίμακα τοῦ ἐπάνω δωματίου, κλίμακα στραβὴν, ἣ ὅποια ἔτριξε φοβερὰ καὶ ἐσεῖετο.

Ὅτε ἀνέβησαν εἰς τὸν δωμάτιον, ὁ υἱὸς τοῦ χωρικοῦ ἔδειξεν εἰς τὸν Μάριον τὴν κλίνην του, καὶ κατέβη εὐχρηστὴς εἰς αὐτὸν καλὴν νύκτα.

Ὁ Μάριος εὐθὺς ὡς ἔμεινε μόνος, ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὴν πέτραν, καὶ τὴν ἔχωσε ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του, διὰ νά τὴν ἔχῃ πρόχειρον, ἂν του συμβῇ τὴν νύκτα νά τὴν χρειασθῇ.

Ἐπλογιάσεν ἔπειτα, προσπάθησε νά κοιμηθῇ, ἀλλὰ « πού νὰ κλείσῃ μάτι! » τὸν ἀφινεν ὁ φόβος;

Ἐν τούτοις οἱ οἰκοδεσπότης ἀπεκοιμήθησαν, καὶ ἐκοιμῶντο, ὡς φαίνεται, ὕπνον βαθύτατον διότι ὁ Μάριος ἤκουε τὸν ροχασμὸν των, ροχασμὸν δυνατὸν καὶ ἠχηρὸν, ἀπόδειξις ὅτι οἱ ἀνθρώποι ἐκεῖνα δὲν ἦσαν κακοί, διότι ὁ κακὸς ἀνθρώπος ποτὲ δὲν κοιμᾶται ὕπνον βαθὺν καὶ ἀναπαυτικόν.

Τέλος πάντων ὁ Μάριος μετὰ πολλὰ, μόλις περὶ τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον κατῴρθωσε νά κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἀπεκοιμήθη ὁ Μάριος, ἀλλ' ὅμως μὴ ἐρωτᾷτε τί του ἐστοίχησεν ὁ ὀλίγος ἐκεῖνος ὕπνος! Εἶδεν ὄνειρον φοβερόν!

Εἶδεν ὅτι εὕρισκετο μέσα εἰς σπήλαιον ληστῶν καὶ δὲν ἠδύνατο νά φύγῃ.

Οἱ λησταὶ ἐφάνοντο ἀνθρώποι καλοὶ, ἀλλὰ Κύριος εἶδε τί βασιανιστήριά του ἤτοίμαζον!

Ὁ Μάριος ἤκουσε τοὺς ληστὰς συναμιλοῦντας σιγὰ σιγὰ καὶ ἐνόμιζε πλεονδοιέφθασεν ἡ τελευταία του ὥρα.

Καὶ πραγματικῶς, ὁ ἀρχιληστής ἤλθεν αἰφνης ἔμπροσθεν τῆς κλίνης τοῦ Μαρίου καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν μετὰ φωνῆς ἀγρίας καὶ τρομερᾶς:

— Τὰ χρήματά σου, ἢ σοῦ το, πῆρα τὸ κεφάλι!...

Καὶ ὕψωσε τὴν χεῖρά του, νά τον κτυπήσῃ μετὰ τὴν σπάθην τὴν ὅποیان ἐκράτει...

ΠΕΡΙΗΓΗΤΑΙΑ ΤΑΣΕΙΣ

Εὐθὺς ἐξύπνησεν ὁ Μάριος ἔντρομος καὶ ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ἐτριξε τοὺς νυστα-

λέους ὀφθαλμούς του καὶ δὲν εἰζευρε ποῦ εὕρισκεται. Ἐγόμιζεν ὅτι ἦτο εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ ἐκτίταξε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ νά ἴδῃ τοὺς ληστὰς, τὸν ἀρχιληστήν καὶ τὴν σπάθην τὴν φοβεράν.

Ἀλλὰ οὔτε ληστὰς εἶδεν, οὔτε ἀρχιληστήν, οὔτε σπάθην· μόνον εἶδε τὴν οἰκοδέσποιναν, ἣ ὅποια ἐκράτει σάρωθρον καὶ ἐσάρωνε τὸ δωμάτιον.

Καθὼς τὸν εἶδεν ἡ καλὴ γυνὴ, εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Καλημέρα, παιδί μου, δὲν ἐκοιμήθηρες καλὰ ἀπόψε. Ὅλη νύκτα εἶχες μεγάλη στενοχώρια, εἶχες παραμιλητὰ, καὶ μάλιστα ἐφώναξες: Πιάστε τον τὸν κλέφτη! πιάστε τον! Τί νὰ ἐδλεπες ἔς τὸν ὕπνο σου, παιδί μου;

— Ἐγὼ... τίποτε δὲν ἔδλεπα, κυρά, σὰς βεβαίῳ... ἐτραύλισεν ὁ Μάριος Καπάνης ἐντροπόμενος.

— Ἄ! ἄ! ἀναφώνησεν ἡ γυνὴ, τώρα ἐκατάλαβη τί τρέχει! τὸ κρεβάτι θὰ ἦταν πολὺ σκληρὸ καὶ ἐνακοκοιμήθηρες, παιδάκι μου! Ἄμ' βέβαια, ἀρχοντόπουλο καλομαθημένο σάν καὶ τοῦ λόγου σου!...

— Μὰ ὄχι δά, κυρά, ὄχι δὲν εἶν' αὐτό!

— Ἐλα δά τώρα καὶ μὴ μοῦ τα λές αὐτά! Ἄκουσε τί σου λέω ἐγὼ. Μὴ μας βλέπεις εἶσι χωριάτες, κόβει καὶ μᾶς τὸ κεφάλι μας! Ἄς εἶνε δά ἔλα τώρα, παιδάκι μου, νά πάμε κάτω νά φάμε, κοντεῖνε τὸ μεσημέρι, τώρα θάρθῃ ὁ ἀνδρας μου καὶ τὰ καλλυμάρια μου ἀπὸ τὸ χωράφι νά βάλουμε ἔς τὸ στόμα τους λίγο ψωμάκι καὶ νά πᾶνε πάλι ἔς τὴ δουλειά τους.

Καὶ ἡ οἰκοδέσποινα κατέβη διὰ νά ἀφήσῃ τὸν Μάριον μόνον νά ἐνδύθῃ.

Ἐνεδύθη εὐθὺς ὁ Μάριος καὶ κατέβη καὶ αὐτὸς εἰς τὸ κάτω δωμάτιον.

Τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ὡς ἐνθυμεῖσθε, χθὲς τὴν νύκτα ἐφάνη εἰς τὸν Μάριον ὡς σπήλαιον κακοποιῶν ἀνθρώπων, καὶ ἔβαλεν ὁ νοῦς του χιλιάς δύο ὑποφίας· τώρα ὅμως τὸ αὐτὸ δωμάτιον ἦτο πολὺ διαφορετικόν, ἦτο δωμάτιον ἡμερον, συγυρισμένον, καθαρὸν, καὶ ἦτο μίαν χαρὰ νά το βλέπῃ τις. Βλέπετε τί πρᾶγμα εἶνε ἡ κακὴ ἰδέα!

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ ἐμβαίνουν τρεῖς ἀνδρες, ὁ πατήρ καὶ οἱ υἱοί, αὐτοὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι χθὲς τὴν νύκτα ἐφάνησαν εἰς αὐτὸν ὡς ἀνθρώποι κακοποιοὶ καὶ λησταί. Καλέ, ποῦ λησταί! Αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι, ἀγαπητὰ μου παιδί, ἦσαν ἀνθρώποι ἡμεροί, γλυκυτότατοι, καὶ καθὼς τὸν εἶδον ἐπλησίασαν πρὸς αὐτὸν μὲ πολλὴν εὐγένειαν καὶ τοῦ ἔδωκαν τὴν δεξιάν των, τὴν ὅποیان ὁ Μάριος ἐσφιγγε μετὰ πολλῆς χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης, μετανοῶν μέσα του, διότι ἐξέλαβεν ὡς οἰκογένειαν κακουργῶν τὴν λαμπρὰν ἐκεῖνην οἰκογένειαν!

— Ἐ; δὲν τρώμε τώρα, γυναῖκα; εἶπεν ὁ οἰκο-

δεσπότης. Κόπιασε, ἀρχοντόπουλο, νά ρίξωμε μέσα μας λιγοῦλι ψωμί.

Ἐκάθησαν καὶ οἱ τέσσαρες εἰς τὸ τραπέζιον καὶ ἡ οἰκοδέσποινα ἔφερε τὸν ζωμόν, ὁ ὁποῖος ἄχιζε καὶ εἶχεν ὀσμὴν νοστιμοτάτην· καὶ ἀφοῦ ἐκένωσεν εἰς τὰ πινακιά των, ἔκαμε τὸν σταυρὸν της καὶ εἶπε:

— Ἐλα Χριστέ καὶ Παναγιά μου! καὶ ἔπειτα ἐγύρισε πρὸς τὸν Μάριον καὶ τοῦ εἶπε:

— Καλῶς ὤρισες, παιδάκι μου!

— Καλῶς σας εὐρήμα! ἀπεκρίθη ὁ Μάριος.

Καὶ ἀφ' οὗ ἔκαμαν τὸν σταυρὸν των ὡς καλοὶ χριστιανοί, ἤρχισαν νά τραγοῦν καὶ οἱ πέντε μὲ πολλὴν ὄρεξιν.

Ἐγίνε παπαρούνα ἀπὸ τὸν θυμὸν της καὶ ἐγύρισε καὶ εἶπε πρὸς τὸν ἀνδρα της:

— Δὲν ἔξερεις δά τί μου λέγει ὁ μουσαφίρης μας! Θέλει νά μας πληρώσῃ, ἡ ἀφαντιά του! Πῶς σου φαίνεται;

— Ὅχι δά, εἶπεν ὁ Μάριος, καὶ ἡ φωνὴ του ἔτρεμε νομίζω ὅτι εἶνε δίκαιον, διότι μ' ἐπεριποτήθητε μὲ τὴν προθυμίαν καὶ εὐγένειαν...

— Ἄκουσ' ἐδῶ, καλλυμάρια μου, εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης. Ἐμεῖς δὲν τὴν πουλοῦμε τὴν φιλοξενίαν· δὲν εἶν' ἐδῶ ξενοδοχεῖον. Διὰ τὴν τιποτένια χάριν ποῦ σου ἐκάμαμε, ἕνα μόνον πρᾶγμα θέλομε ἀπὸ σεῖνα...

• ΜΟΝΟΝ ΕἶΔΕ ΤΗΝ Οἰκοδέσποιναν ἡ ὅποια ἐσάρωνε τὸ δωμάτιον • (Σελ. 2)

Μετὰ τὸ φαγητὸν ὁ Μάριος ἐκάθησεν ὀλίγον καὶ συναμίλησε μὲ τοὺς εὐγενεῖς καὶ φιλοξένους χωρικούς, καὶ ἔπειτα ἐξῆλθεν εἰς τὴν θύραν καὶ ἐστάθη παρατηρῶν μήπως προβάλλουν οἱ φίλοι του. Καὶ τῷ ὄντι μετ' ὀλίγην ὥραν ἐφάνησαν ἀπὸ μακρὰν καὶ οἱ τρεῖς των, ὁ Μοντανῆς, ὁ Δουμπάνος καὶ ὁ Σαϊζάνης.

Τότε εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν, καὶ χωρὶς καὶ αὐτὸς νά εἰζέυρη τί κάμνει, ἠρώτησε τὴν οἰκοδέσποιναν μετὰ πολλῆς δειλίας:

— Τί σας ὀφείλω, κυρά, διὰ τὴν κλίνην καὶ τὰ δύο φαγητὰ;

— ὦ! καὶ νά τὴν ἐβλέπετε τὴν γραῖαν χωρικήν!

— Τί πρᾶγμα; ἠρώτησεν ὁ Μάριος μετὰ πολλῆς προθυμίας.

— Ὅταν ξαναπεράσῃς ἀπὸ τὸ χωριὸ μας, νά μὴ ξεχάσῃς νά ἔλθῃς πάλιν νά μας ἰδῆς! εἶπεν ὁ γέρον οἰκοδεσπότης καὶ ἐγέλασε μὲ πολλὴν ὄρεξιν.

— Ἄ! ὡς δι' αὐτό, σὰς τὸ ὑπόσχομαι, ἀνεφώνησεν ὁ Μάριος, καὶ ποτὲ μου δὲν θὰ σας λησμονήσῃ!

Καὶ μὲ τὴν εὐκρίνειαν εἶπεν ὁ Μάριος τοὺς λόγους τούτους, ὥστε οἱ χωρικοὶ ἐκτίταξαν ἀλλήλους μὲ μεγάλον θαυμασμὸν καὶ πολὺ εὐχαριστημένοι. Τότε ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν ἡ γραῖα οἰκοδέσποινα καὶ τοῦ εἶπε:

— "Έλα, παιδάκι μου, νά σε φιλήσω!
— Μετά χαράς, κυρά μου, είπεν ὁ Μάριος καὶ ἀρ' οὐ τον ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπόν του, ἔσφιγγε τὴν δεξιάν του καὶ τοῦ εἶπε:

— Καλὸ σου κατενόδιον, παιδάκι μου, καὶ ὁ Θεὸς μαζί σου!

— Ἐχετε υἱέσιαν! εἶπεν ὁ Μάριος σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ οικοδεσπότη καὶ τῶν υἱῶν του.

Τὴν στιγμὴν δὲ κατὰ τὴν ὁποίαν ἤτοιμαζέτο νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν νὰ ἐξέλθῃ, ἡ γραῖα οικοδέσποινα προσέφερεν εἰς αὐτὸν μικρὸν δέμα ἐπιμελῶς τυλιγμένον καὶ δεμένον μὲ λεπτὸν σχοινίον καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐλησμόνησες κάτι τι, παιδάκι μου!

— "Α, μπᾶ! τίποτε δὲν ἐλησμόνησα! εἶπεν ὁ Μάριος.

— "Ὅχι δά, εἶνε 'δικό σου τοῦτο, εἶπεν ἡ γραῖα οικοδέσποινα, καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ πονηρίαν.

— Ναί, ναί! 'δικό σου εἶνε! ἀνεφώνησαν γελῶντες ὁ πατὴρ καὶ οἱ υἱοὶ του, 'δικό σου εἶνε!

Ὁ Μάριος μὲ μεγάλην τοῦ ἀπορίαν ἔλαβε τὸ δέμα καὶ πάλιν ἐχαιρέτ σε τοὺς φιλοξενήσαντας αὐτόν, οἱ ὁποῖοι τὸν συνώδευσαν ἕως εἰς τὴν ἕξω θύραν.

Οἱ τρεῖς φίλοι τοῦ ἐπερίμενον εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, καὶ καθὼς τοὺς ἐπλησίασε, τὸν περιεκύκλωσαν καὶ τὸν ἠρώτων πῶς διήλθε τὴν νύκτα.

— Περιήγημα! εἶπεν ὁ Μάριος, καὶ διηγῆθη καταλεπτῶς τὰ πάντα.

— Καὶ τί καλὰ σου ἔδωκαν; ἠρώτησεν ὁ Δουμποδάνος, τί κρατεῖς αὐτοῦ;

— Ἀλήθεια! εἶπεν ὁ Μάριος. Τὴν ὥραν ὅπου τοὺς ἀπεχαίρετιστα, μοῦ το ἔδωκαν ἡ γραῖα οικοδέσποινα. Καὶ ἐγὼ δὲν εἰξέρω τί εἶνε. "Ας το λύσωμεν.

Καὶ ἐν ᾧ ἐβάδιζον, τὸ ἔλυσαν ὁ Μάριος, ἐξετύλιξε τὸ χαρτίον, καὶ τί νομίζετε ἔτι ἐξεδιπλώσε; Μίαν πέτραν στρογγύλην.

— Τί εἶν' αὐτό; ἠρώτησαν καὶ οἱ τρεῖς φίλοι μὲ ἀπορίαν.

— Ποπό, 'ντροπή! εἶπεν ὁ Μάριος.

— Ἐλα δὰ τώρα 'πέ μας τί εἶνε;

Καὶ ὁ Μάριος διηγῆθη πῶς ἔσκυψε καὶ ἐπῆρε τὴν πέτραν ἀπὸ τὴν αὐλὴν διὰ νὰ τὴν ἔγῃ ὡς ὄπλον, ἂν τυχὸν εἰ φιλοξενήσαντες αὐτὸν ἦθελον νὰ τὸν κλοποιήσουν τὴν νύκτα. Ὡς ἐνθυμείσθε, εἶχε χάτη τὴν πέτραν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του, καὶ ὡς φαίνεται θὰ τὸν εἶδον οἱ φιλέξιοι ἐκεῖνοι χωρικοὶ ὅταν ἐπῆρε τὴν πέτραν καὶ θὰ ἐμάντευταν διχτὶ τὴν ἐπῆρε. Κυττάξατε λοιπὸν τί εὐγενεῖς ὅπου ἦσαν Ἄντὶ νὰ του φανερώσουν τὴν ἀδικὸν πράξιν του καὶ νὰ ἀγανακτήσουν ἐναντίον του, αὐτὸ ὄχι μόνον δέου του εἶπον κανένα ψυχρὸν λόγον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπεριποιήθησαν ὡς ἂν ἦτο τέκνον των. Χάριν αὐτοῦ ἐστενοχωρήθησαν, ἔχασαν τὴν κλίνην των, καὶ ὁμοῦ

τὸν προσεκάλεσαν νὰ ἔλθῃ καὶ πάλιν νὰ τοὺς ἰδῇ, χωρὶς νὰ τοὺς φανερώσουν τὸ παραμικρὸν. Καὶ ἀντὶ νὰ τὸν ἐλέγξουν, δηλαδὴ ἀντὶ νὰ τοὺς εἰποῦν ὅτι δὲν ἔκαμε καλὰ καὶ ὅτι ὁ τρόπος του αὐτοῦ δὲν ἦτο καθέλου καλός, αὐτοὶ μὲ δὴν τὴν λεπτότητα καὶ τὴν εὐγένειαν, τοῦ ἔδωκαν τὴν πέτραν ὡς νὰ τοὺς ἔλεγον: Μὴ θαρρεῖς ὅτι δὲν σ' ἐκαταλάσαμε ὅτι μας ἐπῆρες διὰ κακίαν ἀνθρώπων, ἀλλὰ δὲν καταδεχόμεθα νὰ σοῦ το ἀποδείξωμεν.

— Ποπό, 'ντροπή! ἐπανέλαβεν ὁ Μάριος. Τὸ πάθημά μου τοῦτο θὰ μου γίνῃ μάθημα.

— Πραγματικῶς, νὰ τί θὰ εἰπῇ εὐγενεῖς ἀνθρωποι! εἶπον καὶ οἱ τρεῖς φίλοι.

— Καὶ δὲν μου λέτε πῶς ἐκοιμηθήκατε σεῖς; ἠρώτησε τοὺς φίλους του ὁ Μάριος.

— Μὴ ρωτᾶς! ὅπως κοιμάται κανεὶς 'ς τὴν ἀχυρῶνα.

— 'Σ τὸν ἀχυρῶνα!

— 'Σ τὸν ἀχυρῶνα, βέβαια! Δὲν εἶχε που ἄλλοῦ νὰ μας βάλῃ.

— Τὸν ὕπνον μας μὴδὲ ὁ ἐχθρὸς μας νὰ τὸν κάμῃ! τὸ κρεβάτι μας ἦτο σκληρὸν, πέτρα!

Ὁ Σαζιάνης ἐμερδίασε μὲ περιρρόνησιν καὶ ἀγδίαν, καὶ μὲ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου του ἐτίναξεν ἀπὸ τὸ φόρημα του μικρὰ κερματὰ ἀχύρου καὶ χόρτου τὰ ὁποῖα ἦσαν κολλημένα ἀκόμη.

— Καὶ εἰδειπνήσατε; ἠρώτησεν ὁ Μάριος.

— Θαυμάσια! ἀπεκρίθη ὁ Δουμποδάνος, ὁ ὁποῖος εἶχε κατορθώσῃ νὰ χορτάσῃ τὴν φοβερὰν ὄρεξίν του μὲ τὸ φαγητόν, τὸ ὁποῖον ἂν δὲν ἦτο νόστιμον, ἦτο ὁμοῦς ἀφθονόν.

— Ἀλήθεια; ἠρώτησε πάλιν ὁ Μάριος, καὶ παρητήρησε τὸν Παῦλον.

Ἀλλὰ ὁ Παῦλος ἀντὶ νὰ ἀποκριθῇ, ἔβηξεν. Ἐνθυμείσθε ὅτι ὁνάκις δὲν ἤθελε νὰ ἀποκριθῇ, ἔβηξε.

Ἐφαίνετο καὶ ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του ὁ Παῦλος ὅτι ἤρχισε νὰ βαρύνεται τὸ ταξείδιον, διότι ἦτο παιδίον καλομαθημένον καὶ ἀσυνήθιστον εἰς τοὺς κόπους τῆς ὁδοπορίας. Ἀλλ' ὁμοῦς, ἐπειδὴ ἠγάπα τὸν Μάριον εὐλοκῶς καὶ δὲν ἦτο καὶ φλύαρον παιδίον, διὰ τοῦτο δὲν ἔλεγε τίποτε.

Τούναντιον ὁ Μάριος ἦτο ζαιδρός, καὶ κατευχαριστημένος, διότι ὁλονὲν ἐπλησίαζεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ εἰς τὴν πατρικὴν του οἰκίαν. Ἀνέπνευε λοιπὸν τὸν πρωῒνον ἀέρα μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν.

Ἀφ' οὗ ἐβάδιζαν ἀρκετὴν ὥραν, διέκριναν μακρόθεν τὸ κωδωνοστάσιον μικροῦ τινος χωρίου ὀπισθεν χαμηλοῦ λόφου. Προχωροῦν ἀκόμη ὀλίγον καὶ βλέπουν δύο ἐργάτας οἱ ὁποῖοι διώρθωνον τὴν ὁδὸν καὶ ἐστρωνον χαλίγια. Ἡ ὁδὸς θὰ εἶχε πολὺν καιρὸν νὰ διορθωθῇ, διότι ἦτο ἐλεεινὴ καὶ ἄνω κάτω. Εἶχε βρέξῃ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, καὶ οἱ λάκκοι ἦσαν γεμάτοι, ὥστε ἐσχηματίζοντο πολλαὶ λίμναι, καὶ διὰ

νὰ περάσῃ τις ἔπρεπε νὰ βαδίξῃ βῆμα βῆμα, καὶ νὰ προσέγῃ τοῦ νὰ πατῇ.

Καὶ ὁ μὲν Μάριος καὶ ὁ Μοντανῆς καὶ ὁ Δουμποδάνος ἐπέρασον, ἀλλ' ἐξαιφνης ἤκουσαν τὴν φωνὴν τοῦ Σαζιάνη καὶ ἐστράφησαν.

Ὁ Σαζιάνης εἶχε γυρῆσιν τὸ κάτω μέρος τῆς περισκελίδος του μέχρι τῶν ἀστραγάλων καὶ ἐφαίνοντο τὰ κομψὰ ἐλαστικά ὑποδήματά του, καὶ μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἐκύτταξε τοῦ νὰ πατήσῃ διὰ νὰ μὴ λερωθῇ τὰ ὑποδήματά του.

Οἱ ἐργάται ἦσαν συνηθισμένοι νὰ βλέπουν καθ' ἡμέραν τοὺς χωρικοὺς εἰ ὁποῖοι διέβαινον ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἐπάτων πλὰ τ' ες πλ οὐ τ' ες μέσα εἰς τὰ νερά χωρὶς κωμῖαν προσοχῆν. Ὅταν λοιπὸν εἶδον τὸν μικρὸν ἐκεῖνον κύριον, ὁ ὁποῖος δὲν κατεδέχετο νὰ πατήσῃ μέσα εἰς τὰ νερά, ὅπως ἔκαμνον οἱ χωρικοὶ, καὶ μάλιστα εἶχε γυρῆσιν καὶ τὸ καντελέβνι του, τοὺς ἐφάνη πολὺ ἀστεῖον.

Διέκοψαν λοιπὸν τὴν ἐργασίαν των καὶ τὸν ἐκύτταζον μὲ εἰρωνεῖαν.

Ὁ Παῦλος παρετήρησε τὰ εἰρωνικά βλέμματα τῶν ἐργατῶν, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτο ἀπ' ἐκεῖνους εἰ ὁποῖοι χαρίζουν, ἀφ' οὗ μάλιστα καὶ ἡ πρῆξις του δὲν ἦτο γελοία, ἐστάθη καὶ αὐτὸς καὶ τοὺς ἐκύτταξε μὲ βλέμμα περιφρονητικόν.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἐργάται προσεβλήθησαν. Εἶπε λοιπὸν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν:

— "Ὀ! ὦ! Φοβάται τὸ ἀρχοντόπουλον νὰ μὴ λασπώσῃ τὸ βρακάκι του! καὶ γὰρ δ' αὐτὸ τὸ ἐγύρισε! Μὰ τὸ καὶ, ἁμαρτία εἶνε νὰ λερωθῇ!"

Καὶ ὁ ἄλλος ἐργάτης εἶπε:

— Ἐγὼ θαρρῶ πῶς το κάνει γιὰ νὰ μας δείξῃ τὰ ὁμορπὰ τοῦ τὰ παπουτσάκια! Τὸ τοσάμενο!

Καὶ ἐγέλασαν δυνατὰ: χὰ χὰ χὰ, καὶ ἠτοιμάθησαν νὰ ἀρχίσουν τὴν ἐργασίαν των.

Ἀλλὰ ὁ Σαζιάνης δὲν ἐχωράτσει. Χωρὶς νὰ κινήθῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἐφώναζε πρὸς τοὺς ἐργάτας:

— Αἱ τοῦ λόγου σας! Γιὰ νὰ σας 'πῶ, δὲν μου λέτε, παρακαλῶ, ποῖός σας βιότητης καὶ κίθεσθε καὶ φλυαρεῖτε; Ἡ δουλειά σας εἶνε νὰ στρώνετε αὐτοῦ τὰ χαλίγια. Τὴ δουλειά σας λοιπὸν!

Οἱ ἐργάται ἔμειναν μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν καὶ ἐκύτταζαν ἀλλήλους. Δὲν εἰσπόρεσαν νὰ χωνεύσουν τὴν ὕβριν τοῦ μικροῦ ἐκεῖνου ἀνθρωπίκου.

Ἐπειτα ὁ μεγαλύτερος ἐκ τῶν δύο ἐργατῶν εἶπε πρὸς τὸν σύντροφόν του:

— Καλὰ λέει τὸ ἀρχοντόπουλο! Ἐμεῖς πρέπει νὰ κάνουμε τὴ δουλειά μας!

Καὶ εὐθὺς ἔλαδς μίαν πτωκίαν γαλίικ καὶ τα ἔρριψε μὲ ὀρμὴν καὶ ὀργηνεῖς ἕνα λάκκον γεμάτον νερόν, ἴσα ἴσα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Σαζιάνη.

Ὁ Σαζιάνης ἀπὸ κεφαλής μέχρι ποδῶν κατεβράχη ἀπὸ τὸ νερόν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἦτο πηκτόνμαυρον ὡς μελάνη, καὶ ἔγιναν τὰ ἐνδύματά του «δυὸ χορὲς καὶ τρεῖς τρομάρες».

Ἀνεπίδωξε λοιπὸν κατακλιμένος ἀπὸ τὴν ὀργὴν του καὶ ἀνεφώνησε:

— Τοὺς ἀχρεῖους! Καὶ οἱ τρεῖς φίλοι ἤκουσαν καθαρὰ τὰς δύο

ἘΛΗΣΜΟΝΗΘΗΣ ΚΑΤΙ ΤΙ, ΠΑΙΔΑΚΙ ΜΟΥ" (Σελ. 4).

ταύτας λέξεις.

Ὁ ἐργάτης ὁ ὁποῖος ἐπίτηδες ἔβρεξε τὸν Σαζιάνη, ἄμα ἀκούσας τὴν ὕβριν, ὤρμησε κατὰ τοῦ φίλου μας καὶ ὕψωσε τὴν χεῖρα, ἔτοιμος νὰ τὸν κτυπήσῃ.

Ἀλλὰ ὁ Δουμποδάνος ὁμοῦς εἶχε προῖδῃ τί ἐμελλε νὰ συμβῇ, καὶ δι' ἐνὸς πηδήματος εὐρέθη ἔμπροσθεν τοῦ ἐργατοῦ, καὶ ἐν ᾧ οὗτος ἠτοιμαζέτο νὰ καταβιάσῃ τὴν χεῖρά του κατὰ τοῦ Σαζιάνη, ὁ Λεωνίδας τοῦ εἶδεν μίαν γρονθοτὴν καὶ τὸν βίπτει εἰς τὸν βόρβορον τὸν καλὸν σου τὸν ἐργάτην.

“Ορμηγεν εὐθύς ὁ ἄλλος ἐργάτης εἰς βοήθειαν τοῦ συναδέλφου του, ἀλλὰ εὐρέθησαν ἔμπρὸς του εὐθύς ὁ Καπάνης καὶ ὁ Μοντανῆς, ἔτοιμοι νὰ ὑπερασπίσωσι τὸν φίλον των.

Ὁ ἐργάτης λοιπὸν καθὼς εἶδεν ὅτι οἱ νέοι ἐκεῖνοι δὲν παίζουν, ἐστάθη ὀλίγον καὶ ἐσκέπτετο τί νὰ κάμῃ.

Ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ ἄλλος «σαν βρεγμένη κέττα» ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ ἀκάθαρτον λουτρόν το ὅποιον ἔκαμε χωρὶς νὰ θέλῃ, καὶ ἦτο κατεντροπισμένος, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ χωνεύσῃ πῶς ἐν παιδίον ὡς τὸν Δουμποδάνον, μὲ μίαν γροθίαν νὰ τον βίψῃ ἐκεῖ ὅπου τον ἔριψε.

Ὁ ἄλλος ἐργάτης τον ἐκύτταξεν ὡς νὰ ἔλεγεν εἰς αὐτόν: Ἴτι πρέπει νὰ κάμωμεν τώρα;

Ὁ βρεγμένος λοιπὸν ἐμουρμούρισε: — Ἄς τα νὰ πῶν νὰ χαθοῦν, τὰ παλιόπαιδα!

Ἐκαμνε τάχα ὅτι τα περιφρονεῖ τὰ παλιόπαιδα; ἀλλὰ μέσα ἡ καρδιά του το εἶξευρε, ἐν ὅσῳ ἔβλεπεν ἔμπρὸς του τὸν χειροδύναμον Λεωνίδακ, τοῦ ὁποῖου ἐδοκίμασε τὴν δύναμιν. Ἐν τῷ μεταξῷ τούτῳ ὁ Σαϊζάνης ἐπέρασεν ἡσυχά ἡσυχά τὸν βόρβορον, καὶ ἄφ' οὐ ἐπάτησεν εἰς τὰ στεγνά εἶπεν:

— Ἐ! καὶ τώρα, δρόμο! ἐδῶ δὲν ἔχομεν νὰ κάμωμεν πλέον τίποτε.

Καὶ οἱ τέσσερες φίλοι ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των.

Ἐν τοῦτοις ὁ Μάριος ἔστρεφεν ἐκ διαλειμμάτων πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐφαίνετο ἀνήσυχος.

— Μὰ τί ἔχεις λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Μοντανῆς.

— Δέν μου ἀρέσουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, πού τους ἀρῆσαμεν ὀπίσω μας. Αὐτοὶ εἶνε ἄνθρωποι ἐκδικητικοὶ καὶ κακοί. Καὶ ἂν θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε, ἔλατε νὰ τυχύνωμεν τὸ βῆμά μας, νὰ φθάσωμεν μίαν ὥρην ἀρχήτερα εἰς τὰς οἰκίας ἐκείνας αἱ ὁποῖαι φαίνονται ἐκεῖ κάτω!

Ἡ συμβουλή τοῦ Μαρίου δὲν ἦτο κακὴ, καὶ ἂν καὶ ὁ Μοντανῆς ἔλεγεν ὅτι δὲν εἶνε ἀξιοπρεπὲς νὰ δεῖξουν ὅτι φοβοῦνται, θέλουν ὅμως καὶ μὴ θέλω, ἠναγκάσθη νὰ πεισθῇ εἰς τοὺς λόγους τοῦ φίλου του.

Πρὸς τοῦτοις ὁ Μάριος εἶπε νὰ μὴ σταματήσουν εἰς τὸ πρῶτον ξενοδοχεῖον τοῦ χωρίου, ἀλλὰ εἰς τὸ τελευταῖον.

— Τί προφυλάξεις εἶνε αὐταὶ; ἔλεγεν ὁ Δουμποδάνος, τοῦ ὁποῖου ἡ κοιλία «ἐπαίξε ταμπουρά!»

— Ἄκου ἐμένα καὶ μὴ σε μέλει! εἶπεν ὁ Μάριος. Χρειαζέται προσοχή! (Ἐπεται συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ (Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΛΕΒΑ).

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΩΜΑ ΜΑΣ

Τὸ σῶμά μας δὲν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς καὶ δὲν μας ἐπιτρέπεται νὰ το κάμωμεν ὅτι θέλομεν. Ἀνήκει εἰς τὸν Θεὸν ὁ ὁποῖός το ἔπλασε· εἰς τὴν Πατρίδα εἰς τὴν ὁποίαν ὀφειλομεν ν' ἀποδώσωμεν ὅσας ὑπηρεσίας δυνάμεθα ἀντὶ τῶν εὐεργεσιῶν τὰς ὁποῖας μᾶς δίδει, εἰς τοὺς γονεῖς μας, εἰς τοὺς φίλους μας τοὺς ὁποῖους πρέπει νὰ βοηθῶμεν.

Πρέπει λοιπὸν νὰ το περιποιώμεθα, νὰ το διατηρῶμεν ὑγιές ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἡμᾶς καὶ νὰ το ἐνδυναμώνωμεν διὰ ὠφελίμων ἀσκήσεων.

Διὰ τοῦτο ἡ καθαριότης εἶνε καθήκον. Ἡ καθαριότης τοῦ σώματος εἶνε ἀπόδειξις τῆς καθαριότητος τῆς ψυχῆς καὶ τὸ παιδίον τὸ ὅποιον θὰ προσέξῃ νὰ μὴ λερώσῃ τὰ ἐνδύματά του, θὰ φροντίσῃ νὰ μὴ μολύνῃ καὶ τὴν ψυχὴν του μὲ κικὰς πράξεις οὐδὲ κἂν μὲ κικὰς σκέψεις. Ἡ καθαριότης δὲν συνίσταται εἰς τὸν πλοῦτον τῶν ἐνδυμάτων τὸ ἀπλοῦστερον ἐνδύμα δύναται νὰ εἶνε καθαρὸτερον ἀπὸ τὸ βελούδον καὶ ἀπὸ τὴν μέταξαν.

Τίποτε δὲν βλέπει τόσο εἰς τὴν ὑγιείαν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ σώματος ὅσον ἡ ὀκνηρία καὶ ἡ ρυπαρότης. Ἡ ὀκνηρία ἐκνευρίζει τὸ σῶμα καὶ το κάμνει ἀκατάλληλον νὰ ἐργασθῇ τὸ ἀγρηστον ἐργαλεῖον σκω-

ριάζει καὶ χάνει ὅλην τὴν δύναμίν του. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς τὸ σῶμα, ἡ ἐργασία το δυναμώνει. ἡ ὀκνηρία καταστρέφει τὴν δύναμιν καὶ τὴν εὐκαμψίαν τῶν μελῶν τοῦ σώματος· ἡ ρυπαρότης καὶ ἡ λαιμαργία προξενοῦν πολλὰς ἀσθενείας. Ἐχομεν λοιπὸν μέγα συμπέρον νὰ διατηρῶμεν ὑγιές τὸ σῶμα φυλάττοντας ἀκριβῶς τὰς συμβουλὰς τὰς ὁποῖας μᾶς δίδουν οἱ γονεῖς καὶ οἱ διδάσκαλοί μας.

Πρέπει νὰ μεταχειρίζωμεθα μὲ αὐστηρότητα τὸ σῶμα διὰ νὰ ὑπακούῃ εἰς τὸ πνεῦμα.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΥΝΕΙΘΙΣΘΕΜΕΝ ΝΑ ΥΠΟΦΕΡΩΜΕΝ ΤΟΝ ΠΟΝΟΝ

Εἴμεθα ἐκτεθειμένοι εἰς ἀσθενείας ἢ δυστυχήματα διὰ νὰ θεραπευθῶμεν πρέπει νὰ ὑποστῶμεν ἐγγχερίσεις αἱ ὁποῖαι θὰ μας προξενήσουν πόνον, ἢ νὰ λάβωμεν δυσάρεστα ἰατρικά.

Ἄν δὲν ὑπακούσωμεν εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ ἱατροῦ ἢ κατὰστασις μας θὰ χειροτερεύσῃ καὶ ἡ ἀσθένειά μας θὰ γίνῃ ἀθεράπευτος. Ἄν ἡ γενναίότης εἶνε ἀρετὴ, ἡ ἀδυναμία τοῦ χαρακτήρος καὶ ἡ ἀνανδρία εἶνε ἀπὸ τὰ χειρότερα ἐλαττώματα.

Εἶνε ἀνανδρία νὰ παραπονώμεθα διὰ τὸν μικρότερον πόνον καὶ πρὸ πάντων νὰ τρέμωμεν καὶ νὰ βάζωμεν τὰς φωνὰς πρὶν πάθωμεν τίποτε.

Ἡ ἔξις τῆς ἐργασίας μᾶς δίδει τὴν γενναιότητα νὰ ὑποφέρωμεν τὸν πόνον, ἢ ἀργία τούνητιον μᾶς ἐξαθενεῖ καὶ μας κάμνει ἀνικάνους νὰ ἐργασθῶμεν καὶ νὰ ὑποφέρωμεν τὸν μικρότερον πόνον.

Διὰ νὰ ὑποφέρωμεν τὸν πόνον μὲ ἡσυχίαν πρέπει νὰ συλλογίζωμεθα ὅτι εἶνε καθήκον.

ΤΑΞΙΣ ΚΑΙ ΑΚΡΙΒΕΙΑ

Παρατηρήσατε ποῖα τάξις ἐπικρατεῖ εἰς τὴν φύσιν. Ἡ ἡμέρα διαδέχεται τὴν νύκτα· αἱ ὠραι τοῦ ἔτους ἐπανερχονται ἀκριβῶς εἰς τὰς ἰδίας ἐποχάς· ἡ γῆ, ἡ σελήνη καὶ ὅλα τὰ ἀστρά κινοῦνται τόσο κανονικῶς ὥστε αἱ σοφοὶ εἰμποροῦν νὰ ὑπολογίζουν μὲ ἀκρίβειαν καὶ πρὸ πολλῶν ἐτῶν τὴν θέσιν τὴν ὁποῖαν θὰ ἔχουν εἰς τὸν οὐρανόν.

Ἡ τάξις αὕτη εἶνε ἔργον τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐδημοῦργησε μὲ φρόνησιν καὶ σοφίαν καὶ ὅστις ἠθέλησε νὰ μας διδάξῃ νὰ μιμώμεθα εἰς τὰς ὑποθέσεις μᾶς τὴν τάξιν ἢ ὁποῖα ἐπικρατεῖ εἰς τὴν φύσιν.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχωμεν τάξιν εἰς ὅτι κάμωμεν, εἰς τὰ μικρότερα πράγματα καὶ εἰς τὰ μεγάλετερα.

Τὰ βιβλία μας, τὰ τετραδιά μας, τὰ ἐνδύματά μας πρέπει νὰ εἶνε τεθειμένα μὲ τάξιν, ὅπως μᾶς συμβουλεύουν οἱ γονεῖς ἢ αἱ διδάσκαλοί μας.

Ἡ τάξις μὲ τὴν ὁποῖαν κάμωμεν τὸ καθήκον μας καθιστᾷ αὐτὸ εὐκολώτερον.

Ἡ τάξις φέρει τὴν εὐπορίαν, ἐνίοτε καὶ τὸν πλοῦτον καὶ μας διευκολύνει εἰς τὸ νὰ ἐκτελώμεν τὰ καθήκοντά μας· ἐν φ' ἡ ἀταξία ὀδηγεῖ εἰς τὴν πτωχείαν, εἰς τὴν ἀτιμίαν καὶ εἰς τὴν κατασχύνην.

Ἄλλο πλεονέκτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν τάξιν εἶνε ἡ ἀκρίβεια.

Ἡ ἀκρίβεια συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐκτελώμεν τὰ καθήκοντά μας ὅταν πρέπει καὶ ὅπου πρέπει.

Ἡ ἀκρίβεια εἶνε καὶ αὕτη καθήκον, διότι ὅποιος δὲν ἐκτελεῖ ἀκριβῶς ὅτι πρέπει νὰ κάμῃ γίνεται ἀπειθής ἢ παραβαίνει τὴν ὑπόσχεσίν του.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΡΑΤΩΜΕΝ ΤΗΝ ΥΠΟΣΧΕΣΙΝ ΜΑΣ

Πρέπει νὰ συνεθίσωμεν νὰ κρατῶμεν τὴν ὑπόσχεσίν μας καὶ εἰς τὰ μικρότερα πράγματα, διότι κινδυνεύει νὰ μὴ κρατῇ αὕτην καὶ εἰς τὰ μεγάλα ὅστις τὴν παραβαίνει εἰς τὰ μικρά.

Τὸν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος κρατεῖ τὴν ὑπόσχεσίν του ὅλοι τον ἐκτιμοῦν καὶ τον ἀγαποῦν τούναντιον δὲ ὅλοι περιφρονοῦν ὅποιον δὲν φυλάττει τὸν λόγον του.

Ὅσον δύσκολον καὶ ἂν εἶνε τὸ καθήκον πρέπει νὰ το ἐκτελώμεν χωρὶς διαταγμῶν.

Ὅστις ἐκτελεῖ πάντοτε τὴν ὑπόσχεσίν του θὰ γίνῃ τίμιος ἄνθρωπος, θὰ πιστεῦσιν εἰς τὸν λόγον του, καὶ ὅλοι θὰ του ἔχουν ἐμπιστοσύνην.

Κυρία Σ. Α. Π. Κ.

ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΑΚΙ ΚΑΙ Η ΘΕΩΝΗ

Ἐπεσεν ἀπ' τῆ φυλιά του Χελιδόνι εἰς τὴν αὐλή. Ἄχ! ἀκόμη τὰ πτερά του εἶν' ἀδύνατα πολὺ.

Δέν ἀντέχει νὰ πετάξῃ Κ' εἶνε κίνδυνος πολὺς Ἡ ψιψία νὰ τ' ἀρπάξῃ, Ἡ ὁ σκύλος τῆς αὐλῆς.

Πλὴν τὸ εἶδε, τὸ προφθάει Ἡ Θεώνη πεταχτή. Εἰς μικρὸ κλουβὶ το βάνει Μὲ τὴν θύραν ἀνοιχτή.

Καὶ μακρὰν ἀπ' τὸ γατάκι Καὶ τὸν σκύλον τὸν τρολό Τὸ μικρὸ κρεμνᾶ κλουβάκι Σ' ἕνα μέρος ὑψηλό.

Νὰ κ' ἡ χελιδόνα φθάσει Μὲ φωνὴ καὶ μὲ φιλιὰ, Καὶ τὴν θέσιν τῆς λαμβάνει Εἰς τὴν νέαν τους φυλιά.

Τὸ παιδάκι τῆς πατίζε· Τὸ χορταίνει μὲ φαγί. Νύχτα μ'έρα τὸ φροντίζει. Μὲ ἀγάπη καὶ στοργή.

Πλὴν μιά μ'έρα τὸ πουλάκι Δοκιμάζει τὰ πτερά Φρούστ, ἀφίνει τὸ κλουβάκι Ἐπεπιέται μιά χαρά.

Ἐφυγε καὶ ποῖός το πιάνει Εἰς τὸ πράσινο κλαδί, Ὅπου δέχιος ν' ἀνασάνῃ Ὅλη μ'έρα κελαδεῖ.

Σάν το βλέπῃ τὸ γατάκι, Σάν το βλέπῃ τὸ σκυλί, «Ἄφες, λέγουν, τὸ κλαδάκι, Πέσε πάλιν εἰς τὴν αὐλή».

Πλὴν το βλέπει κ' ἡ Θεώνη Καὶ φωνάζει: «Τί χαρά!» Δέν θὰ πείσῃ, χελιδόνι, Ἄλλῃ δεύτερη φορά.»

Α. Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΨΕΥΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

— Τ' είνε τ' αστέρια τὰ πολλὰ
 πού βγαίνουν 'ς τὰ οὐράνια
 κ' λάμπουνε ψηλά ψηλά;
 μὲ τέση περιφάνεια;

Τ' είν' ἡ δροσιά πού τὸ πρωτὸ
 δ' οὐρανὸς σκορπίζει
 καὶ πάντα νεώτη καὶ ζωῆ
 'ς τὰ λούλουδα χαρίζει;

— Τ' αστέρια είνε τὰ παιδιὰ
 ὅπου ἐδῶ πεθαίνουν
 κ' με' ἀθάνα τὴν καρδίαν
 'ς τὰ σύννεφ' ἀνεβαίνουν

Κ' είν' ἡ δροσιά δάκρυα θολὰ
 ἀπὸ τὰ βλέφαρά των
 ὅταν θωροῦν ἀπὸ ψηλά
 πῶς κλαίει κ' ἡ μαμά των.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟΝ

Δύο χαρτοποιοὶ μιάς μικρᾶς γαλλικῆς πόλεως, οἱ ἀδελφοὶ Μονγκολφιέρ, ἐφαντάσθησαν πρῶτοι νὰ ὑψωθῶν εἰς τὴν ἀτμοσφαιραν μὲ μίαν σφαιραν γεμάτην ζεστὸν ἀέρα.

Ἡ ἀνύψωσις ἀεροστατῶν εἰς τὸν ἀέρα κατέστη σήμερον κοινὸν καὶ συνειθισμένον πρᾶγμα.

Εἰς τὸ μέσον ἐνὸς κύκλου θεατῶν κεῖται κατὰ γῆς εἰς σωρὸς ἄμορφος κἀνὸν καὶ σχοινίων. Ἀνάπτου κάρποσα ἄχυρα καὶ ἐπάνω ἀπὸ τὴν φλόγα θέτου τὸ στόμιον ἐνὸς πρᾶγματος ὡσάν πελωρίου βαλαντίου τὸ ὅποσον σχηματίζει τὸ ὕψωμα ἐκεῖνο. Τὸ βαλάντιον ἐμείνει τεττόνεται, γεμίζει ζεστὸν ἀέρα, φουσκώνει. Ταλαντεύεται εἰς τὸν ἀέρα ἕτοιμον νὰ φύγῃ καὶ τὸ κρατοῦν αἰγμάλιον δυνατὰ χεῖρε. Ὡς πρὸς τὸ σχῆμα ὀμοιάζει μὲ ἀπίδιον τοῦ ὁποίου ἡ μύτη ἔχουσα μέγαλον ἀνοίγμα εἶνε πρὸς τὰ κάτω. Δίκτυον μικρῶν σχοινίων ἀνεπάζει τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ ἀπὸ τὸ δίκτυον τοῦτο ἐξαρτῶνται ἄλλα σχοινία τὰ ὅποια κρέμονται κάτω ἀπὸ τὸ στόμιον καὶ συνδέονται μὲ ἓν μέγαλον κἀνιστρον ἀπὸ λιγαριῶν ὀνομαζόμενον συνήθως λέμβον. Ὅλα εἶνε ἕτοιμα ὁ ἀεροναύτης ἐμβαίνει εἰς τὴν λέμβον, λαμβάνει μαζί του ὅσα εἰμποροῦν νὰ τῷ χρησιμεύουν ἐν καιρῷ ταξιδίου καὶ ἅμα δεθῆ ἐν σύνθημα, οἱ ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι κρατοῦν τὸ ἀερόστατον τὸ ἀφίνου τὰυτοχρόνως. Ἴδου ἀνεχώρησε. . . Ὅλοι οἱ θεαταὶ ἀνατριχιάζουσι. Τὸ ἀερόστατον ὑψοῦται μεγαλοπρεπῶς, ἰδοὺ ἐπέρασε τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν, ἰδοὺ ὑψώθη ὑπεράνω τοῦ κωδωνοστασίου τῆς ἐκκλησίας. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς θὰ ἀθάσῃ ἕως εἰς τὰ σύννεφα.

— Πῶς ἀναβαίνει; θὰ μ' ἐρωτήσῃ περιέργος τις ἀναγνώστης.

— Ἴδου πῶς ἂν καταβάσωμεν μίαν ξυλίνην

σφαιραν βαθέως εἰς τὸ νερὸν καὶ ἔπειτα τὴν ἀφήσωμεν τί θὰ κάμῃ ἡ σφαιρα; Ὡς ελαφρότερα ἀπὸ τὸ νερὸν θ' ἀναβῆ ἀμέσως ἐπάνω. Τὸ ἴδιον κάμνει κ' ὁ ζεστός ἀήρ μέσα εἰς ἓν ἀερόστατον ἀναβαίνει ἐπειδὴ εἶνε ελαφρότερος ἀπὸ τὸν τριγύρω ἀέρα.

— Ἀλλὰ τὸ ἀερόστατον, ἡ λέμβος, ὁ ἀεροναύτης, ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε βαρύτερα ἀπὸ τὸν ἀέρα;

— Βεβαίως καὶ μίαν μολυβδίνην σφαιρα εἶνε ἐπισης βαρύτερα ἀπὸ τὸ νερὸν καὶ ποτὲ μόνη τῆς δὲν θ' ἀναβῆ ἀπὸ τὸ βάθος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ἐν τούτοις ἂν δεθῆ εἰς μίαν ξυλίνην σφαιραν ἄρκετὰ μεγάλην, ἀναβαίνει κυρομένη ἀπὸ τὸ ξύλον ἔπισης ἀναβαίνει ἡ λέμβος μὲ τὸ φορτίον τῆς κρασούρεται ἀπὸ τὸν θερμὸν ἀέρα, ἀρκεῖ οὗτος νὰ εἶνε ἀρκετός.

Τὰ πρῶτα πειράματα τῶν ἀδελφῶν Μονγκολφιέρων ἐπροξένησαν μέγαλον κρότον. Ὅλοι μέγαλον ἐνδιαφέρον ἠσθάνθησαν διὰ τὴν ἀπόπειραν των ν' ἀνοίξουν δρόμον διὰ τὸ ἀέρος ἐν πείραμα ἔγεινε τῆ 19 Σεπτεμβρίου 1783 ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως Λουδοβίκου Δεκάτου Ἑκτου. Ἐπειδὴ δὲ κανεὶς δὲν ἐμπιστεύετο ἀκόμη ν' ἀναβῆ εἰς τὸ ἀερόστατον αὐτό, ὅπου ἐλέγετο *μογγολφιέρα* ἐκ τοῦ ὀνόματος τῶν ἐφευρετῶν, ἐκρέμασαν ἀπὸ τὸ ἀερόστατον ἓν κλωβὸν περιέχον ἓν πρόβατον, ἓνα πετεινὸν καὶ μίαν κἀπιαν. Οἱ πρῶτοι οὗτοι ἀεροναῦται ἐπέστρεψαν σῶοι καὶ ὑγιεῖς οὐδὲν δυστύχημα συνέβη εἰς τὴν ἀνάβασιν.

Ἴσως καὶ πάλιν μ' ἐρωτήσῃ ὁ περιέργος ἀναγνώστης:

— Καὶ πῶς καταβαίνει τὸ ἀερόστατον;

— Ἴδου πῶς ὁ ἀήρ τοῦ ἀεροστατοῦ δὲν διατηρεῖται πάντοτε θερμὸς ψυχραίνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἐπομένως γίνεται βαρύτερος, ὅσον δὲ βαρύνει καταβαίνει τὸ ἀερόστατον.

Τὸ πρόβατον λοιπόν, ὁ πετεινὸς καὶ ἡ κἀπια ἐπέστρεψαν σῶοι καὶ ὑγιεῖς ἀπὸ τὸ ταξίδιον των. Μετ' ὀλίγον δὲ δύο τολμηροὶ νέοι ὁ Πιλάτρ Δε-Ροζιὲ καὶ ὁ Μαρκήσιος Δ' Ἀρλὰνδ ἔκαμιν τὴν τόλμην καὶ ἀνέβησαν εἰς τὴν λέμβον. Τὸ ἀερόστατον κρατούμενον ἀπὸ ἓν μακρὸν σχοινίον ἀνυψώθη ἐπάνω-λημμένως εἰς ὕψος ἑκατοντάδων τινῶν μέτρων. Ἡ ἐπιτυχία αὕτη τοὺς ἐνεθάρρυνε καὶ τὴν 20 Νοεμβρίου 1783 οἱ δύο νέοι ἀνυψώθησαν μὲ μίαν μαγγολφιέραν χωρὶς κόνενα δεσμῶν. Τὸ ἀερόστατον διήλθε τοὺς Παρισίους καθ' ὅλον τὸ πλάτος των, ἐν ᾧ ἐξητοκραύγαζεν ἐνθουσιωδῶς τὸ πλῆθος, καὶ χωρὶς κανὲν δυστύχημα κατέβη μετὰ ἓν τέταρτον δύο μιλία μακρὰν ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εἶχε κινήσει ὁ Πιλάτρ Δε-Ροζιὲ ἐβίαζε τὴν ζωὴν του ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης τόλμης του. Ἀπεράσισε νὰ περάσῃ μὲ τὸ ἀερόστατον τὸν πορθμὸν ὅστις χωρίζει τὴν Γαλιαν ἀπὸ τὴν Ἀγγλιαν.

Ἀλλὰ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀπὸ τὴν ἀναχώρησιν του τὸ ἀερόστατον ἐσθίθη καὶ ὁ ἀεροναύτης κρημνισθεὶς ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἀέρος ἔγεινε κομμάτια κάτω εἰς τὴν παραλιαν! Τὸ ταξίδιον αὐτὸ τὸ ἔκαμιν πολλοὶ ἄλλοι ἀπὸ τότε χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε, ἀλλὰ μὲ ἀερόστατα καλλίτερον κατεσκευασμένα. Τώρα πλέον δὲν μεταχειρίζονται ἀερόστατα μὲ θερμὸν ἀέρα, ἀλλὰ μὲ ἓν ἄλλο ἀέριον τὸ ὁποῖον λέγεται ὑδρογόνου καὶ εἶνε δεκατέσσαρας φορὰς ελαφρότερον ἀπὸ τὸν ἀέρα. Ὁ ἀεροναύτης παραλαμβάνει μαζί του εἰς τὴν λέμβον σάκκουσ ἄμμου, οἱ ὅποιοι ὀνομάζονται ἔρμα. Τέλος τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ ἀεροστατοῦ ἔχει μίαν δικλιδα τὴν ὁποῖαν ὁ ἀεροναύτης ἀνοίγει καὶ κλείει κατὰ βούλησιν δι' ἐνὸς σχοινίου. Ὅταν θέλῃ νὰ καταβῆ ἀνοίγει τὴν δικλιδα, ἐν μέρος τοῦ ὑδρογόνου ἐξέρχεται καὶ ἀντικαθίσταται ὑπὸ ἀέρος, τὸ δὲ ἀερόστατον γίνεται

κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον βαρύτερον καὶ καταβαίνει σιγά. Τότε τὸ ἔρμα δύναται νὰ εἶνε πολλὸ ὑπέριμον. Ἄν τὸ ἀερόστατον ὅταν πλησιάζῃ εἰς τὴν γῆν εὐρίσκειται ἐπάνω ἀπὸ ἐπικίνδυνον μέρος, ἀκωθεν ποταμῶ λόγου χάριν ἢ δάσους, ἢ κρημνοῦ ὁ ἀεροναύτης πρέπει ν' ἀναβῆ διὰ νὰ καταβῆ ἔπειτα εἰς μέρος καταλληλότερον. Ἀναβαίνει δὲ ῥίπτων μέρος τῆς ἄμμου ἐκτός τῆς λέμβου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐνόσφ ὁ ἀεροναύτης ἔχει ἔρμα μαζί του δύναται νὰ ἐκλεί-

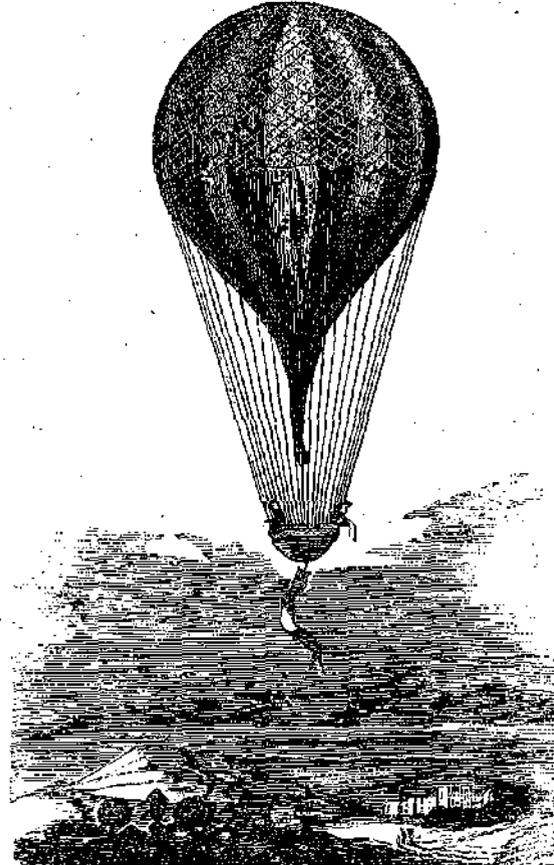
ξῇ τὸ μέρος ὅπου θέλει νὰ καταβῆ. Τοῦτο δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα, διότι ἀκόμη δὲν κατάρθωσαν νὰ δευθύνουν τὸ ἀερόστατον, ἀκόμη δὲν εὐρέθη τὸ πηδάλιον τοῦ ἀεροστατοῦ.

Ὁ ἀεροναύτης βεβαίως ὅταν λύεται τὸ τελευταῖον σχοινίον, τὸ ὅποσον κρατεῖ τὸ ἀερόστατον, κατέχεται ἀπὸ μεγάλην συγκλίησιν. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ὑψοῦται, αἰ οἰκίαι τὰ δένδρα, τὰ πάντα ἐξαφανίζονται. Ἄν σπάσῃ ἡ λέμβος εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκειται ὁ ἀεροναύτης ἂν κρημνισθῆ ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο; Φρικησῶς πιάνει μόνον νὰ το συλλογισθῆτε. Καὶ ὅμως γενναῖοι ἄνθρωποι χάριν τῆς ἐπιστήμης ἀνέβησαν ὅσον ἦτο δυνατόν ὑψηλότερον. Τῷ 1804 εἰς ἐνδοξὸς σοφός, ὁ Γκαίη-Λουσσὰν ἔφθασεν εἰς ὕψος 7,000 μέτρων, τῷ 1850 ὁ Βερὰλ καὶ ὁ Βέξιν ἔφθασαν περίπου εἰς τὸ αὐτὸ

ὕψος. Τῷ 1862 ὁ Γκλάιτσερ καὶ Κόξονελ ὑψώθησαν ἕως 10,000 μέτρα, τὸ ὅποσον εἶνε τὸ ἀνώτερον ὕψος εἰς τὸ ὅποσον ἀνέβη ἄνθρωπος.

— Διατί δὲν ἀνέβησαν ὑψηλότερον; θὰ μ' ἐρωτήσετε.

— Τὸ θάρρος βέβαια δὲν τοὺς λείπει ἄλλ' εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο ἔρχεται μίαν στιγμὴ καθ' ἣν δὲν εἴμπορεῖ νὰ ζῆσῃ ὁ ἄνθρωπος. Σιωπῆ ἄκρα τίποτε δὲν φαίνεται ψυχὸς διαπερατικώτατον διαπερᾶ καὶ παραλύει τὸν ἀεροναύτην τὸν καταλαμβάνει ἀποθάρ-

ΤΟ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟΝ

ρυνος παραζάλη δὲν εἰμπορεῖ ν' ἀναπνεύσῃ καλά, λαχανιάζει διότι ὁ ἀήρ ὅταν ὑψηλότερα εἶνε τόσο ἀραιότερος γίνεται· οἱ ὀφθαλμοὶ αἰματόνουν· τὰ ὦτα βόϊζαν· ὁ σφυγμὸς κτυπᾷ ὀρμητικᾷ· ὅλα τέλος πάντων εἰδοποιοῦν ὅτι ἡ ζωὴ κινδυνεύει καὶ ὅτι εἶνε φρόνιμον νὰ μὴ προχωρήσῃ περαιτέρω.

Καὶ ὅμως πόσοι ἐπροχώρησαν καὶ ἀπέθανον διὰ τὴν ἐπιστήμην!

Ἀλλὰ τὰ ὀνόματά των δὲν ἐλημονήθησαν εἰς τοὺς αἰῶνας· δὲν θὰ λησμονηθοῦν τὰ ἐνδοξα ὀνόματα τῶν γενναίων μαρτύρων τῆς ἐπιστήμης.

ΔΙΑΠΕΡΙΣΤΗΜΩΝ

ΑΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ

Πρὸ ἑκατὸ περίπου ἐτῶν ἔζη εἰς τὸ Πεκίνο νέος τις ὀνομαζόμενος Πιν-Χό· ἦτο υἱὸς ἐνὸς γραμματισμένου, πτωχοῦ μὲν ἀλλὰ φημισμένου διὰ τὴν σοφίαν του· διότι πρέπει νὰ σας εἰπω, ἀγαπητοὶ μου ἀνιχνωῖται, ὅτι ἐν Κίνα οἱ ἐπιστήμαι προτιμῶνται ἀπὸ τὸν πλοῦτον, καὶ ἡ ἀξία ἐκτιμᾶται πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴν εὐγένειαν. Ὅταν ἀπέθανεν ὁ πατήρ του

Πιν-Χό τὸ κράτος τῶ ἔκαμε ἐπίσημον κηδεῖν. Ὁ Πιν-Χό ὅστις ἦτο τότε δεκατριῶν ἐτῶν ἔκλαυσε πικρῶς τὸν πατέρα του καὶ βλέπων τὰς πρὸς αὐτὸν δοθείσας τιμὰς ἐφώναξε:

— ὦ, διατὶ νὰ μὴν εἰμπαρῶ τὴν ἀξιορονομίῃ σου διὰ τὴν ἀξίαν σου ὅπως κληρονομῶ τὴν μικρὰν περιουσίαν σου! Διατὶ ἡ ἀδικία τύχη δὲν δίδει εἰς τὸν υἱὸν τὴν σοφίαν τὴν ὅποιαν ὁ πατήρ ἀπέκτησε μὲ τὸσους κόπους! Ἡ μάθησις δὲν εἶνε προτιμότερα ἀπὸ τὰ χρήματα;

— Παιδί μου, πρὸ λέγει εἰς γέρον γείτων περισσότερο γνωστὸς τῶ ἀσφί, ἢ σοφία ἀποκτάται μὲ τὴν μελέτην καὶ ὁ πλοῦτος μὲ τὴν ἐργασίαν. Ἐκλεξε μεταξὺ τῶν δύο δρόμων οἱ ὅποιοι ἀνοίγονται ἐμπρὸς σου: Πῶς γραμματισμένος ἀν ἀγαπᾷς τὰ γράμματα, μιμήσου ἐμὲ ἀν θέλῃς ν' ἀποκτήσῃς χρήματα.

— Θὰ γίνω γραμματισμένος! ἐφώναξεν ὁ νεαρὸς Κινέζος· ἐν στέμα ἀπὸ δάφνην μού εἶνε προτιμότερον ἀπὸ χρυσοῦν βραχιλῶν στεφάνι.

Τὰ τρία πρῶτα ἐτῶν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ὁ Πιν-Χό ἐσπούδασε μὲ μεγάλαν ἐπιμέλειαν τὴν κινεζικὴν γραφὴν, τὴν ἀστρονομίαν καὶ τὴν ἱστο-

ρίαν. Ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ζήλος αὐτοῦ ὠλιγόστεισεν ἐνώπιον τῶν δυσκολιῶν τὰς ὁποίας ἀπέναντι νὰ δεῖξῃ ἐπιμονὴν ἀκατανίκητον ὁ Πιν-Χό ἤρχισε νὰ σκέπτηται· ἐσυλλογίσθη ὅτι ἀν ὁ πατήρ του ἔλαβε μεγάλας τιμὰς μετὰ τὸν θάνατόν του, εἶχε ὅμως περάσῃ ζωὴν πτωχὴν καὶ βασανισμένην· τὸ ὄνομά του ἦτο ἐνδοξόν, ἀλλ' ἡ τύχη του δὲν ἦτο ζηλευτή.

Ἀφ' οὗ ὑπέστη ἐπιτυχῶς τὴν πρῶτην του ἐξέτασιν ὁ Πιν-Χό ἔλαβε μερικῶν ἡμερῶν ἀδειαν. Τότε ἀκριβῶς ἔρριψε βλέμμα ζηλειᾶς εἰς τὸ λαμπρὸν κτήμα τοῦ Σά-Ουάν, τοῦ γείτονός του καὶ παρητήρησε πόσον ὠραία ἦτο ἡ κατοικία του.

Ὁ Πιν-Χό κατῶκει μὲ ἕνα γέροντα ὑπηρετήν εἰς ἕν πτωχόσπιτον τοῦ ὁποίου τὰ παράθυρα ἐβλε-

πον εἰς τὸν κήπον τοῦ Σά-Ουάν, τοῦ γέροντος, ὅστις τὸν εἶχε συμβουλεύσει ἄλλοτε ἠδὲ θάνατον λουτὸν χωρὶς νὰ φανῇ ἀδίκειτος πρὸ ἴδῃ τῶ θναυμῶν τὸ θῆμα τὸ ὁποῖον ἐξετάσεις του, καὶ εἰ καθήγηται τοῦ μού τον ἐπῆρσαν θερμῶς.

— Καλῶς ὄρισες, νέε, εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ Σά-Ουάν, ἀπλῶσασα πρὸς τὸν Πιν-Χό τὴν χεῖρά της, τῆς ὁποίας οἱ ὄνυχες ἦσαν μακροί. Ποτέ μου δὲν θὰ λησμονήσω τὴν λαμπρὴν κηδεῖαν τοῦ ἐνδοξοῦ πατρὸς σου... εἴμεθα πολὺ εὐτυχεῖς ὅτι σας ἐγνωρίσαμεν.

— Εἶν' ἀλήθεια ὅτι εἰσεύρεις τί δρόμον κάμνει τὸ κάθε ἄστρον, σοφὲ Πιν-Χό; ἠρώτησεν ἡ Μαργάρη, ἡ μεγαλύτερα θυγάτηρ τοῦ πλουτοῦ Σά-Ουάν.

— Συγχάσε βλέπομεν νὰ στῆθον τὸ τηλεσκοπίον σου καὶ νὰ παρατηρῆς τὸν οὐρανὸν καὶ ζηλευόμεν τὴν σοφίαν σου, εἶπεν ἡ Τάο-Νιγκ ἡ δευτέρα θυγάτηρ του. Πόσον σε ζηλευόμεν τοῦ φεύγεις

•ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ ΤΩ ΛΕΓΕΙ ΕΙΣ ΓΕΡΩΝ ΓΕΙΤΩΝ•

δράκεις ἢ κούρια ἀνέβαιναν ὑψηλὰ καὶ ἤγγιζε τοὺς κλάδους τῶν δένδρων.

Ὁλίγον παρέκει αἱ ὑποφρέτρια ἠτοίμαζον τὸ τέιον κάτω ἀπὸ κομποτάτην σκιαδα, τὴν ὅποιαν ἐσκέπαζεν ἀγρόκλημα, ἰασεμί καὶ ἀνθισμένην τριανταφυλλιά, ἐπάνω εἰς ἕν τραπέζι ἦσαν γλυκίσματα μὲ μέλι καὶ ἐν ὠραίον ποτὸν τὸ ὁποῖον οἱ Κινέζοι συναιθελοῦν νὰ πίνουν πέντε φορές τὴν ἡμέραν.

Ἡ σύζυγος τοῦ Σά-Ουάν ἦτο ἐξηπλωμένη εἰς μίαν κρεμαστὴν κλινὴν κάτω ἀπὸ μίαν πλάτανον καὶ ἐτραγυδοῦσεν ἐν φῶ ἰδίου Σά-Ουάν, ἐξηπλωμένος εἰς πλατὺν καναβὴν ἐκάπνιζε μὲ μεγάλαν εὐχαρίστησιν τὸν βαργιλέν του.

Ὁ Πιν-Χό ἰδὼν τὴν οἰκογένειαν αὐτὴν τόσο

πλουσίαν, τόσο ἐντυχῆ, ἠσθάνθη μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ πλουτήσῃ ἠρπασε τὰ βεδλία καὶ τὰ τετράδια του καὶ τὰ ἐξέσχεσεν ἀνηλεῶς· ἔπειτα δὲ φορέσας γελέκο μεταξωτῶν, μανδύαν χρυσοκεντημένον, καὶ τὰ σανδάλια του ὑπῆγε εἰς κτύπησε τὴν θύραν τοῦ γείτονός του.

Β΄.

Ὁ Σά-Ουάν ὠδήγησε τὸν νέον κάτω ὑπὸ τὴν σκιαδα, ὅπου πρὸ ὀλίγου εἶχον μεταβῆ ἡ σύζυγός του καὶ αἱ θυγατέρες του, καὶ τον εὐστήτην εἰς αὐτάς.

— Ἴδου ὁ γείτων μας Πιν-Χό, εἶπε, τοῦ ὁποίου θαυμάζετε τὴν μεγάλην ἐπιμέλειαν διὰ τὰ γράμματα. Εἶνε ἀξίος υἱὸς τοῦ σοφοῦ πατρὸς του, ἐπέτυχεν εἰς τὰς ἐξετάσεις του, καὶ εἰ καθήγηται τοῦ μού τον ἐπῆρσαν θερμῶς.

— Καλῶς ὄρισες, νέε, εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ Σά-Ουάν, ἀπλῶσασα πρὸς τὸν Πιν-Χό τὴν χεῖρά της, τῆς ὁποίας οἱ ὄνυχες ἦσαν μακροί. Ποτέ μου δὲν θὰ λησμονήσω τὴν λαμπρὴν κηδεῖαν τοῦ ἐνδοξοῦ πατρὸς σου... εἴμεθα πολὺ εὐτυχεῖς ὅτι σας ἐγνωρίσαμεν.

— Εἶν' ἀλήθεια ὅτι εἰσεύρεις τί δρόμον κάμνει τὸ κάθε ἄστρον, σοφὲ Πιν-Χό; ἠρώτησεν ἡ Μαργάρη, ἡ μεγαλύτερα θυγάτηρ τοῦ πλουτοῦ Σά-Ουάν.

— Συγχάσε βλέπομεν νὰ στῆθον τὸ τηλεσκοπίον σου καὶ νὰ παρατηρῆς τὸν οὐρανὸν καὶ ζηλευόμεν τὴν σοφίαν σου, εἶπεν ἡ Τάο-Νιγκ ἡ δευτέρα θυγάτηρ του. Πόσον σε ζηλευόμεν τοῦ φεύγεις

ἔτσι ἀπὸ τὴν γῆν καὶ ταξιδεύεις εἰς τὸν οὐρανόν.

— Καὶ ἐκτὸς τούτου, εἶπεν ἡ Νέ-Ζή, ἡ τρίτη κόρη τοῦ Σά-Ουάν, μὲ τὸν καιρὸν ἐλπίζεις νὰ λάβῃς καὶ τὰ πλέον τιμητικὰ θέσεις καὶ αὐτὸν τὸν τίτλον τοῦ Μανδαρίνου, διότι μόνον γραμματισμένοι γίνονται ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους.

Ὁ Πιν-Χό παραχαλισθεὶς ἀπὸ τὴν εὐγενῆ ὑποδοχὴν ἐφέλλισε μερικὰς ἀσυαρτήτους λέξεις· λοιπὸν τον ἐνόμιζον κάτι τι, τὸν ἐξετίμων, εἶχον μεγάλας ἐλπίδας δι' αὐτόν, ἐν ᾧ αὐτὸς τόσο εἶχε ἀνηδέσει τὴν ἐπιστήμην ὥστε εἰς μίαν στιγμὴν πλήξεως εἶχε ξεσπῆσει τὰ τετράδια καὶ τὰ βεδλία του καὶ κατέστρεψε κόπους· τριῶν ἐτῶν!

Τί θὰ ἔλεγεν ἄρα γε ὁ Σά-Ουάν, ἀν ἐμάνθανε τὴν ἀλήθειαν;

Ὁ νεαρὸς Κινέζος ἤρχισε νὰ μετανοῇ ὅτι ἠθέλησε νὰ ἀλλάξῃ στάδιον ἀλλὰ δὲν εἰμποροῦσε πλέον νὰ ἐπισηθορομήσῃ· ἀφ' οὗ κατέστρεψε τὸ μέλλον του ἔπρεπε νὰ σχηματίσῃ ἄλλο.

— Ἀγαπητέ μου γείτων, ἀξιώσιμε Σά-Ουάν, εἶπεν ὁ Πιν-Χό, οὗ κατέβροχθε δύο κατόβους τέιον καὶ δέκα δαῖδακα παξιμαδάκια, βεβαίως εἶνε καλὸν νὰ

εἶνε κανεὶς σφῶς, καὶ οἱ σοφοί, τὸ ἐμολογῶ, ἐκτιμῶνται εἰς τὴν Κίναν περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους· ἀλλὰ διὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς εἰς τὸν σκοπὸν του τί δυσκολίας πρέπει νὰ νικήσῃ, τί ἀγρυπνίας νὰ ὑποφέρῃ. Προτιμῶ ἐγὼ τὸν πλοῦτον ἀπὸ τὴν παιδείαν· ὁ εὐτυχὴς ἔμπορος χαίρεται μὲ ἡσυχίαν τὴν περιουσίαν του, ἐνῶ ὁ πεπαιδευμένος ὑποφέρει πτωχεῖαν καὶ βάσανα.

— Τί λέγεις, νέε; ἀφ' οὗ οἱ σοφοὶ νόμοι τῆς χώρας μας ἐπιτρέπουν εἰς τοὺς γραμματισμένους νὰ λαμβάνουν μεγάλας θέσεις, καὶ μεγάλα ἀξιώματα, σὺ προτιμᾷς τὴν ἀνήσυχον καὶ ταπεινὴν ζωὴν τοῦ ἐμπόρου;

— Ναί, τὴν προτιμῶ! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Πιν-Χό. Ὁ Σά-Ουάν, ἡ σύζυγός του καὶ αἱ τρεῖς θυγατέρες του παρητήρησαν ἀλλήλας μὲ ἔκπληξιν.

— Πῶς;... ἐφέλλισεν ὁ Σά-Ουάν· θ' ἀφήσετε τὰς ἐπιστήμας διὰ τὸ ἐμπόριον;

— Τὸ ἀπεφάσισα.

•ΙΔΟΥ Ο ΓΕΙΤΩΝ ΜΑΣ ΠΙΝ-ΧΟ•

— Οὐ παρητήσατε τὴν ἀστρονομίαν; ἐρώναξεν ἡ Μαγγάνη.

— Καὶ τὴν ἀνάγκωσιν τῶν παλαιῶν συγγραφέων μας; εἶπεν ἡ Νι-Ζη;

— Ἄ! εἶναι τρελλός· ἐρώναξεν ἡ Τάο-Νίγκ, ἡ ὁποία ἐνδιεφέρετο πολλὴ περὶ τοῦ νέου γειτονός της· διατί ἠλλαξες ἰδέαι;

Τὸ διατί ὁ Πιν-Χὸ δὲν ἐτόλμη νὰ το εἶπῃ· εἰρπορεῖ κανεὶς νὰ ἀπολογηθῇ ὅτι ἡ θέξις ἐνὸς ὠραιότητου κήπου καὶ μιᾶς εὐτυχούς οἰκογενείας ἠλλαξεν ἐντελῶς τὰς ἰδέαις του; ὁ νέος ἐπιθύμει μὲ λυπηρὸν τρόπον.

— Ἐρριψα τὰ βιβλία μου καὶ τὰ τετραδία μου εἰς τὸν ποταμὸν.

Γ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Πιν-Χὸ ἀπεφάσισε νὰ ἀφήσῃ τὰ γράμματα ἔγεινεν ὑπάλληλος εἰς τὸ κεραμουργεῖον τοῦ πλουσίου Σά-Ουάν. Εἶχε περάσει ἤδη ἓν ἔτος.

Ὁ γέρον γείτων ἀνέθηκεν εἰς αὐτὸν νὰ διευθίῃ ἐκτὸν περίπου ἐργάτας εἴτινας κατεκθαύζον κεραμῖδια. Ὁ Πιν-Χὸ εἶδει μὲ μὲγάλον ζήλον καὶ ἦτο πολὺ ἀξίειπαινος καθόσον

«ΜΙΑΝ ΔΕ ΗΜΕΡΑΝ ΠΑΡΑΙΤΗΣΑΣ ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ...»

Ὁ Πιν-Χὸ ἤρχισεν νὰ χάνῃ καὶ πάλιν τὸ θάρρος του, ὅπως καὶ ὅταν ἐσπούδαζε. Μίαν δὲ ἡμέραν παρητήσας τὸ ἐργαστήριον ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, βιομηχανικὴν χώραν, ὅπου εὐκόλως ἀποκοτῶν οἱ ἄνθρωποι περιουσίαν.

Ὁ Σά-Ουάν ἐσήλωσε τοὺς ὄμους του, ἅμα ἔμαθε τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀπιάτου Πιν-Χὸ, ἡ δὲ Νι-Ζη ἔκλαυσεν· ἄλλ' ἡ δυταρέσκεια τοῦ ἐμπόρου καὶ ἡ λύπη τῆς κόρης ἦσαν ἀνωφελεῖς· ὁ Πιν-Χὸ ἐταξείδευεν πλέον εἰς Γέδω, τὴν πρωτεύουσάν τῆς Ἰαπωνίας.

Φθάσας εἰς τὴν νῆσον Νιφόν ὅπου εὐρίσκεται ἡ Γέδω, πρωτεύουσα τῆς Ἰαπωνίας, ὁ Πιν-Χὸ ἔμαθεν ὅτι ἡ κυβέρνησις παρεχώρει γαλας εἰς τοὺς ξένους οἱ ὅποιοι ἐξήτεον τοιαύτας.

Ἀφ' οὗ δὲν ἐπέτυχεν εἰς τὰ γράμματα καὶ εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐσκέφθη ὁ Κινέζος, ἴσως ἐπιτόχῳ εἰς τὴν γεωργίαν.

Ἄμα ἔφθασεν εἰς Γέδω, ὁ ἥρωϊς μας παρουσιάσθη εἰς τὸν εὐγενῆ Μανδαρινὸν Κιέν-Λόγκ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνατεθῆ νὰ ἐξετάζῃ τὰς αἰτήσεις τῶν γεωργῶν.

Ὁ Κιέν-Λόγκ ἦτο ἐνδοξώτατος πρόσωπον ἡ σοφία του ἐξισούτο μὲ τὸν πλοῦτόν του καὶ ἡ ὠραιότης τῆς ἀδελφῆς του Μάο-Λίγκ τῷ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ γίνῃ ὁ γυναικάδελφος τοῦ Ταϊκούν (αὐτοκράτορος). Ἡ ὑπερβολικὴ αὐτῆ δόξα ἐμέθυσε τόσο πολλὴν τὸν Μανδαρινὸν ὥστε ἐνόμιζε τὸν ἑαυτὸν τὸν ὅλως διόλου ἀναμάρτητον εἰς τὰς ἰδέαις του καὶ εἰς τὸν τρόπον μὲ τὸν ὅποιον διηθλοῦσε τὸ Ἰαπωνικὸν ὑπουργεῖον. Ἐπειδὴ ἤξευραν ὅτι ἦτο πάρα πολὺ φιλότιμος καὶ ὅτι ἦτο ἔτοιμος ν' ἀποθάνῃ ἅμα ἔκαμνε τὸ παραμικρότερον λάθος δὲν τον ἠνόχλουν, διότι κανεὶς δὲν ἐπαθύμει νὰ προξενήσῃ τὸν θάνατον ἐνὸς τόσο ἐυγενούς ἀνθρώπου.

Τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Πιν-Χὸ παρουσιάσθη ταπεινῶς ἐνώπιον τοῦ Κιέν-Λόγκ οὗτος δὲν εἶχε τίποτε νὰ κάμῃ (Στιγμὴ κατάλληλος διὰ νὰ ζητήσῃ κανεὶς χάριν ἀπὸ ἓνα ὑπουργόν!) ἔχασμα ἔφρικτα συλλογίζομενος ὅτι τὸ Κράτος ἐπήγγαινε λαμπρὰ καὶ ὅτι δὲν του εἶδεν ἀρκετὰς φροντίδας ἐσκέπτετο μάλιστα ὅτι ἓνας μικρὸς πόλεμος μὲ κανὲν γειτονικὸν ἔθνος θὰ ἦτο τὸ μόνον μέσον νὰ διασκοδάσῃ τὴν μονοτονίαν τῆς ζωῆς του.

Ὁ Πιν-Χὸ ἔφθασε τὴν ἐπίσημον ἐκείνην στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μανδαρινὸς ἐσυλλογίζετο νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον μὲ ὁποιοδήποτε ἔθνος, ἐκυψεν ἐνώπιόν του μὲ σέβας καὶ ἴσα ἴσα ἐπρόλαθε νὰ ἐμφοδίσῃ τὰς καταστρεπτικὰς του ἰδέαις.

— Τί ἐπιθυμεῖς, εἶπε τῷ Οὐρανίου Κράτους, ἤρωτησεν ὁ Κιέν-Λόγκ, διατί ἀφήκες τὴν πατρίδα σου καὶ ἦλθες ἐδῶ;

— Εὐγενέστατε Μανδαρινε, εἶπεν ὁ Κινέζος, ἡ ψυχὴ μου, εἶνε γεμάτη ἀπὸ φιλοδοξίαν θέλω ν' ἀποκτήσω γρήγορα μεγάλην περιουσίαν, ἀλλὰ τὸ ὄνηρὸν σῶμα μου δὲν θέλει νὰ ἐργασθῇ.

— Πῶς; θέλεις νὰ πλουτήσῃς χωρὶς νὰ ἐργασθῇς; διὰ νὰ το κάμῃς αὐτὸ ἔπρεπε νὰ γεννηθῆς ὅπως ἐγώ, υἱὸς ἐκτομμυριούχου.

— Ἐπειδὴ ὁμως δυστυχῶς δὲν εἶμπορῶ νὰ εἶμαι υἱὸς ἐκατομμυριούχου, ἀπεκρίθη μετριοφρονῶς ὁ Πιν-Χὸ θέλω νὰ ἐργασθῶ καὶ νὰ κάμω τὰς σκληρότερας ἐργασίας διὰ νὰ γίνω ἄξιος ν' ἀποκτήσω ὡς σύγγεν τὴν ὠραίαν συμπατριωτῖδά μου Νι-Ζη.

— Τί ἔκαμες ἕως τώρα;

Ὁ Πιν-Χὸ διηγήθη συντόμως τὴν ἱστορίαν του.

— Εἶνε πολὺ δυσάρεστον ὅτι ὁ υἱὸς ἐνὸς γραμματισμένου καταδέχεται νὰ γίνῃ γεωργός, εἶπεν ὁ

Μανδαρινός εἰς τὸν ὁποῖον ἤρεσεν ἡ εὐφυῆς φυσιογνωμία τοῦ Πιν-Χὸ. Ἄκουσε ἂν εἰμπορέσῃς ν' ἀπαντήσῃς εἰς τὰς τρεῖς ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας θὰ σου πρᾶτείνω, θὰ φροντίσω ἐγὼ διὰ τὸ μέλλον σου.

Ὁ Πιν-Χὸ ἐξέβαλε φωνὴν χαρᾶς.

— Εἰμπορεῖς νὰ μου εἰπῆς, τοῦ λέγει ὁ Μανδαρινός, πόσα ἄστρα εἶνε εἰς τὸν οὐρανόν; Ματρίως ὑπεσχέθην σπουδαίαν ἀμοιβὴν εἰς τοὺς σοφοὺς μὲς ἀστρονόμους, κανεὶς δὲν εἰμπόρεσε νὰ μου δώσῃ ἀπάντησιν.

— Εἶνε ἐξ ἑκατομμυρίων εἴκοσι δύο ἐκτομμύρια ἑπτακόσια εἴκοσι χιλιάδες καὶ πεντακόσκι πέντε, ἀπεκρίθη μὲ τόλμην ὁ Πιν-Χὸ.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι εἶνε τίσα;

— Ἄν ἀμφισβάζατε, ἐξοχώτατε Κιέν-Λόγκ, μετρήσατέ τ'αυτοὺς ὁ ἴδιος...

— Ὅχι, εὐχαριστῶ· εἶσαι περισσοτερον ἐξυπνος ἀφ' ὅτι ἐρανταξόμην δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ζητή ἀπάντησιν εἰς πράγματα διὰ τὰ ὁποία δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθειαν. — Ἐχεις δίκαιον διὰ τὸ πρῶτον. Ἐώρα ἄ; ἔλθωμεν εἰς τὴν δευτέραν ἐρώτησιν:

(Ἐπεται συνέχεια)

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ
(Ἐκτὸ τὸ Γαλλικὸν τῆς ΑἸΘΙΑ ΧΑΝΟΥΜ)

Η ΠΛΑΚΑ ΤΗΣ ΤΙΤΑΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ μητέρα τῆς Τίτας τῆς ἠγόρασε μίαν πλάκα διὰ νὰ μάθῃ νὰ κάμῃ ἰώταις εἰδῶν εἰδῶν.

Ἡ Τίτα εὐχαριστήθη διότι ἤθελε πολὺ νὰ ἔχῃ μίαν πλάκα καὶ ἓνα κονδύλι· ἀλλὰ μὴ θαρρήτε ὅτι εἶνε εὐκόλον νὰ κάμῃ κανεὶς ἰώταις χωρὶς νὰ ζεύρῃ. Ἡ Τίτα, ἂν καὶ ἔχῃ πολὺ ἐπιδέξιον χερί ἐδυσκολεύθη εἰς τὴν ἀρχὴν.

Ἀφ' οὗ ἔμαθε νὰ κάμῃ ἰσiais ἰώταις, ὅταν ἤρχισεν νὰ κάμῃ στρογγυλάς σάν Ο, ἀλλὰ βάσανα πάλιν!

Ἄντι νὰ γίνουιν στρογγυλαὶ ἐγίνοντο μυτερά. Ἡ μητέρα τῆς τὴν ἐβοηθοῦσε κάποτε ἀλλὰ δὲν εἰμποροῦσε νὰ μὲνῃ κάθε ὥρα καὶ στιγμή σκυμμένη ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὦμον τῆς κόρης τῆς.

Μίαν ἡμέραν, ποῦ εἶχε νὰ κάμῃ μίαν ἐπίσκεψιν, τῆς ἔκαμεν ἐν ὑπόδειγμα ἰώταις καὶ τὴν παρήγγειλε νὰ γράφῃ ἕως ἔθου νὰ ἔλθῃ.

Ἡ Τίτα ἐπήρξε τὴν πλάκα καὶ τὸ κονδύλι τῆς καὶ ἐκάθησε κοντὰ εἰς τὸ παράθυρον. Ἐκαμε τρία Ο καὶ ἐστάθη διὰ νὰ ἰδῇ τὸ ἔργον τῆς.

Τὸ πρῶτον ἦτο μητερόν! Τὸ ἔσβυσε...

Τὸ δευτέρον ἦτο τόσο στρογγυλὸν ὥστε τῆς κατέβη τῆς Τίτας νὰ του κάμῃ δύο μάτια, μίαν μύτη καὶ ἓνα στόμα.

Τὸ τρίτον ἦτο τόσον τετράγωνον πού ὠμοιάζε με παραθυράκι· ἔκαμεν ἐν ἄλλο ὅμοιον, ἔπειτα ἔκλεισε καὶ τὰ δύο εἰς ἐν μέγαν τετράγωνον.

— Ἐκαμα ἓνα μικρὸ σπητάκι! εἶπε με θαυμασμόν· θά του βάλω καὶ μία θύρα.

Ἐκύτταξε τὸ Ο πού εἶχε δύο μάτια, μίαν μύτη καὶ ἓνα στόμα καὶ με τέσσαρας γραμμάς του ἔβαλεν ὅπως ὅπως δύο χέρια καὶ δύο πόδια. Ἐπειτα ἔκαμεν ἐν δένδρον κοντὰ εἰς τὸ παράθυρον μετ' ὀλίγον κοντὰ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐφάνη ἓνας σκύλος τὸν ὅποιον ἡ Τίτα ἔκαμε με ὀλίγας γραμμάς.

Ἡ Τίτα ἐλογάριαζε νὰ κάμη καὶ ἄλλα πράγματα ἀκόμη· ἓνα κήπον τριγύρω εἰς τὸ σπητάκι, σύννεφα ἐπάνω ἀπ' αὐτό, μίαν ὀμβρέλλα ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ἐξαφνα ἐπέστρεψεν ἡ μητέρα της.

Ἡ Τίτα ἔγεινε κατακόκκινη καὶ ἠθέλησε νὰ σβύσῃ τὰς ζωγραφίας της, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε· ἡ μητέρα της ἐπῆρε τὴν πλάκα· ἀντὶ νὰ εὐρῆ γράμματα, ὅπως ἤλπιζεν, εὐρῆκεν ἓνα σκύλον, ἐν σπητάκι καὶ ἓνα ἀνθρώπου.

— Μητέρα, συγχώρησέ με, ταῖς λησμόνησα ὅπως δίδου ταῖς ἰώταις μου.

— Τὸ βλέπω! (καὶ ἡ μητέρα ἐγελοῦσε χωρὶς νὰ θέλῃ) ἀλλ' ἀφ' οὗ ἔξυρῆς καὶ ζωγραφίζης τόσον καλά αἱ ἰώταις θά σου εἶνε εὐκόλαις.

Καὶ χωρὶς νὰ σβύσῃ τὴν ζωγραφίαν τῆς Τίτας, ἐγύρισεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὴν πλάκα καὶ τῆς ἔκαμε ἄλλο ὑπόδειγμα.

Ἡ Τίτα ἔδειξε τόσῃ ἐπιμέλειαν ὥστε πραγματικῶς εὐκόλαι τῆς ἐφάνησαν αἱ ἰώται, καὶ ἐπροβιάσθη εἰς τὸ ἀλφάβητον.

ΠΩΣ ΦΩΤΙΖΟΜΕΘΑ

Ὅταν ἔλθῃ ἡ νύξ τὸ φῶς φεύγει καὶ σκότος καλύπτει τὴν γῆν· δὲν βλέπομεν πλέον· τότε κάμνομεν τεχνητὸν φῶς, μετὰ τὸ ὅποιον βλέπομεν, ἐργαζόμεθα, προφυλαττόμεθα ἀπὸ τοὺς κινδύνους τοῦ σκότους, διασκεδάζομεν εἰς τὰ θέατρα. Πόσον δυστυχῆς θά εἴμεθα ἂν τὴν νύκτα δὲν εἴχομεν τρόπον νὰ ἴδωμεν!

Τὰ μέσα μετὰ τὰ ὁποῖα φωτίζομεθα εἶνε:

Α'. Τὸ ἀλειμματοκῆριον, τὸ ὅποιον γίνεταί ἀπὸ τὸ λίπος μερικῶν ζώων (βοῆς, προβάτου) ἔχει κακὴν ὁσμὴν, φωτίζει ἀσχημα καὶ καπνίζει· κάθε στιγμὴν ἡ θρυαλλίς (τὸ φυτεῖλι) καρβουιάζει· τότε δίδει ὀλιγώτερον φῶς καὶ περισσότερον καπνὸν καὶ

δι' αὐτὸ κόπτομεν τὴν θρυαλλίδα μετὰ τὸ κηροφάλλον· Τὸ ἀλειμματοκῆριον τὸ μεταχειρίζοντο οἱ πατέρες καὶ πάπποι μας, ἀλλὰ ὡς τῶρα ἀκόμη τὸ μεταχειρίζοντα, διότι στοιχίζει εὐθεινότερον παρὰ τὸ σπερματσέτον.

Β'. Τὸ σπερματσέτον, τὸ ὅποιον ἄλλοτε ἐγίνετο ἀπὸ κηρίον τοῦ μελισσιού· τῶρα τὸ κατασκευάζουν ἀπὸ καθαρισμένον λίπος καὶ στοιχίζει ὀλιγώτερον ἢ ἄλλοτε. Δὲν ἔχει τὴν κακὴν ὁσμὴν τοῦ ἀλειμματοκηρίου· ἡ δὲ θρυαλλίς του καίει χωρὶς νὰ καρβουιάζῃ· ἀλλὰ τὸ φῶς του κινεῖται καὶ κουράζει τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅταν κανεὶς θέλει ν' ἀναγνώσῃ ἢ νὰ βράσῃ.

Γ'. Τὸ ἔλαιον, μετὰ τὸ ὅποιον ἀνάπτομεν τοὺς λύχνους· ἄλλοι μεταχειρίζοντα καὶ ἄλλα εἶδη ἔλαιου πρὸς φωτισμόν, ἡμεῖς μεταχειρίζομεθα μόνον τὸ ἐλαιόλαδον.

Δ'. Διάφοροι τόποι, πρὸ πάντων αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς παράγουν τὸ πετρέλαιον, τοῦ ὁποίου ἡ γῆ ἔχει ἀφθόνους πηγὰς. Τὸ πετρέλαιον στοιχίζει ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸ ἔλαιον· χρειάζεται ὅμως πολλὴν προσοχὴν. Μόνον τὴν ἡμέραν γεμίζετε τὰς λάμπας μετὰ πετρέλαιον, διότι ἀνάπτει εὐκόλα. Ἡ φλόξ τοῦ κηρίου τὸ ὅποιον πλησιάζομεν ὅπως φωτίζομεν τὴν λάμπαν τὴν ὅποιαν θέλομεν νὰ γεμίσωμεν ἀρκεῖ διὰ ν' ἀνάψῃ τὸ πετρέλαιον, νὰ σπᾶσῃ τὸ δοχεῖον εἰς τὸ ὅποιον εἶνε καὶ νὰ σκορπισθῇ εἰς τὸ πάτωμα. Τὸ νερὸν ἀνάπτει περισσότερον τὴν φλόγα αὐτοῦ ἀντὶ νὰ τὴν σβύσῃ· πρέπει λοιπὸν νὰ βίβωμεν ἐπάνω τῆς ἀμμοῦ ἢ χυμῶν. Ἄν τὸ ἀναμῆνον πετρέλαιον ἀνάψῃ τὸ φόρεμα τινος πρέπει νὰ τὸν τυλίσωμεν μετὰ εἰς κάπλωμα διὰ νὰ σβύσῃ ἡ φλόξ.

Ε'. Τὸ φωταέριον, τὸ ὅποιον ἐξάγεται ἀπὸ γαιάνθρακα. Πρῶτην φοράν χρῆσις αὐτοῦ ἐγένετο ἐν Παρισίῳ τῷ 1818. Ἐν Ἀθήναις, ἐν Πειραιῶ καὶ ἐν Πάτραις φωτίζονται οἱ δρόμοι καὶ πολλὰ καταστήματα διὰ φωταερίου. Ὅταν εἰς ἐν κλει-

σμένον δωμάτιον αἰσθάνεσθε ὁσμὴν φωταερίου μὴ ἐμδαίνετε μετὰ ἀναμῆνον κηρίον. Τὸ ἀέριον ἀναμυγνύμενον μετὰ τὴν ἀέρα σχηματίζει ἐκρηκτικὸν κρημα καὶ προξενεῖ τὴν δυνατὴν ἐκρηξιν. Ὅστε εἰμπορεῖ νὰ φονεύσῃ ἄνθρωπον, νὰ κλονίσῃ οἰκίαν, ν' ἀνάψῃ πυρκαϊάν.

Τὸ φωταέριον ἔρχεται ἀπὸ τὸ κεντρικὸν ἐργοστάσιον δι' ὑπογείων σωλήνων καὶ φθάνει εἰς κάθε κατάσταση διερχόμενον ἀπὸ μίαν μηχανὴν ἢ ὅποιαν λέγεται γαζόμετρον διότι μετρεῖ τὸ ποσὸν τοῦ ἐξοδουμένου φωταερίου.

ΣΤ'. Τὸ ἤλεκτρικὸν φῶς εἶνε τὸ δυνατώτερον καὶ ὠριότερον φῶς. Ὁμοιάζει πρὸς ἀστραπὴν ἢ ὅποιαν, ἀντὶ νὰ σβύσῃ μολὶς ἐφάνῃ, διαρκεῖ μετὰ ἡσυχον καὶ κανονικὸν φῶς ὡς λάμπα. Εἶνε νεωτέρη ἐφεύρεσις τὴν ὅποιαν καθ' ἡμέραν τελειοποιοῦν. Εἰς τὴν Εὐρώπῃ καὶ τὴν Ἀμερικὴν ἤρχισαν νὰ μεταχειρίζονται διὰ τὴν φωτισμὸν τῶν πλατειῶν, τῶν λιμένων, τῶν φάρων. Ἐνίοτε τὸ μεταχειρίζονται διὰ νὰ εὐκολύνουν τοὺς ἐργάτας νὰ ἐργάζωνται τὴν νύκτα. Εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα χρησιμεύει διὰ νὰ διακρίνουν ἐν καιρῷ νυκτὸς μακρὰ. Εἰς τὴν Ἑλλάδα μόνον εἰς τὸ Νέον Φάληρον καὶ εἰς τὸ Λαύριον γίνεταί χρῆσις ἠλεκτρικοῦ φωτός.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ κυρία Πηνελόπη παραπονεῖται ὅτι τὸ γάλα τὸ ὅποιον φέρε κάθε πρωτὴ ἡ γέρον γαλακτοπώλης ἔχει πολὺ νερὸν. Καὶ ὁ σύζυγός της, ὁ ὁποῖός καθ' ἡμέραν ἀκούει τὸ ἴδιον παράπονον, λέγει μετ' ἀγανακτήσεως:

— Ἐἰ εἶπέ του λοιπὸν νὰ μὴ μας φέρῃ πλέον γάλα καὶ ἐγὼ θά φραντίσω· νὰ εὐρῶ ἄλλον γαλακτοπώλην καλόν!

Ἡ μικρὰ Μερσέτη ἡ ὅποιαν λυπεῖται τὴν γαλακτοπώλην διότι εἶνε γέρον, ἀκούσασα τὴν ἀπόφασιν τοῦ πατρὸς της, λέγει:

— Ὅχι, μαμά, μὴ τὸν δειώθῃς τὸν καίμενον! εἰ πταίει αὐτὸς ἂν ἔχη νερὸ τὸ γάλα; Εἶνε, βλέπεις, ζεσταῖς τῶρα καὶ ἡ ἀγαλλὰς πίνουν πολὺ νερὸ διὰ νὰ θροσίζονται. . .

Ἐστὴν ἐκ τοῦ Πολυκῆ Ἀστέρως.

Εἰς τὰς ἐξετάσεις.

Διδάσκαλος. Τίνες ἦσαν οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, Κωστάκης, Κωστάκης. Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Ἑῦα.

Διδάσκαλος. Καὶ διατί ἐξεδιώχθησαν ἀπὸ τὸν Παράδεισον;

Κωστάκης. (Μὴ γνωρίζων κατ' ἀρχὰς τί νὰ ἀποκριθῇ

ἐφρανεῖ θριαμβευτικῶς μετ' ὀλίγον ὡς νὰ τοῦ ἦλθεν ἐμπνευσις). Διότι δὲν ἐπλήρωσαν τὸ ἐνοίκιον. . .

Ἐστὴν ἐκ τοῦ Βαστακίου Ἀμφοτέρων.

Ἡ μαμὰ τῆς ἑταετοῦς Μαρίας ἀφοῦ ἀρκετὰ τὴν ἐτιμώρησεν ἐνεκεν ἀταξιῶν της, εἰ λέγει:

— Ναμίζεις ὅτι εὐχαριστοῦμαι, Μαρία μου, ὅταν σοῦ ταῖς βρέχω;

— Μήπως καὶ ἐγὼ, μαμὰ μου, νομίζεις ὅτι εὐχαριστοῦμαι; ἀπαντᾷ ἡ εὐφυὴς Μαρία.

Ἐστὴν ἐκ τοῦ Ἐλευθ. Π. Θεοδόση.

Μεταβῶ δύο ψευδολογῶν:

— Εἶμαι τόσον εὐκρίσθητος εἰς τὸ ψῦχος, ἔλεγεν ὁ πρῶτος πρὸς τὸν δεύτερον, ὥστε, ὅταν κάμνω τὴν ἀνοήσιαν νὰ βγάλω τὸ κλειδί τῆς πόρτας μου χωρὶς νὰ προφυλαχθῶ, με πιάνει συνάχη εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος ὁ ὁποῖός φυσᾷ ἀπὸ τὴν τρύπαν τῆς κλειδαριάς.

— Ἀμ' ἐγὼ; λέγει ὁ δεύτερος, ἐγὼ, φίλε μου, ὁσάνεις ἀνοίγῃ τὸ ὠρολόγι μου ἀρπάζω φρικτὴν κατακρηθνῆν.

Ἐστὴν ἐκ τοῦ Ἀρακάου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. Ἑλλησπύφωνον.

Εἴ·—οὐ·—α·—ῶ·—α·—εἴ·—ο·—αι·—ά·—ό·—αί·—ά·—χα
Ἐ·—έ·—ει·—ε·—ω·—α·—ε·—ά·—ή·—ά·—ἡ·—ή·—ί·—ια.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Μίλωνος τοῦ Ἀθήτου.

2. Φωνηεντόλιπον. *—π·—δ·—*—τ·—ς—νθρ·—π·—ς—
δ·—τ·—ρ·—ς—λ·—ς—ο·—τ·—ν.

Ἐστάλη ἀπὸ Ἰωάννου Ἀχ. Πλάγου.

3. Συλλαβογράφοι.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρῶθεσις τὸ δεύτερον δὲ νῆσος.
Τὸ σύνολόν μου τύραννος. Θά μ' εὖργς λέγεις; Ἰσως!
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου.

4. Συλλαβογράφοι.

Τὸ πρῶτόν μου εἶν ἀριθμός, τὸ δεύτερόν μου φύλλον,
Ἐστους κήπους δὲ εὐδὸν μου, βλοῖ ζητοῦν με ζῆλον.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς Ἀνδρούτσου.

5. Συλλαβογράφοι.

Τὸ πρῶτόν μου ὑπέγεται σὴν τάξιν τῶν μορίων,
Τὸ ἄλλο εἶν ἔν τῶν ἐπὶ ὄγκων μουστράϊων.
Τὸ σύνολόν μου τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πόλις εἶνε,
Κι' ἂν θέλῃς σήκω πήρανε, ἢ ἂν δὴν θέλῃς μεῖνε.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἐσθίου.

6. Συλλαβογράφοι.

Ἐγὼ σοι δίδω τὴν ζωὴν, τὸν νοῦν, τὰς διαχύσεις.
Ὅταν γελᾷ διέρχεται τὸν χρόνον μ' εὐτυχίαν.
Τοῦ ἀφαθήτου γράμματα ἂν δύο ἐκφωνήσῃς.
Θά μ' εὖργς εἰς δισύλλαβον ἀμέσως λέξιν βίαν.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Μαρίου Καπᾶνη.

7. Συλλαβογράφοι.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε μοιπὴ τῆς μουσικῆς γλυκεῖα,
Τὸ δεύτερόν μου ἀριθμὸς ἐμπεριέχων ἔα.
Τὸ ἅλόν μου ἔα, μοιπὴ, οὐδ' ἀριθμὸς δὲν εἶνε,
Ἄλλ' εἶμαι πόλις· εὐρὸ με, εἰς τὴν Ἑλλάδα κείμαι.
Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Σπικροκώτου; Ἀργυρίου-δου.

8. Λεξιγράφοι.

Ὅπου πόλεμος καὶ μάχη
Κι' ἐγὼ βρισκομαι ἐκεῖ,
Δι' ἐμοῦ οἱ μονομάχοι
Κάμνον μάχη φοινική.
Ἄν ἡ κεφαλὴ μου λείψῃ
Ποῖα ἢ μεταβολή!
Πᾶθη θέλωσι προχύψει
Λοιπὸν πρόθεσι πολλὴ.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Βυσακίου Παπαρῶνας.

9. Λεξιγράφοι.

Ὅπως εἶμαι, εἶμαι νῆσος· ἂν με ἀποκεφαλίσῃς,
Δὲν ἔμπορῆς νά με μετρήσῃς.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Μικροῦ Δαίμονος.

10. Λεξιγράφοι.

Μὲ κεφαλὴν, τετράποδον εὐλογημένον εἶμαι.
Ἄνευ αὐτῆς, στοῦ σώματος τὸ ἄνω μέρος κείμαι,
Τὸ πρῶτον δὲ στοιχεῖόν μου ἂν θέλῃς νά ἐκβάλλῃς
Ἐἰς ζῶον πολὺ ρυπαρὸν εὐθύς με μεταβάλλεις.
Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἀγγελίας Βασιλοκαίτης.

11. Αἰνίγμα.

Εἰς τ' ἀριστερὰ σου μ' ἔχεις
Καὶ κτυπῶ ἔταν με πρᾶσῃς.
Ὅταν δὲ πᾶσω νά κτυπῶ
Τὸν θάνατον σοῦ προξενῶ.
Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἀντιφῶου Νικητός.

12. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμε-
νων ἔξ λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως.

1. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 2. Συστατικὸν τοῦ σώματος τῶν
ζῴων. 3. Ὅπλον τῶν ἀρχαίων. 4. Ἄνθος εὐώδες. 5.
Ἄντανουμία. 6. Περγῶν.

Ἐστάλη ἀπὸ Ἰωάννου Σαρδηνιάτη.

13. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων
πέντε λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἥρωος τῆς Τρωάδος.

1. Πόλις τῆς Πελοποννήσου. 2. Θεὸς τῆς Μυθολογίας
3. Μέρος τοῦ σώματος. 4. Ἄνθος. 5. Νῆσος.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Φιλετῆρου Τρυφῆος.

14. Λογοπαίγνιον. Διὰτὶ ὁ ἀνὴρ ἔχει πνεῦμα, ἢ ἐξ
γυνῆ ὄχι;

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Δημητρίου Κοῦ Κοῦ Πετιναράκη.

Διὰ τοῦς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν.

15 Anagramme.

J'ai dix pieds et je plais au garçon, à la fille.
Orde, change, ja suis un travail à l'aiguille.

ΛΥΣΕΙΣ

157 Καὶ μητὴρ καὶ πατὴρ καὶ ἅλων τῶν ἄλλων προ-
γόνων τιμιώτερον εἶνε ἡ πατὴρ.—158. Ἡ μεγαλειότηρ
ἀπὸ βλας τὰς εὐτυχίας εἶνε ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος.
— 159. Κεράσιον (Κέρας, ἴον). — 160. Χελιδὼν (Χέλι,
Διών). — 161. Κόκκαλον (Κόκ, καλόν). — 162. Καμῆλια,
ἀμέλεια. — 163. Γαστήρ, δσθήρ. — 164. Τὸ νέφος. —
165. Ταρταλλίθη: 1. Τυρῆς. 2. Ἀθήναι. 3. Νέρον
4. Τέτον. 5. Ἀκρίς. 6. Λαθύρινθος 7. Ἰστός. 8. Διδνωσας
9. Ἡπαρ. 10. Σίδηρος). — 166. Πιπέρι καλὸ (Π περὶ
καλὸ). — 167. Singe, Linge.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου 5. Ἀηδὼν τῶν Σπετσῶν 4. Αἰγυπτία Βασιλοπαις 5. Ἀνατέλλων Ἀστὴρ 8. Ἀριάδνη τῆς
Κρήτης 9. Ἄρτεμις ἢ Τοκτεμῆρα 6. Βασιλεῖος ὁ Βουλγαροκτόνος 11. Κ. Βλαχάνης 2. Δημητρίος Ἀχ. Βλάχος 5.
Ἰωάννης Ἀχ. Βλάχος 5. Ἀρχαγγέλος Γαβριὴλ 6. Γεῖτων τῆς Μικρᾶς 4. Γεώργιος Δαυλαλέης 7. Διάβολος Κῆ-
πριος 7. Ἐννέα Μούσαι 5. Εἰκοστὴ πέμπτη Μαρτίου 3. Εὐδαίμων Τροία 7. Εὐδοκία ἢ Αὐτοκράτειρα 6. Σ. Θεοτόκης 3.
Ἀνδρέας Π. Θεοχάρης 8. Ἐλευθέριος Π. Θεοχάρης 3. Στ. Θεοχάρης 8. Γεώργιος Ν. Καλογιάννης 2. Ι. Κατσουράκης 4.
Λαμπριάς 6. Λευκόπετρος Περιστέρη 1. Δ. Ε. Μάξιμος 9. Ἀλέξανδρος Μαυρουθίνης 5. Μικρὰ Δούκισσα 7.
Μικρὸς Καπουκίνος 8. Μικρὸς Μάντις 6. Μικροῦλα Τραλαλὰ 11. Ναυαργεῖτος Ναυμαχία 1. Γεώργιος Πανᾶς 4.
Περιπικτὶ 6. Πολιτικὸς Ἀστὴρ 1. Δικατερὶνη Σεβαστοπούλου 2. Σπαρταῖσις Ἀργυλεωνίς 9. Δικατερὶνη Κ. Σκοπέτου 3.
Σόφη 4. Τάτσα Γελαστή 8. Φιλόπατρις Ἑλληνίς 6. Φωνὴ τῆς Σιλιστρίας 6 καὶ 1. Χάνι τῆς Γραβιάς 10. Χαρειτόδωτος Χρυσάλλης 6.

Τὰ ὀνόματα τῶν λατῶν ἂν αἰ λόγου; ἐλήφθησαν μετὰ τὴν 10 Ἰουλίου, ὅτε δημοσιεύθησαν εἰς τὸ προσηγ. φυλλάδιον.

... ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΡΙΨΕ ΜΕ ΟΡΜΗΝ ΙΣΑ ΙΣΑ ΠΡΟ ΤΩΝ ΠΟΔΩΝ ΤΟΥ ΣΑΙΖΑΝΗ (Σελ. 5.)

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια: ἴδε σελ. 1.]

Τέλος πάντων ἐφθασαν εἰς τὸ χωρίον καὶ εἰσήλθον
εἰς τὸ τελευταῖον ξενοδοχεῖον δηλαδή ὁ ἰδιοκτήτης
το ἔλεγε ξενοδοχεῖον, ἀλλ' αὐτὸ ἦτο κάτι περισ-
σότερον παρὰ ξενοδοχεῖον, ἦτο καπηλεῖον, μαγει-
ρεῖον, παντοπωλεῖον, ζαχαροπλαστεῖον, φαρμακείον,
βιβλιοπωλεῖον, ἐμπορικὸν καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ
λοιπὰ, ὅπως εἶνε εἰς ὅλα τὰ χωρία. Ἐἶχε δὲ ἐπὶ
τῆς θύρας ἐπιγραφήν:

Μῆτρος Ἄκουρῆς μετὰ πρᾶτης.

Ἐκάθησαν εἰς τὰ ξύλινα θρανία τοῦ καπηλείου
καὶ εὐθύς ἤλθε πρὸς αὐτοὺς ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενο-
δοχείου. Ἄς τὸν ὀνομάσωμεν διευθυντὴν διὰ νὰ μὴ
το κκοφανῇ!

— Τί διατάχουε οἱ κύριε; ἠρώτησε με μεγαλο-
πρέπειαν.

— Ὅτι ἔχεις φέρε μας ψομί καὶ τυρικαὶ κρῦο νερό.

— Καμμίαν θρονίθα βραστήν, ψητήν, ἀγὰ τῆς
ἔρας, κρασί; δὲν θέλετε νά σας φέρω; Ἐχω πε-
ρίφημα, πρᾶτης!

— Ὅχι, ὄχι! ψομί καὶ τυρὶ καὶ κρῦο νερό!
εἶπον καὶ οἱ τέσσαρες ἐκ συμφώνου.

Ἐπρεπε νά κάμουν οἰκονομίαν διὰ νά τοὺς ἐξαρκέ-
σουν τὰ χρήματα, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐζήτησαν πολυπο-
κίλα φαγητά.

Καὶ ἀφ' οὗ ἔφαγον καὶ ἔπιον καὶ ἐχόρτασαν, ἐση-
κώθη ὁ Μοντανῆς καὶ ἤλθεν ἐκεῖ ὅπου ἐκάθητο ὁ
κύρ Μῆτρος διὰ νά τον πληρώσῃ. Τοῦ ἔδωκε λοι-
πὸν ἔν χρυσῶν εἰκοσάφραγκον σιλιπνὸν σιλιπνόν.

Ἔτος Ζ'. — Τεύχος 14^ο.

Τὸ ἐπῆρεν ἐκεῖνος με τὰ δύο του δάκτυλα, τὸ ἐ-
στρεψε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, τὸ ἐκύτταξε καλὰ καλὰ,
τὸ ἐπλησίασεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του, τὸ ἔρριψε
δυνατὰ ἐπάνω εἰς τὴν πετρίνην τράπεζάν του; τὸ
ἐπῆρε, καὶ πάλιν το ἐκύτταξε.

— Τί το κυττάζεις; δὲν σ' ἀρέσει; εἶπεν ὁ Μοντανῆς.

— Ἐέρω κ' ἐγὼ! Νά μὴν εἶνε κάλπικο;

— Καὶ διὰ ποιούς μᾶς ἐπῆρες; ἀνεφώνησεν ὁ
Μοντανῆς.

Καὶ εὐθύς ἐσηκώθησαν καὶ οἱ ἄλλοι τρεῖς καὶ
ἤλθον πλησίον τοῦ Μοντανῆ καὶ ἀνεφώνησαν:

— Καὶ τί θαρρεῖς ὅτι εἶμεθα ἡμεῖς;

— Ἐέρω κ' ἐγὼ τί εἶσατε! Μὴ σας ξαναεἶδα
καὶ ἄλλη φορά; Πρῶτὴ φορά σας βλέπω σήμερα.

Ἐέρω κ' ἐγὼ τί νά σας εἶπῶ! Ὁ κόσμος ἐγέμισε
τώρα ἀπὸ κατεργαροῦς!

— Εἶδες ἐκεῖ ἀθάδαιαν! ἀνεφώνησεν ὁ Μοντανῆς.

— Μπα! καὶ δὲ σ' ἀρέσω, ἀρχοντόπουλο; Μοῦ
θυμῶνεῖς κηόλας! Στάσου τώρα νά σου δεῖξω ἐγὼ.

Ποῦ θά με βρῆξῃς καὶ μέσα 'ς τὸ κατάστημά μου!
Στάσου ἐγὼ νά φωνάξω τὸν κύριον ἡνωματάρχη καὶ
κάνετε καλὰ μ' ἐκεῖνοισ!

— Ἄ, μὰ ὄχι, ὄχι! ἀνεφώνησαν καὶ οἱ τέσσαρες
μαθηταί, ὄχι, μὴ μας κάμῃς αὐτὴν τὴν προσβολὴν!

Καὶ με τὸσην εὐλιπρίνειαν εἶπον τὰς λέξεις ταύ-
τας, ὥστε ὁ κύρ Ἀκούρης συνεκινήθη, καὶ ἀπὸ τὸν
τρόπον τῶν ἐνόησεν ὅτι ἦσαν καλὰ παιδία. Ἦτο
λοιπὸν ἔτοιμος νά τοὺς ἀφήσῃ νάναχωρήσων.

ΤΟΜΟΣ Η' - 2

'Αλλὰ κατὰ δυστυχίαν τὴν αὐτὴν στιγμήν δύο ἄνθρωποι εἰσώρμησαν εἰς τὸ καπηλείον καὶ ἀνεφώνησαν :

— Τοὺς ἐτσακώσαμε τοὺς μουστέρηδες !

— Ποίους ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Μήτρος με ἀπορίαν.

— Αὐτὰ δὲ τάρχοντόπουλα ! ἀπεκρίθησαν οἱ δύο ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους θὰ ἐνέσησθε ὅτι ἦσαν οἱ δύο ἐργάται.

— 'Α, ἄ !, εἶπεν ὁ κύριος Μήτρος καὶ ἔχωσεν εἰς τὸ θυλάκιόν του τὸ χρυσοῦν εἰκοσάφραγκον. 'Α ! ἄ ! ἔχομε καὶ ἀπ' αὐτὰ ! Τὰ γνωρίζετε λοιπὸν αὐτὰ ἐδῶ τάρχοντόπουλα ;

— 'Ακούς ἐκεῖ !, ἂν τα γνωρίζουμι, εἶπεν ὁ προσβύτερος ἐργάτης. 'Αμὴ δὲν μας ἐπροσβάλανε ἐκεῖ περὶ ἐκάνναμε τὴ δουλειὰ μας ; καὶ ἔπειτα « τὸ 'βαλαν 'ς τὰ τέσσαρα ; »

— Μὰ καταλαμβάνεις ὅτι λέγεις ψεύματα ! ἀνεφώνησεν ὁ Δουμποδάνας με τὴν χονδρὴν φωνὴν του, καὶ κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν, ἔχωσε τὸν γρόνον του εἰς τὴν ῥίνα τοῦ ἐργάτου, ὁ ὁποῖος εἶχε δοκιμάσῃ περὶ ὀλίγου τί ἐστὶ γρονθία Δουμποδάνου.

'Αλλ' εὐτυχῶς ὁ Μοντανῆς, ὁ Μάριος καὶ ὁ Παῦλος εὐθύς τὸν ἐκράτησαν, ὀρθῶς σκεπτόμενοι ὅτι δὲν πρέπει νὰ δώσουν ἀφορμὴν νὰ πιστεύσῃ ὁ κόσμος ὅτι αὐτοὶ πλύνουν.

— Καὶ τί θέλετε τώρα ; ἠρώτησε τοὺς δύο ἐργάτας ὁ Μοντανῆς ἤσυχα, ἤσυχα χωρὶς νὰ δεῖξῃ ὅτι ἐταράχθη.

'Η ἀταραξία τοῦ Μοντανῆ ἔκαμεν εἰς τοὺς ἐργάτας περισσότερὰν αἰσθησὶν παρὰ τὸν ἄγριον τρόπον τοῦ Δουμποδάνου. Ἐξάρωσαν λοιπὸν καὶ ἀπεκρίθησαν :

— Τί νὰ θελωμε ! Θελωμε νὰ σας 'πᾶμε 'ς τὴ χωροφυλακίαν νὰ ἰδοῦμε τί ἄνθρωποι εἴσαστε.

— Μωρέ, κῦρταξ' ἐκεῖ ! Αὐτὸ ἔλεγα καὶ ἐγὼ ! Κῦρταξε τὴν ἴδια γνώμη εἴχαμε ! ἀνεφώνησεν ὁ κύριος Μήτρος Ἀκούρης, καὶ ἀνεκράχασε δυνατὰ ! Χά ! χά ! χά !

— Καλὰ ! εἶπεν ὁ Μοντανῆς. 'Αλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μας 'πάτε σεῖς διὰ τῆς βίας. Πηγαίνουμε μόνονι μας.

Καὶ οἱ τέσσαρες φίλοι, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ κύριου Μήτρου καὶ ὑπὸ τῶν δύο ἐργατῶν, διηρβύθησαν εἰς τὸν σταθμὸν τῆς χωροφυλακίας.

'Ο Μοντανῆς ἐνέμιξεν ὅτι, ἀπ' οὐ εἶπε δύο τρεῖς λόγους πρὸς τὸν ἐνωμοτάρχην, αὐτὸς θὰ τοὺς ἀτήσῃ ἐλευθέρους νὰ ἐξακολουθήσωσι τὸν δρόμον των. 'Αλλὰ δὲν ἐσκέφθη κάτι τι σπουδαιότερον, ὡς θὰ ἴδωμεν τώρα εὐθύς.

Τῷ ὄντι ὁ Μοντανῆς, ἀπ' οὐ εἶπεν εἰς τὸν ἐνωμοτάρχην τὸ ὄνομα του καὶ τὰ ὀνόματα τῶν συνοδο-

πόρων του, καὶ εἶπε πόθεν ἔρχονται καὶ ποῦ πορεύονται, ὁ ἐνωμοτάρχης τὸν ἠρώτησεν :

— 'Αλλὰ ποῦ εἶνε τὸ χρυσοῦν εἰκοσάφραγκον, τὸ ὁποῖον λέγει ὁ μεταπράτης ὅτι εἶνε κίβδηλον ;

— Αὐτὸς τὸ ἐκράτησεν, ἀπεκρίθη ὁ Μοντανῆς.

— 'Α ! εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης καὶ ἐκύτταξε με ὑποψίαν τὸν κύριον Μήτρον, δὲς μοῦ το γρήγορα !

'Ο κύριος Μήτρος τί νὰ κάμῃ ! ἔπρεπε νὰ ὑπακούσῃ. Ἀνέσυρε λοιπὸν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ χρυσοῦν νόμισμα, τὸ ὁποῖον ἤλπιζεν ὅτι θὰ κρατήσῃ διὰ παντός, καὶ με μεγάλην του λύπην τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν ἐνωμοτάρχην, ὁ ὁποῖος ὡς τὸ παρετήρησεν εἶπεν :

— 'Αμ' αὐτὸ εἶνε ἐξοχίστον ! καὶ τὸν ἐκύτταξεν αὐστηρῶς.

Καὶ διὰ νὰ τὸν μάθῃ νὰ μὴ ζητῇ ἄλλοτε νὰ κερδαίνῃ με ἀδικίας, ἔλαβεν ὁ ἐνωμοτάρχης μόνος τὸν λογαριασμὸν τῶν μικρῶν μας φίλων, καὶ ἐπλήρωσαν τὸ ἥμισυ τῆς ἀξίας τὴν ὁποίαν εἶχε σημειώσῃ ὁ κύριος Μήτρος, θέλων νὰ κλέψῃ τοὺς πελάτας του.

'Απ' οὐ ἐτελείεωσαν ἡ ὑπόθεσις τοῦ χρυσοῦ εἰκοσάφραγκου, ἐστράφη τότε ὁ ἐνωμοτάρχης πρὸς τοὺς δύο ἐργάτας καὶ τοὺς εἶπε :

— Ἐλάτε τώρα σεῖς ! Καταγγέλλετε τοὺς νέους ; τούτους ὅτι σας ἐπείραξαν ;

Καὶ ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο ἀπίστευτον εἰς τὸν ἐνωμοτάρχην, πῶς ἦτο δυνατόν τὰ καλὰ ἐκεῖνα παιδία νὰ πειράξωσι τοὺς ἐργάτας, ὁ νεώτερος τῶν ἐργατῶν διὰ νὰ βαρύνῃ περισσότερον τὴν κατηγορίαν, εἶπε πρὸς τὸν ἐνωμοτάρχην :

— Κύριε 'νωμοτάρχη, ὄχι μόνον μας ἐπείραξαν, ἀλλὰ καὶ μας ἔδειραν !

— Σὰς ἔδειραν ; καὶ εἶνε δυνατόν ;

— Μάλιστα, κύριε 'νωμοτάρχη, ἕνας μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς ἔδωκε μίαν γροθίαν 'ς τὸν σύντροφόν μου, πού τον ἐκατρύκλισε μέσα 'ς τῆς λάσπης !

'Ο ἐνωμοτάρχης παρετήρησε τοὺς τέσσαρας νέους, παρετήρησεν ἔπειτα καὶ τοὺς δύο ἐργάτας, καὶ ἐφαίνετο ἀπορῶν πῶς ἦτο δυνατόν νὰ πιστεύσῃ τις, ὅτι τὰ τρυφερά ἐκεῖνα παιδία ἐνίκησαν τοὺς βρωμαλέους ἐκείνους ἐργάτας. Εἶπε λοιπὸν πρὸς αὐτοὺς :

— Γὰ νὰ σας 'πῶ ! Ἦλθατε ἐδῶ νὰ περιπαίξετε τὴν ἐξουσίαν ;

Τί κάθεσθε καὶ μου φάλλετε. Εἶνε ποτε δυνατόν μίαν γροθίαν ἐνὸς παιδίου νὰ σωριάσῃ ἕνα μ' ἐγγύλαρον ὅσον ὅσον αὐτὸν ἐδῶ ! 'Ακοῦστε νὰ σας εἰπῶ τί πρέπει νὰ κάμετε. Νὰ καθήσθε 'ς τὰ αἰγὰ σας καὶ ἀλήθειαν ἂν εἶνε, νὰ μὴ φωνάζετε, μήπως τὸ μάθουν καὶ ἄλλοι καὶ σας «πάρουν 'ς τὸ κορδίζον» Δρόμο ! καὶ ἄλλη μίαν φορὰ νὰ μὴ μου κάνετε τοιαῦτα παράπονα. Δρόμο !

Καὶ ἀπ' οὐ ἀπεδίδωξεν ἀποτόμως καὶ τὸν κύριον Μή-

τρον Ἀκούρη καὶ τοὺς δύο ἐργάτας καὶ ἔμεινε μόνος με τοὺς νέους, εἶπε πρὸς αὐτούς :

— Ἦσυχάσατε καὶ θὰ σας ἀπολύσω. 'Αλλὰ πρῶτα πρέπει νὰ ἐκπληρώσωμεν ἕνα τύπον. Θὰ ἔχετε βέβαια ἐπάνω σας τίποτε χαρτιά ;

— Τί χαρτιά ; ἠρώτησεν ὁ Μοντανῆς.

— Τίποτε χαρτιά, διὰ τῶν ὁποίων νὰ ἀποδειχθῇ ἡ ταυτότης σας, δηλαδὴ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι εἶσθε σεῖς οἱ ἴδιοι καὶ ὄχι ἄλλοι. Βέβαια δὲν ἔχετε διαβατήριον, ἀλλὰ χωρὶς ἄλλο θὰ ἔχετε ἐπάνω σας καμμίαν ἐπιστολήν τὴν ὁποίαν νὰ σας ἔστειλαν οἱ γονεῖς σας ἢ καί τις φίλος σας, διὰ νὰ ἰδῶ τὸ ὄνομα σας εἰς τὴν ἐπιγραφήν τοῦ φακέλου.

Οἱ τέσσαρες φίλοι ἀπέμειναν ἀκρῶν μάρμαρον, τί ἔχασαν, διότι ποτὴ δὲ ἐπερίμενον τοιαύτην ἐρώτησιν. Ἄν το ἐσυλλογιζόντο θὰ ἐλάμβανον βεβαίως δύο τρεῖς ἐπιστολάς μαζί των, ἀλλὰ τώρα τί νὰ κάμουν ;

— Λοιπὸν δὲν ἔχετε τίποτε ; τοὺς ἠρώτησε πάλιν ὁ ἐνωμοτάρχης.

— Δυστυχία μας ! ἀπεκρίθησαν καὶ οἱ τέσσαρες.

— Ἄ, δὲν πειράζει. Θὰ σας κρατήσω ἐδῶ καὶ θὰ τηλεγραφήσω εἰς τοὺς γονεῖς σας.

— 'Ὀ ! ἀνεφώνησαν ἐντρομοὶ καὶ οἱ τέσσαρες ταλαίπωροι περιηγηταί, συλλογιζόμενοι πῶσον θὰ ἀνησυχῶσιν οἱ γονεῖς των ὅταν λάθουν τὸ ἀνέλπιστον τηλεγράφημα.

— Τί ἔχετε τὸ λοιπὸν ; ἠρώτησεν ὁ ἐνωμοτάρχης ὀλίγον αὐστηρῶς. Τί φοβεῖσθε ; 'Η μήπως καί... Ἐνοήσατε, μικροὶ μου ἀναγνώσταί, ὅτι ὁ ἐνωμοτάρχης ἤρχισε νὰ ὑποπτεῖ μήπως οἱ τέσσαρες περιηγηταί ἦσαν τίποτε τυχοδιώκται καὶ δὲν ἐταξείδευον με τὴν ἄδειαν τῶν γονέων των, ἀλλ' εἶχον φύγῃ κρυφίως τίς εἰξευρεὶ διὰ ποίαν αἰτίαν.

Ἐτυχεῖς τὴν στιγμήν ἐκεῖνην ἦλθε χωροφύλαξ καὶ ἀπ' οὐ ἔκαμε τὸ σχῆμα εἶπε :

— Κύριε 'νωμοτάρχη, σὰς ζητοῦν.

Καὶ ὁ ἐνωμοτάρχης ἐσηκώθη εὐθύς καὶ ἐξῆλθε εἰς ἔκλεισε τὴν θύραν. Οἱ δὲ τέσσαρες περιηγηταί ἔμειναν μόνον καὶ καταστενοχωρημένοι, καὶ ἡ καρδιά των ἐκτύπα καὶ αἱ πόδες των ἔτρεμον ὡς τὸ καλάμι.

'Αλλὰ δὲν διήρκεσε πολλὴν ὥραν ἡ ἀγωνία των.

Μετ' ὀλίγον ἦνοιξεν ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ὁ ἐνωμοτάρχης. 'Αλλὰ τὸ πρόσωπόν του δὲν ἦτο αὐστηρὸν ὅπως ὅταν ἐξῆλθε. Τώρα τὸ πρόσωπόν του ἦτο γελαστόν.

Οἱ ταλαίπωροι περιηγηταί ὡς τὸν εἶδον, ἀνέπνευσαν ὀλιγον, καὶ δὲν εἰξευρον καὶ αὐτοὶ πόθεν προήλθεν ἡ ἀνέλπιστος αὐτῆ μεταβολή. Δὲν εἰξευρον τί νὰ ὑποθέσουν.

— Ἄς εἶνε τὸ λοιπὸν. Ἐσκέφθη καὶ εἶδα ὅτι εἰμπορὸν νὰ σας ἀφίσω ἐλευθέρους νὰ ἐξακολουθῇ-

σετε τὸν δρόμον σας. Πηγαίνετε τὸ λοιπὸν καὶ νὰ ἔχετε ἄλλοτε τὸν νοῦν σας...

— Μάλιστα, μάλιστα !, κύριε ἐνωμοτάρχα, καὶ σας εὐγνωμονοῦμεν ! ἀνεφώνησαν καὶ οἱ τέσσαρες φίλοι, καὶ ἀπ' οὐ ἔχαιρέτισαν, ἐξῆλθον καὶ ἐξακολούθησαν τὸν δρόμον των.

Πιπτεῖν ὅτι ἐνοήσατε τώρα τί συνέβη. Δηλαδὴ ὁ Ματθαῖος, ὁ ὁποῖος πηρηκολούθει ἀπὸ μακρὰν τοὺς μακροὺς φίλους μας, ἔλαθε τὰ διατρέξαντα καὶ ἐπῆγε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐνωμοτάρχου καὶ ἔδωκε τὰς ἀνγκυαίας πληροφορίας περὶ τῶν παιδίων.

Βλέπετε τί καλὰ ὅπου ἔκαμεν ὁ Γεώργιος Μοντανῆς καὶ το εἶπεν εἰς τὸν θεῖόν του, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι ἔλεγον νὰ φύγουν ἀνευ τῆς ἀδείας του. Καὶ πόσον φρόνιμα ἐσκέφθη ὁ κύριος Μοντανῆς καὶ ἔστειλε τὸν πιστόν του θαλαμηπόλον νὰ παρακολουθῇ τὰ παιδία καὶ νὰ τα προσέχη, χωρὶς αὐτὰ νὰ ἔχουν καμμίαν εἰδησιν ;

Μόνος ὁ Γεώργιος Μοντανῆς ἐνόησεν ὅτι εἰς τὸν Ματθαῖον ἐπελτοῦσι τὴν σωτηρίαν των. Οἱ ἄλλοι ἐνόμιζον ὅτι ἡ καλὴ των τύχη τοὺς ἐδοθήσθη.

Ἐξηκολούθησαν λοιπὸν τὸν δρόμον των.

— Καὶ σὰν τί ὥρα νὰ εἶνε ; ἠρώτησεν ὁ Δουμποδάνας.

— 'Ὁ Μοντανῆς εἶδε τὸ ὄρολόγιόν του καὶ εἶπε :

— Εἶνε τρεῖς.

— Τρεῖς ! ἀνεφώνησεν, ὁ Καπάνης ! Μὰ καταντήσαμεν ἀηδία ! Εἶνε τρεῖς ἡ ὥρα καὶ ἀκόμα εὐρισκόμεθα ἐδῶ ! Τότε λοιπὸν τί δρόμον κάμνομεν ; Περιπατοῦμεν σὰν τοὺς καθούρους !

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Μοντανῆς. Καὶ δὲν λογαριάζεις, Μάριέ μου, πόσον ἔχασομερῆσαμεν με τὸν κύριον Ἀκούρη καὶ τοὺς ἐργάτας καὶ τὸν κύριον ἐνωμοτάρχην ! Ἐχε ὑπομονὴν καὶ μετὰ μίαν ὥραν θὰ φθάσωμεν εἰς μίαν μικρὰν πόλιν...

— 'Η ὁποία θὰ ἔχη βέβαια καὶ κανὲν ξενοδοχεῖον τῆς ἀνθρωπιάς νὰ κοιμηθῶμε καὶ μίαν νύκτα εἰς κρεββάτι κατὰ καλλίτερον ἀπὸ τὸν ἀγυρῶνά που κοιμηθήκαμε χθές, νὰ πλυθῶμε λιγάκι, νὰ κενίσωμε καὶ τὸ κεφάλι μας σὰν ἄνθρωποι, εἶπεν ὁ κομψὸς Παῦλος Σικιάνης, ὁ ὁποῖος ἦτο κατάκοπος ἐνεκα τῆς σκληραγωγίας τῆς ὁδοπορίας.

— Ἐγὼ χθὲς ἐκοιμήθηκα περὶ ἄρημα ! Εἶπεν ὁ Λεωνίδας Δουμποδάνας.

— Μὰ δὲν εἶνε κρῖμα νὰ χάσωμεν ὀλιγον τὴν ἡμέραν ; εἶπεν ὁ Μάριος. Ἀπ' οὐ εἶνε τώρα τρεῖς, θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν μικρὰν πόλιν εἰς τὰς τέσσαρας.

Ἀναπαυόμεθα μίαν ὥραν καὶ εἰς τὰς πέντε ἐξακολουθοῦμεν πάλιν τὸν δρόμον μας. Τί λέγεις, Μοντανῆ, σύ ;

— Ἐγὼ νομίζω, ἀπεκρίθη ὁ Μοντανῆς, ὅτι εἶνε καλὸν ν' ἀκολουθήσωμεν τὴν γνώμην τοῦ Παύλου, καὶ νὰ διανυκτερεύσωμεν εἰς τὴν μικρὰν πόλιν εἰς

την οποίαν θα ελήθε μετά μίαν ὥραν, καθώς σας είπα. Διότι, εάν εξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον μας, δὲν γνωρίζομεν τὸν τόπον, καὶ εἰμπορεῖ νὰ χάσωμεν τὸν δρόμον καὶ νὰ περιπλανώμεθα τὴν νύκτα, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε πάντοτε πολὺ εὐάρεστον.

— Καλέ, βέβαια! εἶπεν ὁ Σαϊζάνης ἐπιδοκιμάζων τοὺς λόγους τοῦ Μοντανῆ.

Ὁ κακῆμοιρος ὁ Μάριος τί νὰ κάμῃ; Εἶδεν ὅτι ἔπρεπε νὰ πεισθῇ εἰς τὴν ἀπόφασιν τῶν φίλων τοῦ. Καὶ εἰς ἕλαν τὸ δισταγμὸν τῆς ὁδοπορίας εἶχε σκυπτὴν τὴν κεφαλὴν του καὶ δὲν εἶπε γοῦ.

Ὁ Γεώργιος Μοντανῆς εἶχεν ὑπολογιστὴν κάλλιστα τὸν δρόμον, καὶ μετὰ μίαν περίπου ὥραν ἐβήσαν εἰς τὴν πόλιν, χωρὶς νὰ συμβῇ καθ' ἕδον τίποτε ἄξιον λόγου.

Ἄρ' οὐ ἐπῆγαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἐκράτησαν τὰ δωμάτια των, ἐξῆλθον νὰ ἴδουν τὰς ἀρχαιοτήτας, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρχον εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην πόλιν, καὶ ὅταν ἐσήμκνεν ἡ ὥρα τοῦ δείπνου, ἐπανῆλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον νὰ δειπνήσωσιν. Ἦτο δὲ 6 μ. μ.

Εἰς τὸ ἐστιατόριον τοῦ ξενοδοχείου ἦσαν πλῆθος ἀνθρώπων, διότι ἐγένετο ἐμπορικὴ πανηγυρις τὰς ἡμέρας ἐκείνας καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς πανηγύρεως. Ἦτο λοιπὸν τὸ ἐστιατόριον γεμάτον.

Οἱ φίλοι μας εὐτυχῶς κατόρθωσαν καὶ ἐπέτυχον τέσσαρας θέσεις εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἐστιατορίου.

Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν εἰσηλθον, ἀμίλει ὁ ξενοδόχος καὶ ὄλοι οἱ ἀνθρωποὶ τὸν ἐβλεπον καὶ τὸν ἤκουον μετὰ προσοχῆς πολλῆς. Ἐλεγε λοιπὸν:

— Μάλιστα, κύριοι, ἦτο κλέπτης! καὶ ὅπως τὴν ἀπορεῖτε σῆς, ἠπόρησα καὶ ἐγὼ ὅταν ἦλθεν ὁ ἀστυνόμος με τοὺς κλητῆρας σήμερον τὸ πρωῒ.

— Μὰ ἦτο καλοενδυμένος αὐτός, εἶπε παχὺς ζωέμπορος.

— Καὶ ἐφαινετο ἀνθρωπος ἐντιμος, εἶπεν ἄλλος τις.

— Τὴν σήμερον δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστεύεται κανεὶς, εἶπεν ὁ ξενοδόχος. Δέκα ἡμέρας ἔμειναν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ πάντοτε ἐφέρετο με τὴν μεγαλύτεραν εὐγένειαν, καὶ σήμερον μάλιστα τὸ πρωῒ ἐξώφλησε τὸν λογαριασμὸν του χωρὶς νὰ κάμῃ καμμίαν παρατήρησιν. Ἀλλὰ ἐπλήρωσε τράγκ τράγκ με ἄληθιν ἡ εὐγένειαν.

— Ἦθελε λοιπὸν νὰ ἀναχωρήσῃ; ἠρώτησε μεσίτης ὑψηλὸς καὶ ἀδύνατος.

— Μάλιστα σήμερον τὸ πρωῒ, ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος.

— Καλὰ λοιπὸν τὸν ἐμυρίσθη ἡ ἀστυνομία καὶ τὸν ἐτάσκειν, εἶπεν ἄλλος τις.

— Μὰ τί ἐκλεψεν αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος;

— Τὸν παρὰ μου, τὸν παρὰ μου! ἀνεφώνησε γέρον τις χωρικός. Ὅσα ἐκέρδησα ἔς τὴν πανηγυριν καὶ τα ἐκλεψεν ὁ ἀθεόφοβος.

— Καὶ ποῦ τα εἶχες, γεροπατέρα;

— Ποῦ τα εἶχα! νὰ, μέσα ἔς τὸ διστάκι μου.

— Μὰ πῶς το κατάρφε;

— Ἐξέρω κ' ἐγώ; Ἐγὼς τὸ βράδυ μοῦ ἦλθε νὰ

μετρήσω τὸ ἔχει μου πρὶν φύγω, εἶχα σκοπὸν νὰ ξεκινήσω σήμερον τὰ ξημερώματα. Κάνω τὸ λοιπὸν νὰ ἀνοίξω τὸ διστάκι μου, καὶ δὲν ἐγύριζε τὸ κλειδί ἔς τὴν κλειδωνιά. Σὰν νὰ μου ἐπέρασαν ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι κάποιος ἐπολέμησε νὰ τὴν παραβιάσῃ τὴν κλειδωνιά. Δὲν ἐμοιάζει ὁμοῦ νὰ λείπῃ τίποτα ἀπὸ μέσα, γιατί ἦταν βαρὺ τὸ διστάκι, καὶ ὅταν τὸ ἐκουνοῦσα, ἄκουα καὶ ἐκουδούνηζαν ἡ χρυσῆς λίρες μου καὶ τὰ ἀσημένια μου φραγκάκια, καὶ αὐτὸ με ἔκαμε νὰ ἠσυχῶ. Μετὰ πολλὰ ἐγύρισε τὸ κλειδί μέσα ἔς τὴν κλειδωνιά καὶ τὴν ἀνοίξε. Χῶνα εὐθὺς τὸ χέρι μου ἔς τὸ χωριστὸ μέρος τοῦ διστακιοῦ ποῦ εἶνε γιὰ τὰ χρήματα, καὶ βγάλα μίαν χουφτιά λίρες καὶ τῆς βάλω ἀπάνω ἔς τὸ τραπέζι. Τί νὰ ἴδω; ὄλο καὶ πεντάρες! γένοι κάλιν τὸ χέρι μου βγάλα ἄλλη μίαν χουφτιά, ὄλο καὶ πεντάρες! Ἄ! μοῦ ἦλθε νὰ χάσω τὸν νοῦν μου! Ἀδειάζω ὄλο τὸ διστάκι καὶ πέφτουν ὄλο καὶ πεντάρες. Ἡ χρυσῆς μου ἡ λιρίτσες; καὶ τὰ ἀσημένια μου τὰ φραγκάκια ἔγιναν ὄλο καὶ πεντάρες! Μ' ἐκλεψαν!

— Καὶ δὲν ἔσφουρες φωνὴ πῶς σ' ἐκλεψαν! Στὴν στιγμὴν ἔπρεπε νὰ δώσης εἰδήσιν;

— Ἦυρες ἀνθρωπο! εἶπεν ὁ χωρικός καὶ ἐκλείσει τὸ μάτι του με πονηρίαν. Ἄρ' ἐγὼ τὸν ἐκατάλαβα τὸν κλέφτη, ποῖς ἦτανε. Τὸν κατάλαβα ἔς τὴ στιγμὴ! σοῦ εἶμαι ἐγὼ ἕνας τετραπερασμένος! μὴ με βλέπετε ἐπὶ γέρο καὶ χωριάτη! Τὸν κατάλαβα τὸν μουστέρη. Ἦτοι ὁ γείτονας μου. Τὴν κάμαρά του τὴν ἐχωρίζεν ἀπὸ τὴν κάμαρά μου μίαν πόρτα κλειδωμένη, δὲν λέγω ἔχει, μὰ δὲν ἦταν καὶ δύσκολο νὰ τὴν παραβιάσῃ τὴν πόρτα. Ἐγὼ τὸν ἐκατάλαβα ἀπ' ἀρχῆς, πῶς ἦταν ὁ γείτονας μου, ποῦ ἔκανε τὸν κόσμον ἀνω κάτω νὰ πιάσῃ τὴ σχέσι μου, ὁ γείτονας μου, ποῦ ἐμπήκα ἔς τὴν κάμαρά μου δύο φορές, ὁ γείτονας μου ποῦ τὸν εἶπα ἐγὼ ὁ κουτούλιακας πῶς, ὅτι ἔχω χρήματα ἔς τὸ διστάκι μου! ὁ κουτούλιακας!

— Καὶ τί ἔκαμες λοιπὸν, γεροπατέρα, ὅταν ἐνόησες τὸν κλέπτην;

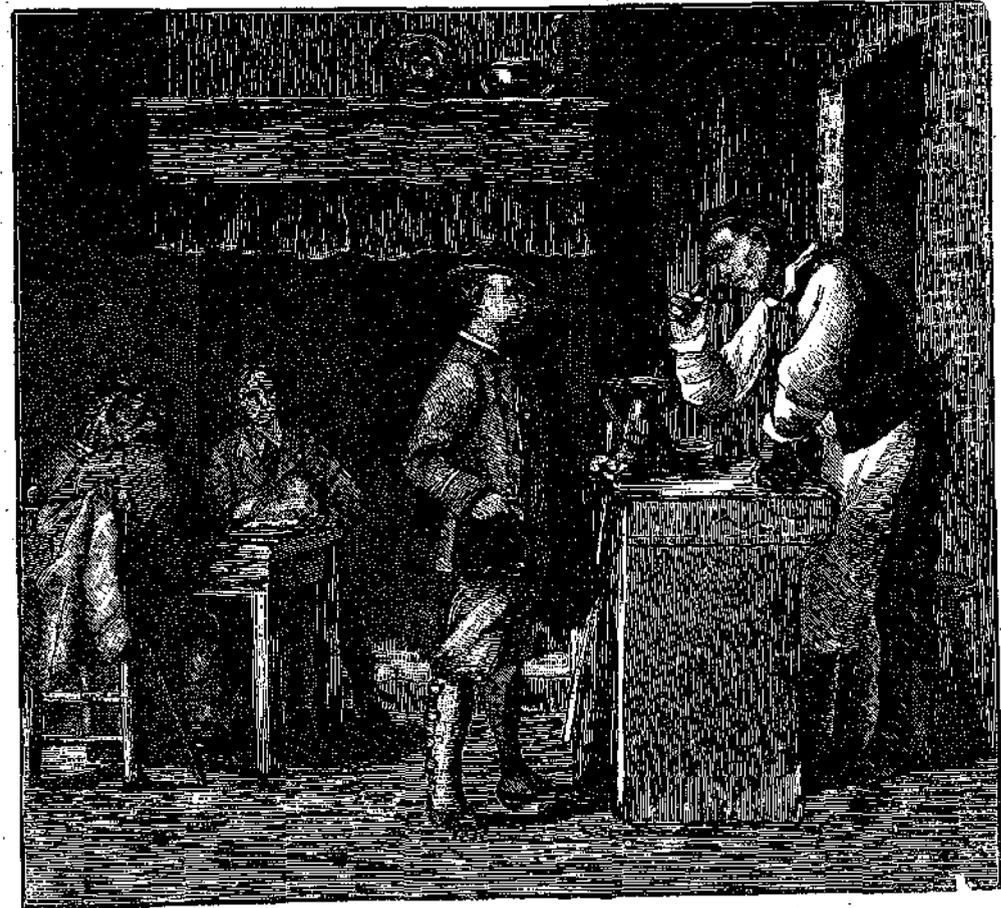
— Μιλιά! ἔκανα τὸν κουτό! Μονάχα δὲν ἐκοιμήθηκα ὅλη νύκτα, καὶ παραφύλαγα ἔς τὴν πόρτα τοῦ γειτονιά μου γιὰ νὰ μὴ μου φύγῃ. Καθὼς λοιπὸν ἐξημέρωσεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέρα, τὸ λέω ἔς τὸν κύριον ξενοδόχο, καὶ το βάνω ἔς τὰ τέσσαρα γιὰ τὴν ἀστρονομία, καὶ γυρίζω ἐδῶ πάλι σὰν ἀστραπὴ καὶ παραφύλαγα τὸν ἐξαχάτατον κύρ κλέφτη νὰ μὴ το στρίψῃ ὡς που νὰ ἔλθῃ ἡ ἀστρονομία νὰ τὸν συλλάβῃ. Μὰ το ἔκανα με πολλὴν πονηρίαν ἔξερεις τί πειρασμὸς εἶμαι ἐγώ; καὶ ἐκρύφτηκα γιὰ νὰ μὴ με

πάρῃ μυροδιά ὅτι ἤμουν ἀκόμη ἐδῶ, καὶ νὰ θαρρῶ πῶς ὅτι ἐφυγα πρῶτ' πρῶτ' ἔς τὸ χωριό μου. Ἐτηκώθηκε λοιπὸν ὁ φίλος, ἐφαρμάκωσε τὸν καρὲ του, καὶ φρέσκος, φρέσκος ἐπλήρωσε με τοὺς δικούς μου τοὺς παράδες! Καὶ ὅπως ἐβλάτε τὸ καπέλο του καὶ ἔκαμε καὶ μὴ βεθερέντζα διὰ νὰ ξεκουμπισθῇ νὰ φύγῃ, ζοῦπ νὰ σοῦ τὸν καὶ μπαίνει μέσα

μέσ' ἔς τὰ μάτια σὰν νὰ του ἔλεγα: Ποῦ θὰ μου πᾶς, κλέφταρε! Ἐγύρισεν ἔπειτα ὁ κύρ ἀστρονόμος καὶ εἶπε ἔς τὸν κλέφτη με ἄληθιν εὐγένειαν:

— Πᾶν' ἐπάνω, σὺς παρακαλῶ, κύριε.

Ὁ κακῆμοιρος ὁ γείτονας μου ἔγινεν ἡ ὄψις του σὰν τὸ κερὶ, καὶ ἔκαμε τὸν ἀδιάφορον, διὰ νὰ μὴ

«ΞΕΡΩ Κ' ΕΓΩ ΝΑ ΜΗΝ ΕΙΝΕ ΚΑΛΠΙΚΟ;» (Σελ. 17.)

ὁ κύρ ἀστρονόμος, καὶ παρησιάζομαι καὶ ἐγὼ «σὰν τὸ μπουρέκι». Σ' τὸν τόπο! φωνάζει ὁ κύρ ἀστρονόμος, κανεὶς ἀνὰ μὴ το κωνήσῃ. Κύριε ξενοδόχε, εἶπε τότες ὁ κύρ ἀστρονόμος, ἔς τὸ ξενοδοχεῖο σου ἔγινε κλοπὴ μεγάλη καὶ θὰ κάνω ἀνάγκαι. Ὁ φίλος καθὼς με εἶδε πῶς ἤμουν ἐδῶ ἀκόμα καὶ δὲν εἶχα πάῃ ἔς τὸ χωριό μου, τὰ ἐμυρίσθηκε, καθὼς φαίνεται, καὶ ὄλο ἐζύγωνε ἔς τὴν πόρτα γιὰ νὰ ξεπορτίσῃ. Εἶδες ἐκεῖ τὸν πονηρό! Μὰ καὶ ἐγὼ, δὲν με ξέρεις τί πράγμα εἶμαι, πηγαίνω καὶ καρφόνουμαι ἔς τὴν πόρτα, καὶ τὸν κουτάζω

το καταλάβουν οἱ ἄλλοι. Ἀλλὰ βρήκες ἀνθρώπους νὰ μὴ το καταλάβουν. Ὅλοι το ἐπῆραν μυροδιά καὶ ἄρχισαν νὰ ψιφυρίζουν. Βάλτε με τὸ νοῦ σας μασκαράλκι!

Ὁ γείτονας μου τὸ λοιπὸν ἀνέθηκε πρῶτος καὶ ἀπὸ πίσω του ἀνεθήκαμε ἐγὼ, ὁ κύρ ἀστρονόμος καὶ οἱ κλητῆρες.

Ἐμῆκαμε ἔς τὴν κάμαρά του καὶ μας ἀνοίξε τὸ διστάκι του. Χρήματα μέσα δὲν εἶχε. Εἶχεν ὁμοῦ ἕνα σωρὸ πράγματα, ποῦ τα εἶχε κλεμμένα ἔς τὸ πανηγύρι, ὁ φίλος, καὶ εὐθὺς τὰ ἐγνώρισεν ὁ κύρ

άστρονόμος γιατί του είχαν κάνει παράπονα εκείνοι που τα έχασαν. 'Απ' αυτό λοιπόν εκάταλαβε τί κουμάσι ήτανε και εὐθὺς ἐδέταξε νά τον συλλάβουν και νά τον πάνε 'ς τὴν ἀστρονομία. 'Εκεί του ἐφάσανε και του ἤρσαν ἀπάνω 'του όλα μου τὰ χρήματα, ἔλειπαν μοναχὰ ὅσα εἶχε πληρώσει

'ς τὸν ξενοδόχο. Τώρα λοιπὸν εἶνε 'ς τὴ χάψη και δὲν ἔχει φόβο νά μας φύγγη! »

[Ἔπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ ΔΗΜΑΙΟΥ ΔΕΒΟ)

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Ἀγαπητέ μου φίλε,

Ζ'. Ἰούλιος

Μοῦ γράφεις ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ μάθης ποίαν ἰδέαν ἔχω περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου.

Τί νά σου ἀπαντήσω; ὅτι ἔχω καλὴν; αὐτὸ ἐννοεῖται ὅλοι ἔχουν καλὴν ἰδέαν διὰ τὸν ἑαυτὸν των κανεὶς δὲν βλέπει τὸν ἑαυτὸν του ὅπως εἶνε· τὰ μάτια βλέπουν πρὸς τὰ ἔξω, και παρατηροῦν τὰς κακίας ὅχι ἡμῶν τῶν ἰδίων ἀλλὰ τῶν ἄλλων· ἐὰν ἔλειπαν πρὸς τὰ μέσα, πρὸς τὸν ἐγκέφαλόν μας και παρατηροῦσαν ὅλας τὰς σκέψεις, ὅλας τὰς ἰδέας μας αἱ ὅποια δὲν εἶνε πάντοτε ἀγαθαὶ και ἀγαθαὶ και εὐλοκισμέναι, βεβαίως θά μας ἐκζητῶσαν νὰ ἀλλάξωμεν πολὺ τὴν γνώμην τὴν ὅποιαν ἔχομεν διὰ τὸν ἑαυτὸν μας.

Μετὰ τὸν μικρὸν τοῦτον πρόλογον, ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ εἰπῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος τίποτε περὶ ἐμοῦ, θά σου ἀναφέρω πιστῶς τὴν ἐξῆς συζήτησιν τὴν ὅποιαν ἤκουσα νὰ κάμουν δι' ἐμὲ τὰ μέλη... ἐνὸς σώματος:

Η ΚΕΦΑΛΗ. Ὡ! εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη! δὲν εἶμαι πλέον σκυμμένη ἐπάνω εἰς τὰ βιβλία ἐμπρὸς εἰς ἕνα τραπέζι ἡμέραν και νύκτα· δὲν εἶμαι ἡναγκασμένη πλέον νὰ σωρῶ μετὰ μου ἕνα σωρὸν πράγματα, και νὰ ἔχω τὴν μνήμην πιστὸν φύλακα, νὰ προσέχη μὴ χαθῆ, μὴ παραπέση τίποτε· τώρα ἠνοιξεν ἡ ἀποθήκη, ἠνοιξεν τὰ κατάλειστα παράθυρά της, κ' ἐμβῆκε μέσα τὸ γλυκὺ φῶς τῆς ἡμέρας· τώρα εἶμαι ἡσυχὴ· τί ὠραία ποῦ εἶνε ἡ ἀνάπαυσις κατόπιν ἀπὸ τὴν κόυρασιν! ὅταν ἡ βραδυὴ αὔρα μου δροσίζει τὸ μέτωπον και ἀνεμίζει τὰ μαλλιά μου, μου φαίνεται ὅτι μετὰ τὸ φύσημά της παίρνει και τὴν τελευταίαν φροντίδα!.. Ὡ! εἶνε καλὸς ὁ Ἰούλιος!..

ΟΙ ΟΦΘΑΛΜΟΙ. Ὁὐ! τί πληξίς! τί μονοτονία, τί ζέστη! ὡς και ἡ σκόνη τῶν δρόμων εἶνε ζέστη· τὰ μαρμαρίνα σπῆτια πυρδύνουν και ἡ ἀντηλιά των μάς θαμβώνει παντοῦ ξηρασία· οὔτε ἄνθος, οὔτε φυτὰ, οὔτε χλόη· ἡ φλογερὰ πνοὴ τοῦ Ἰουλίου τα ἐκίτρινισε, τὰ ἐμάρανε, τὰ ἐξήρανε ὅλα· οἱ κάμποι εἶνε χλωμασμένοι δίχως ζωὴν, δίχως ὄρασι· ὡς και

αὐτὰ τὰ βουνὰ φαίνονται σὺν καμμένα ἀπὸ πυρκαϊάν. Μὴν δὲ και ὁ Ἰούλιος, και ὁμοίως μερικὸι σοῦ τον ἐπαινοῦν κηρύλα!

Η ΓΛΩΣΣΑ. Πῶς φαίνεσθε ὅτι μόνον τὰ χρομάτα σὰς ἀρέσουν; ἄς εἶνε οἱ κάμποι πράσινοι, ἄς εἶνε οἱ κηποι γεμάτοι ἄνθη· αὐτὸ σὰς φθάνει, ἀλλὰ ἡ φύσις δὲν εἶνε καμωμένη διὰ νὰ εἶνε ζωγραφιὰ· ἔχει ἄλλοι προορισμὸν τὸν ὅποιον σὺς δὲν ἠμπορεῖτε νὰ τον ἐννοήσετε, διότι δὲν βλέπετε παρακάτω ἀπὸ τὰ χρομάτα. Τί; εἶνε ζεστός ὁ Ἰούλιος; ἂν δὲν ἦτο ζεστός εἴμπορούσε νὰ κάμῃ ὅ,τι κάμνει; Ἡ ζέστη ὠριμάζει τοὺς καρπούς, δίδει εἰς τὸν ξυγλυκέαν γεῦσιν, εἰς τὸν ἄλλον γλυκύζῳνον· χρυσιζει τ' ἀπίδια, κάμνει σὰν αἶμα μέσθ τὰ καρπούζια, κάμνει σὰν κεχρὶμπάρι τὰ σταφύλια. Ἄν ἔλειπεν ὁ Ἰούλιος, τί ἐρημὶα εἰς τὰ μακάβια!

Ο ΣΤΟΜΑΧΟΣ. Ἐγὼ δὲν εἴμπορῶ νὰ εἰπῶ τίποτε διὰ τὰ ὀπωρικά, ἂν και τὰ χωνεύω, διότι δὲν εἰξεύρω τί οὐσίαν ἔχουν· εἰς ἐμὲ ὅλα μου φαίνονται τὰ ἴδια· ἐπειδὴ δὲν ἔχω γεῦσιν, τὸ ροδάκινον και τὸ βεπάνι, τὸ στατόλι και ἡ ὠμὴ μελιτζάνα μου κάμνουν τὴν ἰδίαν ἐντύπωσιν· ἀλλ' ἀγαπῶ κ' ἐγὼ τὸν Ἰούλιον διότι εἰς τὰς ἡμέρας αὐτοῦ γίνεται τὸ ἀλώνισμα τοῦ σιταριοῦ και δι' αὐτὸ οἱ χωρικοὶ τὸν ὀνομάζουν Ἄλων ἄρη· ἀπὸ τὰ χρυσὰ στάχυα, ποῦ εἶνε πλαγιασμένα 'ς τὸ ἄλωιν, βγάξει ὁ γεωργὸς τὸ σιτάρι, τὸ βάζει εἰς τὰ σακκιά, και τρώγουν χειμῶνα κλωκαῖρι πλούσιοι και πτωχοὶ, και καταβαίνει εἰς τὸ στομάχι τὸ ψυμὶ και γίνετ' αἶμα κόκκινον και δίδει ζωὴν και δύναμιν εἰς τὸ σῶμα.

ΑΙ ΧΕΙΡΕΣ. Ποῖος; ἐτόλμησε νὰ εἰπῆ κακὸν διὰ τὸν Ἰούλιον; Εἰ; τὰς ἡμέρας αὐτοῦ γίνεται τὸ σπουδαιότερον γεγονός διὰ τὴν Ἑλλάδα· ὁ τρύγος τῆς σιταρῖδος· ἂν θέλῃ ὁ Ἰούλιος νὰ μαζεύσῃ καμπόσα σύννεφα εἰς τὸν οὐρανὸν και νὰ τα προστάξῃ νὰ ξεσπάσουν εἰς βροχὴν· χάνονται πλούσιοι και πτωχοὶ, καταστρέφεται ὀλόκληρος ἡ Ἑλλάς· ἑκατομμύρια, ἑκατομμύρια δραχμῶν μαζεύουν οἱ Ἕλληνας· χιλιάδες περνοῦν ἀπὸ χεῖρας εἰς χεῖρα· αὐτὸς

φωτίζει και θερμαίνει τὰς σέπαις και τὰ χρηματοκινώματα.

Ω! ὅταν νοιώθω τὴν ἐπαρῆν των λιρῶν ἐπάνω μου ποῖον εὐχάριστον ἀγατρίλιον αἰσθάνομαι! ὅταν βλέπω τὸ χρυσὸν των χρώμα, μου φαίνεται ὅτι κρατῶ ἀκτίνας τοῦ ἡλίου τὰς ὁποίας ὁ Ἰούλιος τὶς ἔκαλε νόμισμα!..

ΟΙ ΟΦΘΑΛΜΟΙ. Και ὁμοίως τί ζέστη, τί πληξίς! Ἡ ἀρνηθῆτε ὅτι εἶνε ζέστη και πληξίς;

ΟΙ ΠΟΔΕΣ. Και ποῖος σὰς ἐμποδίζει νὰ πᾶτε εἰς τὴν ἐξοχὴν, νὰ καθήσετε εἰς τὴν οκτιὰν μιᾶς λευκῆς τῆς ὁποίας τ' ἀσημένια φύλλα ἀνατριχιάζουν, νὰ ἴδῃτε ρεμματάριας και νερομύλους, κρυσταλλένα νερά και πρασινάδα, νὰ δροσίσετε τὸ βλέμμα σας εἰς μαγευτικὰς τοποθεσίας, και μετὰ τὴν βοήθειαν τῆς γειτνισσάς σας μύτης νὰ μυρίσητε τὸ ἐξοχικὸν ἄρωμα τῆς πεύκης και μετὰ τὴν βοήθειαν των γειτόνων σας πάλιν αὐτῶν ν' ἀκροαθῆτε τὸν μακρὸν, ἀδιάκοπον, ποιητικὸν ψθυρον των δένδρων και τὸ γογγύον περιγύσμα κανενὸς πρῶτου ἀνάμεσα εἰς τὸ φύλλωμα!

Ο ΚΟΡΜΟΣ. Και ποῖος σὰς ἐμποδίζει νὰ πᾶτε εἰς τὴν θάλασσαν, νὰ πῆσθε εἰς τὸ δροσερὸν κύμα και ν' ἀρῆσθε μέσα εἰς αὐτὸ ζέστην και κόυρασιν. Ὡ! τί ὠραία νὰ σχίξῃς τὸ πρασινωπὸν τὸ διαυγὲς νερὸν και αὐτὸ νὰ σε σηκῶν σὰν νὰ σε κρατῇ καμμίς ἀγκάλῃ ποῦ δὲν φαίνεται!..

Η ΓΛΩΣΣΑ. Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ φαίνεται ὅτι ὁ Ἰού-

λιος εἶνε μὴν ὠφέλιμος, μὴν ἄξιος ἀγάπης· εἶνε ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἐννοοῦν ὅτι ἔχουν προορισμὸν εἰς τὴν γῆν και τον ἐκτελοῦν· δὲν εἶνε μὴν γιὰ τὰ μάτια μόνον και δι' αὐτὸ ἴσως δὲν ἀρέσκει εἰς τὰ μάτια. Δίδει εἰς χιλιάδας ἀνθρώπων τροφήν, ἀνάπαυσιν· ποσα βιβλία μετὰ τὰ ὅποια μαθαίνουν γράμματα τὰ παιδιὰ εἶν' ἀγορασμένα μετὰ τὰ χρήματα τοῦ Ἰουλίου· και ποῖος εἰξεύρει ἂν τὰ τουφέκια και τὰ κανόνια, και τὸ μπαρούτι και αἱ σημάκια μετὰ τὰ ὅποια θὰ προχωρήσωμεν ἐμπρὸς εἰς τὴν δόξαν και τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἔθνους μας, δὲν θὰ εἶνε καμωμένα ἀπὸ τὸν Ἰούλιον, ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια τὰ ὅποια δίδει εἰς τὴν Ἑλλάδα!..

ΟΙ ΠΟΔΕΣ. Ἀλήθεια, σὺ κεφαλή, ποῦ ἔχεις νὰ κάμῃς πάντα μετὰ βιβλία, δὲν μας λέγεις διατὶ τον λέγουν Ἰούλιον; ἡμεῖς, βλέπεις, οἱ πόδες δὲν πιάνομεν ποτὲ βιβλίον και δὲν εἰξεύρομεν ἀπ' αὐτὰ.

ΚΕΦΑΛΗ. Ἰούλιον τὸν ὀνομάσεν ὁ ῥωμαῖος Μάρκος Ἀντώνιος πρὸς τιμὴν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ὁ ὅποιος ἐγεννήθη τὸν μῆνα τοῦτον· ἔχει, ὅπως βλέπετε, τὸ ὄνομα μεγάλου ἀνδρός.

ΟΛΟΙ. Τοῦ ἀξίζει! τοῦ ἀξίζει!

Νομίζω περὶ τὸν νὰ προσθέσω τίποτε ἄλλο, μικρὸ μου φίλε.

Σὲ γλυκοφιλῶ ὁ φίλος σου

Ἰούλιος

Ὅτι πιστὸν ἀντίγραφον

Α. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΕ

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Η ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑ

Ὅλοι οἱ ἀνθρώποι εἶνε ἀδελφοί, ἀφοῦ εἶνε πλάσματα τοῦ ἐνὸς και μόνου Θεοῦ.

Τὸ ἀνθρώπινον γένος λοιπὸν ἀποτελεῖ μίαν μεγάλην οἰκογένειαν τῆς ὁποίας ὅλα τὰ μέλη συνδέονται μετὰ τὰ καθήκοντα τῆς ἀδελφότητος· διὰ τὸν λόγον τοῦτον πρέπει ν' ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον μας ὡσὰν τὸν ἑαυτὸν μας.

Ἡ ἀγαθοεργία εἶνε λοιπὸν καθήκον.

Ἄς βοηθῶμεν ὄσους ὑποφέρουν, δυστυχῶν, κινδυνεύουν.

Ἄς παρηγορῶμεν ὄσους εἶνε λυπημένοι. Ἄς ἀνακουφίσωμεν πρὸ πάντων τοὺς πτωχοὺς, οἱ ὅποιοι στεροῦνται τὰ ἀναγκαιοῦντα διὰ νὰ ζήσουν.

Ἄς συλλογιζώμεθα συχνὰ τί βάρβαρα προξενεῖ ἡ πτωχία.

Ἐν ᾧ ἡμεῖς εἴμεθα κλοσενδυμένοι, προφυλαγμένοι ἀπὸ τὸ κρῶν, ἔχομεν καλὴν κλίνην και καλὸν φαγητόν, μὴ ληθμονώμεν ὅτι εὐρίσκονται και δυστυ-

χεῖς οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν διόλου φορέματα, διόλου φωτιά, διόλου ψωμί, και οἱ ὅποιοι πλαγιάζουν σὰ φυλακισμένοι ἐπάνω εἰς τ' ἄχυρα.

Ὡ! εἶνε φρικώδης ἡ πτωχία!

Ἄς λυπώμεθα πάντοτε τοὺς δυστυχεῖς και πρὸ πάντων, ὅταν τους ἐλεῶμεν, ἄς προσέχωμεν νὰ μὴ τους προσβάλλωμεν μετὰ τὸν τρόπον μας, και ἄς μὴ αὐξάνωμεν τὰ βασκικὰ των μετὰ μομφὰς των ὀπιῶν δὲν εἶνε ἄξιοι.

Πολλοὶ τὴν καλωσύνην των πρὸς τοὺς πτωχοὺς τὴν συνοδεῦσιν μετὰ τὴν σκληρότητα, ἐν ᾧ ἀπλόουν πρὸς αὐτοὺς βοηθητικὴν χεῖρα, δεικνύουν πρόσωπον τῶσον σκληρὸν ὡστε ἀπλή ἄρνησις εἶνε προτιμότερα παρὰ ἀγαθοεργία τῶσον βάρβαρος και σκληρὰ διότι τοὺς δυστυχεῖς δὲν τους ἀνακουφίζει μόνον τὸ πρᾶγμα τὸ ὅποιον δίδομεν εἰς αὐτοὺς, ἀλλὰ και ἡ συμπαθία τὴν ὅποιαν δεικνύομεν εἰς τὴν κατάστασίν των.

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Ἡ εὐγνωμοσύνη συνίσταται εἰς τὸ νὰ πληρῶν-

μεν με αγάπην και ἀφοσίωσιν τὴν εὐεργεσίαν τὴν ὁποίαν μᾶς κάρουν.

Πρέπει ν' ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον μας ὡς τὸν ἑαυτὸν μας πρέπει νὰ βοηθῶμεν τοὺς ὁμοίους μας.

Ἄλλὰ χρεωστοῦμεν ἰδιαιτέρως νὰ δεικνύωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας εἰς τοὺς γονεῖς μας, καὶ εἰς θεοὺς μᾶς ἔκαμαν καλὸν.

Ἦλθομεν εἰς τὸν κόσμον ἀδύνατοι, ἀνίκανοι νὰ φροντίσωμεν διὰ τὸν ἑαυτὸν μας, νὰ ζῶμεν μόνοι καὶ νὰ ἐνδύομεθα ἢ μήτηρ μας καὶ ὁ πατήρ μας μᾶς ἔθρεψεν, μᾶς ἐνέδυσαν, μᾶς ἐξέστασαν ὅταν ἤμεθα μικροί· πολλάκις ἐταράξαμεν τὸν ὕπνον των· οἱ γονεῖς μας πολλάκις ἐστερήθησαν δι' ἡμᾶς πράγματα τὰ ὁποῖα τοῖς ἦσαν ἀναγκία, μᾶς ἠγάπησαν περισσότερο ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν των.

Ἄς τοὺς ἀγαπῶμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς καὶ ὅταν τὸ γῆρας ἐξαθνήσῃ, τὰς δυνάμεις των καὶ ὅταν δὲν

θὰ ἡμποροῦν πλέον νὰ ἐργάζωνται, ὡς ἐνθυμούμεθα τὰς φροντίδας τὰς ὁποίας αὐτοὶ εἶχον δι' ἡμᾶς ὅταν εἴμεθα μικροί.

Ἄς φανώμεν πρὸς αὐτοὺς ὅτι ἐράγησαν πρὸς ἡμᾶς· ὡς ἐκτελῶμεν τὰς ἐπιθυμίας των, ὡς στερούμεθα δι' αὐτοὺς· ποτὲ μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἡ ἀχαριστία εἶνε τὸ χειρότερον τῶν ἐλαττωμάτων· ὅτι καὶ ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι καταρῶνται τοὺς ἀχαριστοὺς υἱούς.

Ἄς εὐγνωμονῶμεν ἐπίσης καὶ τοὺς διδασκάλους μας. Ἄν εἰςέρωμεν κατὶ τι, ἂν γίνωμεν ἄξιοι νὰ λάβωμεν καλὴν θέσιν εἰς τὴν κοινωνίαν, μὴ λησμονῶμεν ὅτι τοῦτο τὸ χρεωστοῦμεν εἰς αὐτούς.

Ἀντικατέστησαν τοὺς γονεῖς μας ἔχομεν καθήκον νὰ τοὺς ἀγαπῶμεν, νὰ τοὺς σεβώμεθα, νὰ τοὺς εὐγνωμονῶμεν.

Κυρία Σ. Α. Π. Κ.

ΤΙ ΒΛΕΠΟΜΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ

— "Ἦκουσα, εἶπεν ὁ μικρὸς Ἀρίσταρχος εἰς τὸν πατέρα του μίαν νύκτα, ἤκουσα ὅτι εἰς τὴν Σελήνην βλέπουν κατὶ ὡσάν ἀνθρώπου πρόσωπον. Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν παρατηρῶ δὲν βλέπω τίποτε πού νὰ ἔχῃ μάτια στόμα, μύτη, νὰ ὁμοιάξῃ μ' ἕνα λόγον μὲ πρόσωπον ἀνθρώπου.

— Τὸ πρόσωπον αὐτὸ δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν Σελήνην παρὰ μόνον εἰς τὴν φαντασίαν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι το βλέπουν. Μερικὰ στακτιὰ στίγματα ἀνακατωμένα με φωτεινὰ μέρη ἔδωκαν ἀφορμὴν νὰ φαντασθῶν μερικοὶ αὐτὸ τὸ ἀνόητον πρᾶγμα. Ἄν δὲν νυστάξῃς θά σου εἰπῶ τί βλέπομεν πραγματικῶς εἰς τὴν Σελήνην.

— Λέγε, λέγε, πατέρα, καθόλου δὲν νυστάζω, εἶπεν ὁ Ἀρίσταρχος μὲ ἐνδιαφέρον.

— Ἄν διευθύνωμεν εἰς τὴν Σελήνην ἐν ἀστρονομικὸν τηλεσκόπιον, τότε ὁ δίσκος τῆς Σελήνης μᾶς φαίνεται γεμάτος ἀπὸ πλήθος ἀμέτρητον σιγμάτων στρογγύλων ἢ ὠσειδῶν, μισοφωτισμένων, μισοσκοτεινῶν καὶ περικυλωμένων ἀπὸ στρογγύλον γῶρον τοῦ ὁποίου αἱ κορυφαὶ λάμπουν ζωηρῶς. Εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς νέας Σελήνης, ἢ τοῦ τελευταίου τετάρτου τῆς, ὅτε τὸ ὄρατον μέρος τοῦ ἄστρου εἶνε μόνον στενὴ μῆνις, αὐτὰ ὅλα φαίνονται καθαρῶτα καὶ ἐννοούμεν, χωρὶς τὸν παραμικρὸν δισταγμὸν, ὅτι τὰ στρογγύλα στίγματα εἶνε κοιλότητες, κρατήρες θεόρατοι. Τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τῶν κοιλοτήτων, τὸ ὁποῖον εἶνε ἐστραμμένον εἰς τὸν ἥλιον, λάμπει ζωηρᾶ, τὸ δὲ ἀντίθετον μέρος, τὸ ὁποῖον δὲν βλέπει τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, εἶνε κατασκότεινον. Αἱ κορυφαὶ τοῦ στρογγυλοῦ περιβάλου φωτοβολοῦν, καὶ τὸ ὄγκωδες βουνὸν ῥίπτει ὀπίσω εἰς τὰς κοιλά-

δας τῆν μαύρην του σκιά. Τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται παντοῦ τῆς ἐπιφανείας τῆς σελήνης· παντοῦ τὸ ἔδαφος φαίνεται τεταραγμένον καὶ ὁμοιάζει μὲ τὰ μέρη ὅπου εὐρίσκονται ἐσθεσμένα ἠφαιστεια. Ἐκτός λοιπὸν μερικῶν μερῶν ἰσοπέδων καὶ τὰ ὁποῖα ἀπ' ἐξῆ μᾶς φαίνονται ὡς στακτεραὶ κηλίδες, ἡ ἐπιφάνεια τῆς Σελήνης καλύπτεται ἀπὸ ἕρη ἠφαισπιώδους σχηματισμοῦ, δηλαδὴ ἔχοντα κοίλωμα εἰς τὸ μέσον ὡς κρατήρα. Ἀπὸ τοὺς πολυαριθμοὺς αὐτοὺς κώνους ἄλλοι εἶνε μεγάλοι, ἄλλοι μικροί, ἄλλοι μόνον, καὶ ἄλλοι ἀποτελοῦν συμπλέγματα. Εἰς τὰς πλευρὰς αὐτῶν τῶν κώνων, εἰς τὰς βάσεις των, εἰς τὰς κοιλάδας αἱ ὁποῖαί τους χωρίζουν, φαίνονται εἰδῶν εἰδῶν προσοχαί, ἀνωμαλίαι, φουσκώματα, ζουλήματα.

— Ἐχει λοιπὸν ἠφαιστεια ἡ Σελήνη; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς Ἀρίσταρχος.

— Ὅχι, ἀπήνησεν ὁ πατήρ. Διότι οἱ κρατήρες τῆς Σελήνης δὲν ὁμοιάζουν μὲ τῆς γῆς. Τὰ ἠφαιστεια τῆς γῆς ὁ Βεζούβιος καὶ ἡ ΑἼτνα, παραδείγματος χάριν ἔχουν κρατήρας 500 ἢ 600 μέτρων ἐν ᾧ τῆς Σελήνης ἔχουν 180 μιλίων περιφέρειαν. Ἄλλως τε οἱ ἀστρονόμοι δὲν εἶδαν ποτε ἐρηξιν εἰς τὰ καμμεγέθη στόματα τῶν ἠφαιστειῶν, τίποτα δὲ δὲν φανερόν ἐστι ὡς ὑπάρχει ἐκεῖ λάβα. Δὲν εἶνε λοιπὸν ἠφαιστεια ὅπως ὁ Βεζούβιος καὶ ἡ ΑἼτνα, ἀλλὰ σημεῖα ὅπου τὸ ἔδαφος τῆς Σελήνης ὑψώθη καὶ ἔπειτα ἐχαμήλωσεν εἰς τὸ κέντρο τοῦ φουσκώματος, καὶ ἀφῆκε τριγύρω ὑψηλὸν περιτείχισμα.

— Παραξένος τόπος αὐτὴ ἡ Σελήνη, εἶπεν ὁ μικρὸς Ἀρίσταρχος· ἀφ' οὗ ἔχει τόσα βουνὰ ἔχει καὶ θάλασσαν, πατέρα;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ πατήρ· δὲν φαίνεται καμμία

θάλασσα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Σελήνης, οὔτε λίμνη, οὔτε ποταμὸς, οὔτε ρυάκιον καν, ἐν ἐνὶ λόγῳ δὲν ὑπάρχει νερὸν εἰς τὴν Σελήνην. Καὶ ἡ ἀποδείξις εἶνε ὀλοφάνερως. Ἄν ὑπῆρχον νερὰ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Σελήνης, ἡ ἐξάτμισις των ἀπὸ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου θὰ ἐσχημάτιζε σύννεφα τὰ ὁποῖα θὰ ἐβλέπαμεν νὰ περιπλανῶνται ἐπάνω εἰς τὸν δίσκον αὐτῆς σχηματίζοντα κηλίδας μεταβαλλόμενας. Τίποτε τοιοῦτο δὲν φαίνεται· καμμία συννεφώδης κηλὶς, κανεὶς πέπλος ἀπὸ ἀτμούς δὲν τὴν σκεπάζει· ἀπὸ αὐτὰ φαίνεται ὅτι ἡ Σελήνη δὲν ἔχει ἀτμοσφαῖραν.

τὰ μεγάλα των τηλεσκόπια δὲν εἰμποροῦν νὰ ἰδοῦν ἀπ' ἐδῶ ἐν ζῶν μεγάλον ἴσα μὲ τὸν ἐλέφанта;

— Διόλου, εἶπεν ὁ πατήρ. Τὸ δυνατότερον τηλεσκόπιον τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθησαν ἕως τώρα οἱ ἀστρονόμοι τὸ κατασκεύασεν εἰς Ἄγγλος σοφὸς, ὀνομαζόμενος λόρδος Ρός. Εἶνε πελώριος σιάλην 17 μέτρων μήκους καὶ 2 μέτρων πλάτους· εἰς τὸ βάθος τοῦ τηλεσκοπίου εἶνε ἐν μεταλλικὸν κάθλον κάτοπτρον τὸ ὁποῖον ἔχει βάρους 3,809 χιλιογράμμων. Σκοπὸν δὲ ἔχει νὰ μαζεύῃ καὶ νὰ συγκεντρώῃ πολλὴν ποσότητα φωτὸς διὰ νὰ διδῇ καθαρὰν εἰκόνα τοῦ παρατηρουμένου ἄστρου.

ΚΡΑΤΗΡ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν λοιπὸν νεροῦ καὶ ἀέρος, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀπαραίτητα στοιχεῖα διὰ τὴν ζωὴν, φαίνεται ὅτι ἡ Σελήνη εἶνε ἔρημος αἰωνίως σιωπηλῆ, ἔρημος ἀκατοίκητος ὅπου δὲν ὑπάρχουσι ζῷα καὶ φυτὰ ὅπως τὰ ἐννοοῦμεν ἡμεῖς. Ὅστε ἡ παραμικρὰ χλόη, ὅστε αἱ μικρότεροι λειχήνες αἱ ὁποῖα φυτῶνουν ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας δὲν ὑπάρχουν, διότι καὶ αὐταὶ ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ δροσιᾶ καὶ ἀπὸ ἀέρα· ἀλλ' εἰς τὴν Σελήνην ἐπικρατεῖ ξηρασία φρικτῶδης.

— Λοιπὸν ἡ Σελήνη εἶνε ξηρὰ ἔρημος μὲ μόνον βουνά;

— Αὐτὸ παραδέχονται οἱ ἐπιστήμονες, ἂν καὶ ἀκόμη δὲν εἰμπόρεσαν νὰ πεισθῶν μὲ τοὺς ὀφθαλμούς των.

— Πῶς οἱ ἀστρονόμοι, εἶπεν ὁ Ἀρίσταρχος, μὲ

— Καὶ πῶς το κρατεῖ αὐτὸ τὸ τηλεσκόπιον αὐτὸς ὁ σοφὸς Ἄγγλος; ἠρώτησεν ὁ Ἀρίσταρχος.

— Νὰ το κρατήσῃ! ἀπάντησεν ὁ πατήρ· τὸ σηκῶνουν τοῖχοι, πατερά, σχοινιά τὸ θέτουν εἰς κίνησιν καὶ το στρέφουν πρὸς τὸ μέρος τοῦ οὐρανοῦ τὸ ὁποῖον θέλει κανεὶς νὰ παρατηρήσῃ. Μὲ αὐτὸ τὸ τηλεσκόπιον μόλις διακρίνονται πράγματα τὰ ὁποῖα ἔχουν ὄγκον μεγάλων ἐκκλησιῶν. Ὅντι μεγάλα ὡσάν τὸν βοῦν καὶ τὸν ἐλέφанта δὲν φαίνονται καὶ ἂν υποθέσωμεν ὅτι μὲ ὄλην τὴν ἔλλειψιν ἀτμοσφαιρας ἔχει τοιαῦτα ζῷα ἡ Σελήνη. Ἄλλὰ ἐπέρασεν ἡ ὥρα, εἶπεν ὁ πατήρ. Καίρὸς νὰ κοιμηθῆς τώρα. Ἄλλην φορὰν θὰ ὁμιλήσωμεν διὰ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΠΑΙΔΑΚΙ (ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Θά σας διηγηθῶ σήμερα τὴν ἱστορίαν ἑνὸς κακοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον, πιστεύω, κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ὁμοιάσῃ.

Τὸ ἔλεγαν Θεωδωράκην.

Μίαν ἡμέραν ποῦ ἔτρωγεν ἕνα γλύκισμα, καθήμενος ἐπάνω εἰς τὴν καθεκλίτσα του ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ σπητιοῦ, ὁ Εὐμορφούλης, τὸ σκυλάκι τῶν τῶν ἔβλεπε.

"Ἐπειτα ἀπ' ὀλίγον ἐπλησίασε μ' ἕνα τρόπον σὰν νὰ ἤθελε νὰ εἰπῇ:

— Αὐτὸ τὸ γλύκισμα μοῦ φαίνεται πολὺ ὠραῖον· δὲν θὰ δυσαρεστηθῶ διόλου νὰ μου δώσῃς ὀλίγο.

Ὁ Θεωδωράκης κόπτει ἕνα κομματι μὲ τὸ χέρι του, ἀλλ' ἅμα ἐπλησίασε τὸ σκυλάκι διὰ νὰ το πάρῃ, τὸ κακὸ παιδί τοῦ δίδει μίαν δυνατὴν ξυλειαὶν μὲ τὸ ραβδί ποῦ ἦτο εἰς τὸ πλάγι του.

Ὁ δυστυχὴς Εὐμορφούλης ἔφυγε οὐρλιάζων καὶ ὁ Θεωδωράκης τότε ἐξεκαρδίσθη εἰς τὰ γέλια.

Τί ἀσπλαγχνὸ παιδί ὁ Θεωδωράκης, αἱ;

Κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν τον ἀγαπᾷ, βέβαια.

Ἄλλὰ περιμένετε νὰ ἰδῆτε τί ἔπαθε.

Ἐκείνην τὴν στιγμήν ἤρχετο ὁ θεὸς του.

— Σοῦ φέρω ἕν δῶρον, λέγει του Θεωδωράκη.

Κ' ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕν ὠραῖον κουτί γεμάτον στρατιώτας.

Τί ὠραῖον δῶρον!

Μόλις ἀπλωσεν ὁ Θεωδωράκης τὸ χέρι διὰ νὰ το πάρῃ, ὁ θεὸς τοῦ δίδει μίαν εἰς τὰ δάκτυλα.

Ὁ Θεωδωράκης ἔβαλε ταῖς φαναῖς.

— Γιατί μ' ἐκτύπησες ἄνω ἔς τὰ δάκτυλα; Δὲν σ' ἐπέραξα διόλου! εἶπε τοῦ θεοῦ του.

— Ὁ καϊμένος ὁ Εὐμορφούλης σ' ἐπέραξε διόλου καὶ τον ἐκτύπησες τόσο δυνατὰ μὲ τὸ ραβδί; ἀπήντησεν ὁ θεὸς του.

Ὁ Θεωδωράκης, ποῦ δὲν ἔξευρε ὅτι τον εἶδαν, τὰ κατέβασεν ἀπὸ τὴν ἐντροπήν του καὶ ἀπὸ τὴν λύπην του, διότι ἔχασε τὸ κουτί μὲ τοὺς στρατιώτας.

Καὶ τώρα τί ἀπέγεινε θά μου εἰπῆτε;

Τώρα ἐλπίζω ὅτι ἔγεινε πειδ καλὸ παιδί καὶ ὅτι ὁ θεὸς του τοῦ ἔδωκε τὸ δῶρον, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι καὶ σεῖς δὲν θὰ τον μιμηθῆτε ποτὲ καὶ δὲν θὰ πειράζετε ποτὲ τὰ ζῶν.

ΑΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ

[Συνέχεια ἴδε σελ 10.]

— Τώρα ἄς ἔλθωμεν εἰς τὴν δευτέραν ἐρώτησιν εἰπὼν ὁ Κιέν-Λόγκι:

«Ποῖος εἶνε ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος εἰς τῆς Ἰαπωνίας;»

— Ὅστις νομίζει ὅτι εἶνε.

— Ἄληθέστατον ἢ ἀπάντησις εἶνε κάπως ὀλιγόλογος, ἀλλὰ περιέχει ὀλόκληρον φιλοσοφίαν εἰς τέσσαρας λέξεις· ὁ Κομρούκιος δὲν θ' ἀπήντησεν καλλιτέρα. Πῶς συνέβη ἕν ᾧ ἔχεις τέτοιαν σοφίαν νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν πατρίδα σου;

— Διότι σχεδὸν ποτὲ δὲν θέτει εἰς πρᾶξιν κινεῖς τὰ ὠραῖα ἀποφθέγματα τὰ ὁποῖα λέγει· δύο φορές κατέστρεψα ἕως τώρα τὸ σταθίον μου, διότι εἶμαι ἀπερισκεπτός καὶ ἀκόπομαι ὅταν πλέον εἶνε πολὺ ἀργά.

— Ἡ εἰλικρινεία σου μοῦ ἀρέσει· ἀποκρίσθαι καὶ εἰς τὴν τρίτην ἐρώτησίν μου, καὶ θὰ ἔχῃς τὴν εὐνοίαν μου.

Ὁ Πιν-Χὸ ἐκλίνα μὲ σεθασμόν. Ὁ Κιέν-Λόγκι ἔθεσεν ἕνα δάκτυλον ἐπὶ τοῦ μετώπου του, τὸ ὁποῖον ἔκρατε πάντοτε δασκίς ἦτο ἐμπνευσμένος καὶ ἐβόναξεν ἔξωθεν.

— Τί πράγμα ὁ ἄνθρωπος βλέπει καθ' ἡμέραν, ὁ ὑπουργὸς πολὺ σπανιώτερον, καὶ ὁ Θεὸς ποτὲ;

— Τὸν ἑαυτοῦ, ἀπεκρίθη ὁ Κινέζος χωρὶς δισταγμόν.

— Ἐδῶ! εἶσαι ἔξυπνος νέος καὶ σε κρατῶ πλησίον μου· εἰξεύρεις ἄρκετὰ γράμματα ὥστε νὰ μου χρησιμεύσῃς ὡς ἀναγνώστης τῶν ἀναφορῶν;

— Ὁ! βέβαια, εὐγενέστατε Μανδαρίνε.

Ὁ Κιέν-Λόγκι ἐπροσκάλεσεν ἕνα ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας του, οἵτινες ἐφόλαττον εἰς τὰς θύρας κρατοῦντες μεγάλον ριτίδιον εἰς τὴν χεῖρά των, καὶ τῷ ἔδωκε διαταγὴν νὰ φορέσῃ εἰς τὸν Πιν-Χὸ ἕν ἐπαυφάρι πράσινον μὲ κεντήματα κίτρινα, φαρδὺ γαλάζιον μεταξωτὸν βρακί καὶ ἕν ζευγὸς κόκκινα ὑποδήματα· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Κινέζος εἰμπόρει νὰ παρουσιασθῇ ἀξιοπρεπῶς εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ὑπουργοῦ.

Ε'.

Βεβαίως ὁ Πιν-Χὸ εἶχε μεγάλην τύχην. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἀπὸ τὴν πτωχίαν ἀνυψώθη εἰς θέσιν πολὺ ἐπικερδῆ καὶ πολλὸ ὀλίγον κοπιαστικὴν ἔτρωγε καθήμενος φωλεὰς χελιδίνων, τὰς ὁποίας σείς κ' ἐγὼ δὲν ἐννοοῦμεν νὰ βάλωμεν εἰς τὸ στόμα μας, ἀλλ' ὁ Κινέζος, ὡς ὄλοι οἱ συμπατριῶταί του, τὰς ἐνόμιζεν ὡς τὸ ὀρεκτικώτερον καὶ εὐγενέστερον φαγητόν. Ὁ Κιέν-Λόγκι εἶχεν ἕνα ἐξαιρετικὸν μάγειρον, τὸν ὁποῖον ἐπλήρωσε καλλιτέρα ἀπὸ τὸν πρῶτον γραμματέα του, καὶ ὁ ὁποῖος ἔξευρε νὰ κάμῃ ἡσάλτσα· μὲ βρεταινῶλαδον εἰς τὰς ὁποίας ἔθετε καὶ ἔσκοκαλιασμένα ποντικίγια... Τί ὠραῖα αἱ! Βλέπω ὅτι μορράζετε, μικροὶ μου ἀναγνώσταί. Μήπως δὲν εἶνε τῆς ὀρέξεώς σας αὐτὰ τὰ φαγητά;

Ὁ Πιν-Χὸ δμως τὰ ἔτρωγε μὲ μεγάλην ὄρεξιν· ἔγλειψε μάλιστα καὶ τὰ δάκτυλά του...

Ὁ Πιν-Χὸ ἐπάγγυε καὶ ἐληθμόναι ὁ ἀχάριστος τὴν ὠραίαν συμπατριώτισάν του Νι-Ζη διὰ τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις εἶχεν ὀρκισθῆ νὰ γίνῃ πλούσιος καὶ ἰσχυρός· ἀλλ' ὁ κινεζὸς περῶν τὸσον

ΕΙΞΕΥΡΕΙΣ ΠΟΛΛΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ· ΕΙΠΕΝ Ο ΜΑΝΔΑΡΙΝΟΣ

γρήγορα εἰς τὴν αὐλήν τῆς Ἰαπωνίας!.. Τὸ καλοκαίρι κάμνει πολλὴν ζέστην κοιμούνται τὴν ἡμέραν, ἀερίζονται, πίνουν ἀδιάκοπα σερμπέτια καὶ τὴν νύκτα κάμνουν ἐκδρομὰς μὲ τὴν λέμβον εἰς τὴν λίμνην τῆς Οὐῆν πρὶν κοιμηθῶν· τὸ χειμῶνα ἢ χιῶν γαμίζει τοὺς δρόμους, οἱ ἄνθρωποι ζαρῶνουν εἰς τὰς οἰκίας, ἢ φωτιά σπινθηρίζει εἰς τὸ μαγκάλι, τὰ γέματα δὲν παύουν καὶ αἱ ἡμέραι μικραίνουν. Δι' αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς λόγους ὁ Πιν-Χὸ καμμίαν εἰδήσιν δὲν ἔστειλεν εἰς τὸν Σά-Ουάν, τὸν πρῶτον γείτονά του, ὁ ὁποῖος νομίζων ὅτι ἀπέθλων ὑπάνδρυνε τὴν κόρην του μὲ ἕνα ἄλλον.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην συνέβη ἕν περιεργὸν γεγονός εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ταϊκούν.

Ἡ Αὐτοῦ Ἰαπωνικὴ Μεγαλειότης ἠγάπα μέχρι τρέλλας τὰς ὀρνίθας. Διὰ τὴν ἀποκτήσῃ μίαν σπανίαν ὀρνίθα ἦτο ἐκινῶν νὰ πωλήσῃ τὰ ἀδάμαντοκόλλητα

ἐπιπλά του· εἶχε λοιπὸν τὸν ὠραιότερον ὀρνιθῶνα ἀπὸ θύους εἰμπορεῖ νὰ φαντασθῆ καί τις. Ἄλλως τε αἱ κινεζικαὶ, κογγινικαὶ καὶ ἰαπωνικαὶ θρονθεσ εἶνε πολὺ ὠραῖαι, δὲν ὁμοιάζουν διόλου μὲ τὰς ἰδικὰς μας· αἱ ὅποια δὲν διακρίνονται διὰ τὰ κάλλη των. Ἡ κινεζικὴ θρονθὸς μεγάλη ὡς μικρὸς Ἰνδιάνος, ἔχει λεῖτον τὸ πτέρωμα τῆς μὲ κοικίλα χρώματα, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν μίαν μικρὰν φούνταν ἢ ὅποια τῆς πάγει λαμπρά· μὲ ἓνα λόγον εἶνε ἡ βασιλισσα τῶν ὀρνιθῶν.

Ἐκαστος αὐλικὸς ὁ ὅποιος ἐπεθύμει ν' ἀποκτήσῃ μίαν χάριν ἤρκει νὰ φέρῃ εἰς τὸν αὐτοκράτορα μίαν σπανίαν κόταν· ἦτο βέβαιος ν' ἀποκτήσῃ ἕτι ἐξήντη.

Λοιπὸν μίαν ἡμέραν, ἐπιδημία φοβερά ἐνέσκηψεν εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν ὀρνιθῶνα, μὲ ὄλας δὲ τὰς φροντίδας τὰς ὅποιας κατέβαλαν δὲν εἰμπόρεσαν νὰ σώσουν ἀπὸ τὸν θάνατον τὰς δυστυχεῖς θρονθας αἰτίνας ἀπέθνησκον ὡς μυῖα.

Ὁ Κιέν-Λόγκ ἔλαβε διαταγὴν νὰ προσκαλέσῃ τοὺς ἐπίσημο-τέρους ἰατροὺς, τοὺς μᾶλλον πεπαιδευμένους ζωφίλους, διὰ νὰ σταματήσουν τὴν φοβερὰν αὐτὴν ἀσθένειαν.

Ὁ Κιέν-Λόγκ ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος· ἀλλὰ εἰς μάτην κανεῖς ἰατρός, κανεῖς ζωφίλος· δὲν εἰμπόρεσε νὰ θεραπεύσῃ τὰς θρονθας· ὁ Ταϊκούν ἦτο καταλυκηνμένος, ἔγεινε δ' ἔξωφρα μανιώδης ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν του.

— Κιέν-Λόγκ! ἐφώνηξε μίαν ἡμέραν μὲ ἀγανάκτησιν, εἴαν εἰς ὀκτὼ ἡμέρας ἀπὸ σήμερον δὲν κατορθώσῃς νὰ παύσῃς τὴν ἐπιδημίαν, θά σε διώξω καὶ τὴν θέσιν τοῦ πρωθυπουργοῦ θά δώσω εἰς τὸν ἰκανὸν ἄνθρωπον ὁ ὅποιος θά μου ἰατρεύσῃ τὰς κότας μου. . . Πρὸ πάντων τὴν ὠραίαν μου πλουμιστὴν κόταν. . . δι' αὐτὴν εἰμπορῶ νὰ δώσω καὶ τὸ βασιλείον μου ὀλόκληρον.

Ὁ Κιέν-Λόγκ ἐκύψε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐπέστρεψεν ἀνηλιπαμένως εἰς τὴν κατοικίαν του· εἶχε κάμει ἕτι ἦτο δυνατόν διὰ νὰ ἐλύσῃ εἰς τὴν Γέδω ὄλους τοὺς ἐπίσημους ἰατροὺς· δὲν εἰμποροῦσε πλέον τίποτε νὰ κάμῃ. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἔλαβε γενναίαν ἀπόφασιν· ἐκάλεσεν ὄλους τοὺς ὑπαλλήλους, τοὺς ἔβαλεν εἰς τὴν σειρὰν τριγύρω του εἰς μίαν μεγάλην αἴθουσαν, ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς μίαν ψάθην, ἤνοιξε τὴν γούναν του, καὶ ἐξήτησεν ἀπὸ τὸν ἀρχιμάγειρά του

νὰ τῷ φέρῃ τὴν περισσότερον κοπτερὴν του μάχαιραν διὰ νὰ σκοτωθῆ.

Οἱ γενικοὶ γραμματεῖς, οἱ τμηματάρχαι, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ γραφεῖς ἔμενον ἀπυθνεῖς· διότι κατὰ τὴν συνήθειαν ἢ ὅποια ἐπικρατεῖ εἰς τὴν Ἰαπωνίαν οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους φονεύονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅταν ἀπολυθῶσιν ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν των.

Ὁ Πιν-Χο ὁ ὅποιος ἠγάπα τὸν Κιέν-Λόγκ ὄχι μόνον διότι εἰς αὐτὸν ἔχρεώσεται τὴν περιουσίαν του, ἀλλὰ διότι ἦτο καὶ πολὺ καλὸς ἄνθρωπος, ὤρμησε πρὸς τὸν πρωθυπουργὸν καὶ διὰ τὸν νὰ τὸν παρηγορήσῃ ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν του, τῷ εἶπε μὲ σιγανὴν φωνήν:

«Εὐγενέστατε Μανδαρίνε, ζῆσε ἀκόμη ὀκτὼ ἡμέρας, θὰ σώσω τὰς θρονθας τῆς Α. Μεγαλειότητος. Ὁ Κιέν-Λόγκ παρετήρησε τὸν Πιν-Χο μὲ εὐγνωμοσύνην. — Ἄν λέγῃς τὴν ἀλήθειαν, μοῦ ξαναδίδῃς τὴν ζωὴν μου, ἀπήντησε.

Ἀμα δὲ ἐμβῆκεν ὁ ἀρχιμάγειρος, σκουπίζων ἐν δάκρυ τοῦ (εἶχε τρίψει τοὺς ὀφθαλμοὺς του μὲ κρομμύδια) καὶ ἔτεινε πρὸς τὸν πρωθυπουργὸν τὴν φοβερὰν μάχαιραν, ὁ Κιέν-Λόγκ τῷ εἶπε:

— Βάλε εἰς τὴν θήκην τὸ μαγειρικὸν σου ὄπλον πῆγαινε νὰ μας ἐτοιμάσῃς μίαν κεφαλὴν μοσχάρου μὲ χελώνας. Καὶ σεῖς, κύριοι, εἶπεν ὁ Κιέν-Λόγκ εἰς τοὺς ὑπαλλήλους του μὲ ἐπίσημον χειρονομίαν, ἐπιστρέφετε μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας.

Οἱ ὑπάλληλοι ἀπεσῶρθησαν ἐν σιγῇ. Ἄμα ἔμεινε μόνος μὲ τὸν Πιν-Χο ὁ Κιέν-Λόγκ, τὸν ἐνηγκλίσθη θερμῶς.

— Μὲ ποῖον τρόπον θά τας ἰατρεύσῃς; τὸν ἠρώτησε. Ὁ Κινέζος, ὅστις δὲν ἐβιάζετο ν' ἀπαντήσῃ, καὶ ἐννοεῖτε τὴν αἰτίαν, διότι δὲν εἰξευρεν ἀκόμη κανὲν μέσον, ἔβαλε τὸν δάκτυλόν του ἐπάνω εἰς τὰ χεῖλη του, ἔστρεψε ἐδῶ κ' ἐκεῖ τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ εἶπε: — Σιωπὴ! . . . ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ. . . ἂν σας εἰπῶ τὸ μυστικόν μου θά. . . ἔξαμισθῆ.

Ὁ Κιέν-Λόγκ ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν του παισθεῖς ἀπὸ τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο.

ΣΤ'.

Ἄμα ἐπέστρεφεν εἰς τὴν κατοικίαν του ὁ Πιν-Χο

ἌΜΑ ΔΕ ΕΜΒΗΚΕΝ Ο ΑΡΧΙΜΑΓΕΙΡΟΣ ΚΑΙ ΕΤΙΜΕ ΤΗΝ ΦΟΒΕΡΑΝ ΜΑΧΑΙΡΑΝ

ἔγραψε τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Σά-Ουάν: «Ἀξιότιμε κύριε Σά-Ουάν, «Ἐἶμαι ἄθλιος, ἀχάριστος καὶ σεῖς εἶσθε ὁ καλύτερος τῶν ἀνθρώπων· ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λύσω τὸ δῆμα τῶν ὑποδημάτων σας καὶ σεῖς εἶσθε ὁ ἀδάμας ὁ ὅποιος στολίζει τὸ στέμα τοῦ Ταϊκούν. Κατόπιν ἀπ' αὐτὰ ἄς ὁμιλήσωμεν τώρα περὶ σοβαρῶς ὑποθέσεως.

«Θέλετε νὰ κερδίσετε μεγάλον χρηματικὸν ποσόν, νὰ λάβετε τὸ παράσημον τοῦ Λευκοῦ Ἐλέφαντος καὶ νὰ σώσετε τὴν ζωὴν τοῦ Πιν-Χο;

«Σὰς ἀκούω ἀπ' ἐδῶ νὰ λέγετε ναί. . . Διὰ νὰ τα κάμετε ἔλα αὐτὰ ἀρχεῖ νὰ μου στείλετε τὸ γρηγορότερον μερικὰς σπανίας θρονθας. Τὰς ὠραιότερας, τὰς πλουμιστάς. . . ἐκεῖνας τῶν ὁποίων ἐξήλευον ἄλλοτε τὴν κατοικίαν. Μὴ γελᾶτε, ἀξιότιμε Σά-Ουάν, πρόκειται περὶ ζωῆς καὶ θανάτου· ὥστε στείλετέ τὸ ταχύτερον τὰς ὠραίας θρονθας.

«Αἱ χῆνες ἔσωσαν τὸ Καπιτώλιον τῆς Ῥώμης—ὅπως λέγει τοῦλάχιστον ἡ ἀρχαία ἱστορία—αἱ θρονθες θά σώσουν τὴν ἰαπωνικὴν αὐτοκρατορίαν—ὅπως θά λέγῃ ἡ νεώτερα ἱστορία,—καὶ θά εἶσθε σεῖς, ὁ ἀξιότιμε Σά-Ουάν, ὁ ὅποιος θά κάμετε τὴν γενναίαν ταύτην πράξιν καὶ θ' ἀποθανάτισετε κατ' αὐτὸν τρόπον τὸ ὄνομά σας ἐν ᾧ συγχρόνως θά κάμετε μεγάλην ἐκδούλευσιν εἰς τὸν ἀτυχῆ Πιν-Χο».

Τώρα πῶς ἐτελείωσα αὐτὴν τὴν παραγγελίαν μου, ἐπέκθη ὁ Κινέζος, πρέπει νὰ τὴν στείλω τοῦτο εἶνε τὸ δυσκολώτερον, διότι ἀπὸ τὴν Γέδω εἰς τὸ Πεκίνον εἶνε ἀρκετὴ ἀπόστασις. . . Ἀλλὰ. . . εἶπεν ἔξωφρα, λαμβάνων θάρρος, δὲν ἤκουσα νὰ λέγῃ ἓνας ὑπουργός ὅτι μεταξὺ τῆς πρωτεύουσας τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας ἐνεργεῖ ἀτμοσφαιρικὸν ταχυδρομεῖον τὸ ὅποιον εἰμπορεῖ νὰ μεταφέρῃ εἰς δέκα δευτερόλεπτα τὰ βιαστικά ἔγγραφα τὰ ὅποια ἀναλλάσσονται μεταξὺ τῶν δύο αὐτοκρατοριῶν; Εὐγὲ μου! θαρρῶ ὅτι ἐπέτυχα.

Ὁ Πιν-Χο ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του ἀρκετὰ βιαστικῶς, ἐσταλαπάτησεν ἓνα ὑπρέτην, ἐκρήμισε δύο τρεῖς γλάστρας καὶ ἀπήντησε τὸν Κιέν-Λόγκ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὅποιαν οὗτος φορῶν τὸν νυκτικὸν σκουφὸν του ἐπήγαγε ν' ἀναπαυθῆ κατό-

πιν ἀπὸ τὰς τόσας συγκινήσεις τῆς ἡμέρας. . . — Τί συμβαίνει, Πιν-Χο; ἐφώνησεν ὁ ὑπουργός καταραβισμένος, βλέπων νὰ καταβῆνῃ ὡς βόμβα ὁ Κινέζος· μήπως ἀπέθανεν ἢ πλουμιστὴ κότα; — Ὅχι, ἔχι, εὐγενέστατε Μανδαρίνε· βιάζομαι νὰ στείλω αὐτὸ τὸ γράμμα εἰς τὸ Πεκίνον διὰ τῆς πνευματικῆς μηχανῆς.

— Δὲν θά το κατορθώσῃς, φίλε μου! εἶνε μεσάνυκτα καὶ τέταρτον, καὶ τὸ προσωπικὸν τοῦ ὑπουργοῦ κοιμᾶται τώρα βαθεῖά.

— Ἄς τὸ ἐξυπνήσωμεν! πρόκειται διὰ τὰς κότας. Ἡ λέξις αὕτη ἐθαυματούργησε.

Ὁ Κιέν-Λόγκ ἐπέταξε ζωηρῶς τὸν σκουφὸν του μακρὰν, καὶ ἡ μακρὰ του πλεξίς ἐξετυλίχθη καὶ ἐπέσεν εἰς τοὺς πόδας του· ἤρπασεν ἓνα πυρσὸν ἀπὸ τὴν χεῖρα ἐνὸς ὑπρέτου καὶ προηγηθείς τοῦ Πιν-Χο ὅστις παρηκολούθει τὸν ὑπρέτην ὤρμησε πρὸς τὸ δωμάτιον ὅπου εὕρισκετο ἡ πνευματικὴ μηχανή.

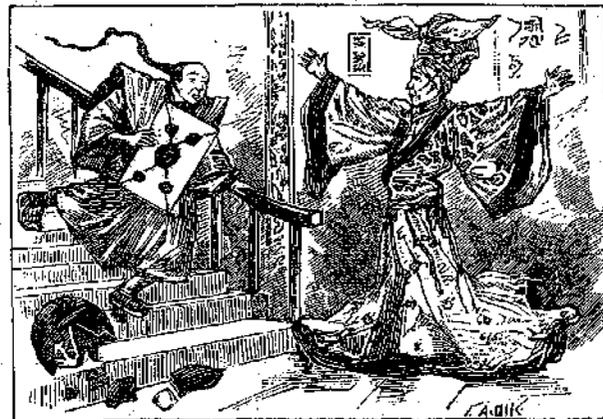
Ἦτο πρώτη φορὰ τῆς ζωῆς του κατὰ τὴν ὅποιαν ὁ Πιν-Χο ἔβλεπε ταιαύτην μηχανήν. Ποτὲ ἔως τότε δὲν του ἤλθεν ἡ περιέργεια νὰ ἐξετάσῃ τὸ μέσον ἐκεῖνο μὲ τὸ ὅποιον ἐγίνετο τόσο γρήγορα ἢ συγκοινωνία. Ἴσως δὲν εἰξεύρατε, ὅπως ἐκεῖνος, ἀγαπητοί ἀναγνώσταί, ὅτι ἡ θυμασία αὕτη ἐφεύρεσις ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ σχηματίζῃ κενὸν εἰς σωλῆνα μεγάλον ἢ μικρὸν καὶ ὅτι, ἂμα ἐμβαίνει ὁ ἀήρ ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος, ἐκσφενδαίνει μακρὸν τὸ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον θέτομεν ἐντὸς τοῦ σωλῆνος, μὲ ταχύτητα ἰσοδυναμοῦσαν μὲ ἠλεκτρισμόν.

Ἡ σύστασις τοῦ νέου τούτου ταχυδρομείου ἐστόχισε πολὺ ἀκριβῶς εἰς τὰς δύο αὐτοκρατορίας· ἀλλὰ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ φοβηθῶν κάθε δαπάνην, ὅσονδήποτε μεγάλη καὶ ἂν ἦτο, τὰ ἔθνη τὰ ὅποια καυχῶνται ὅτι εἰξεύρουν πολὺ πρὸ τῶν Εὐρωπαίων τὴν τυπογραφίαν, τὴν ναυτικὴν πυξίδα καὶ τὴν πυρίτιδα;

Ὁ Κιέν-Λόγκ ἐγνώριζε πρὸ πολλοῦ τὴν εὐφυῆ ταύτην ἐφεύρεσιν· δὲν ἐστάθη λοιπὸν νὰ τὴν παρατηρῆ ὅπως ὁ Πιν-Χο· ἔσεισεν ἓνα θεώρατον κώδινα ὁ ὅποιος ἐκρέματο ἐπάνω ἀπὸ τὴν μηχανὴν καὶ ὅστις ἀντήχησε τόσο θορυβιδῶς ὥστε ὁ νεαρός Κινέζος ὀπισθρόμησε καὶ ἐστούμπωσε τὰ ὠτά του.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Ὁ ΠΙΝ-ΧΟ ΕΞΗΛΘΕΝ ΑΠΟ ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΚΕΤΑ ΒΙΑΣΤΙΚΩΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ »

« Επερίμενες να μαζευθούν πολλά πολλά, να τα γράψης όλα μαζωμένα τώρα εις τας διακοπάς, και δι' αυτό δεν μου έγραψες τόσον καιρόν. Δυσά μου γράφεις, αγαπητή μου Άγλαία. Ήωγραφίδου, κ' εγώ επερίμενα να ιδώ καρμιά μεγάλη, μεγάλη έπιστολή, να διαβάσω, να διαβάσω και να χορτάσω πλέον. Άλλά σ' μου έστειλες τόση δα έπιστολίτσα ως που μου ήνοιξες μόνον τήν όρεξιν. Γράψε μου δά πολλά, πολλά, καλή μου φίλη. »

Σ' εύχαριστώ διά τήν αγάπην σου, Αίγυπτία Βασιλόπαιε, που έρωτάς πόσας έχει ό μήν διά να ιδής έν είνε ήμέρα νά έλθω. »

Δέν έχεις δικίον, φιλάτη Είκοστή πέμπτη Μαρτίου, να παραπονησαι ότι δεν σου γράφω' εγώ τακτικώτατα έπινησας δάσας μου έγραψες' πολύ μ' έλόγησε το παρόν σου αυτό, διότι εγώ σε θεωρώ μίαν από τας πλέον αγαπητάς φίλας μου. »

Θά προσπαθήσω να εκτελέσω όλας σου τας επιθυμίας, καλή μου Άρράμπελη, και πιστεύω να μέινης εύχαριστημένη. »

Βεβαίως, κύριε Γιαννούκε, έβελατιώθησε, αλλά δεν έταλεισ- πούηθες εισέτι. Όπωσδήποτε σας συγχάιρω. »

Εύχαριστώ, αγαπητή μου Σακράδ Λευκαδία, θά έίπω εις τήν Γαλλικήν Σημείατα ότι την χαίρειταις και εύχεσαι να την ιδής εις τας επάλξεις του Μέτς και του Στρασβούργου, και ότι την αγαπάς περισσότερο από κάθε Άλλην μετά την έλληνικήν. »

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ θλιβερόν αναγγέλλει και σήμερα ειδήσιν ότι έχασε εκλεκτόν φίλον της τόν αδελφόν του αγαπητού της φίλου Τηλεμάχου, Άλέξανδρον Καρίσην αποπνόντα έν Βουδαπέστη της Ούγγαρίας εις τρυφερωτάτην ηλικίαν, μόλις δέκα έτών. Συλλυπείται έχαρμόλιως τούς γονείς του εύχομένη εις αυτούς παρηγορίαν διά τόν ανεπανόρθωτον δυστύχημα. »

ΑΙ τόν φίλον τόν Άθανάσιον Διδάκον, κάμνει πετροπόλεμον εις τήν Ασωφόρον Πανεπιστημίου αΐ; τόν επιάσκει! Μήπως διότι έχει ήρωϊκόν ψευδώνυμον θέλει να φανή ήρωας; με τας πέτρας; Φίλε μου, να μήν άκούσω Άλλη φορά τέτοιο πράγμα διά σέ, γιατί πάει, δεν θά σ' αγαπήω πλέον. »

Σε συγχάιρω, Βασίλειε Βουλγαροκτόνε, διά τήν επιτυχίαν εις τας εξετάσεις, με συνεκίνησε δε ή ιδέα ότι έστινε και ή ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ αντίτα διά τήν θριαμβεύσης και φηγής πρώτος. Σου εύχομαι και άλλους θριάμβους, και άλλας νίκαις. »

Όχι μόνον λύσεις αλλά και έπιστολήν σου περιμένο, Ηερισμένη. »

Σ' εύχαριστώ διά τήν ήπικτικά σου αίσθήματα, Πολιτικά Άσπέρ. Άλλά δεν πιστεύω να ήθέλησε να με προσβάλη ό Κύπριος Διάβολος. Θά ήτω ή μεγαλύτερα του προσβολή να φητασθή μόνον να προσβάλη τήν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ, ή όποια τόσον τον άναψ. »

Η έπιστολή σου δεικνύει, φιλάτη μου Σπαρτιάτις Άργελετις ότι έχεις όχι μόνον καρδίαν εύαίσθητον, αλλά και κρίσιν ορθήν και γνώσιν, και ακέπτιασι: ως να ήσο μεγάλη. Πόσον εκτιμώ τήν ταπεινά κοράσια! Βεβαίως είναι μεγάλην ευτύχημα να έχη κανείς καλούς γονείς. Σ' εύχαριστώ διά τας υπέρ έμού έγγραφείας σου. »

Κιότατες λοιπόν να μεγαλώσης γρήγορα, Άηδών των Σπετεών, διά να λαμβάνης μέρος εις τούς διαγωνισμούς της ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. »

Τ' είν' αυτή, Μικρέ μου Καπουκίτσε, τί στιχομαγνία είν' αυτή που σ' έπιασε; άκούς εκεί: Είκοσι πέντε

Ιουλίον, και ανάγκη ταπεινίου. « Α, φίλε μου, ό Πήγασός σου είναι χαλός, και ηγχιίνει άργά άργά και κοιταχίνοντας. Δεν καταβαίνει, λέγω εγώ, κάτω και δεν τραβάς τόν θρόνον σου πέδω; Μάθε πρώτα κούβλα και τότε ήππευ' εμπορείς να πείσης. Μ' άλλα λόγια πριν μάθης να κήμης στίχους μή γράφης ποιήματα, διότι... έννοείς τόν διότι. »

Αδθε τόν ψευδώνυμον Άγαμέμνων, φίλε μου. Χ. Ζ. Σου εύχομαι περαστικά, Μικρέ Μάρτε, και πλήρη ύγιειν. »

ΟΙ άρεθμοί, Λάνι της Γραβιάς, τούς όπαλους θέτω κητόνι από τούς λύτας φανερώνουν πόσας πνευματικάς ασκήσεις έδωσαν έλαστος. »

Από τήν προθυμίαν σου να μου γράψης έλησμώνησε, Σκουνοτόβλη, ότι εις τόν αυτό φύλλον χαρτίου δεν ήππει να μου γράφουν αι φίλοι και οι φίλοι της έπιστολήν των, τας λύσεις, τας πνευματικάς ασκήσεις και τόν παιδικόν πνευμά των. Τούτο μου φέρει μεγάλην δυσκολίαν και άρ' ου σοί το υπενθύμισα και πάλιν έπιπύω ότι εις τόν έζήκ και σ' και Άλλοι φίλοι μου θά γράψετε κάθε είδος χωριστά, εις ιδιαίτερον φύλλον. »

Τέλος πάντων έτελειώσαν αι εξετάσεις, αγαπητόν μου Άρθος των Λειμώνων! Τώρα θά μου γράψης τακτικά, θά στείλεις λύσεις, και θά λαμβάνης μέρος εις τήν αλληλογραφίαν, ή όποια, ως λέγεις, σου άρσει υπερβολικά. Περμένο λοιπόν! »

Πολύ καλό το έννόησε, καλή μου φίλη Ζωή Μ. Σάουρω, ότι δέχομαι με αγάπην τας φίλας μου. Με τήν αυτήν αγάπην θά δεχθώ και σέ, και με εύχαριστήσιν ό' αναγινώσκω τας έπιστολάς σου. Λοιπόν γράφε μου τακτικά. Συμφωνώ; »

Κ' εγώ δι' αυτό, Λευκόν Ρόδον, σάς έπρότεινα εις τας παύσεις τόν διαγωνισμόν, δια να τόν γράψετε με τόν ριχάτι σας, να μήν έχετε τήν φροντίδα των κούβλατων, και να έμπνευσήτε με τήν ήσυχίαν σας. »

Σας εύχαριστώ όλους σας διά τήν αγάπην όπου μου έχετε εις τόν σπίτι σας, Μάριε Καπάνη. Είμαι οικουμενική φίλη σας, όπως βλέπω. Πολύ χαριτωμένον παιδάκι φαίνεται ό αδελφός σου που θέλει ως δώρον μόνον τήν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ και όχι Άλλο. Η τελευταία σου έπιστολή με τήν όποιαν μου αναγγέλλεις τόν θάνατον του θείου σου με καταλύησε... »

Θά λάβης και τόν Άλλον τόμον, Μακρόσυρε Κομήτα, όταν εκδοθή άρ' ου έχεις μακράν ούραν έχε καν μικρόν ύπομονήν. »

Από σέ τόν ίδιον έπαρτάει να μου γράψης τακτικά, Φιλοτάλλε. Εγώ, όπως χιλιάκις έπουν, δέχομαι εύχαρίστως τας έπιστολάς των φίλων μου. »

Με ήλην τήν παράκλησιν σου και με ήλην τήν διάθεσιν τήν όποιαν έχω να μη σε δυσαρεστήσω, φίλε μου Πασιόδη, μου είναι αδύνατον να δημοσιεύσω τόν διηγήμα σου, διότι έχω ως αρχήν να μη δημοσιεύω Άλλα έργα από τόν τών ταπεινών συνεργατών μου. »

Λοιπόν σε προσαγορεύω, Ηρωϊκή Πάργα, και σε συγχάιρω διά τήν ώραίαν έκλογήν σου. Τό Άλλο ψευδώνυμον είναι πισασμένο' καλό το έσκέψης. Τώρα λοιπόν γράφε μου. »

Δέν είνε δα και άπαρησθητον, καλή μου Θεοδώρα Σενσί, να είνε κενείς εις τήν άκρογαλιάν ή εις τόν δάσος. Πολλά ώραίά βιβλία έγράφησαν μέσα εις μικρά και στενά δωμάτια. Αι ώραίαι τοποθεσίαι έμπνέουν μόνον, αλλά έμπνέουν όσους έχου φαντασίαν' δεν εμπορούν όμως να φτιάσουν και

ουγγραφείς. Όσοι έχου πνεύμα ζωηρόν εμπορούν άναμέσασ εις τούς τέσσαρας τοίχους των να πλάσουν κόσμον άλλόκληρον με τήν φαντασίαν των. »

Υπομονή, Χωρεκή μου, ύπομονή, θά το μάθης εταν ήλη ή ώρα τόν άποτέλεσμα του διαγωνισμού. »

Πολύ καλό, πολύ καλό, είναι εύχαριστημένη από σέ, Ένδοξε Ηεριστή. »

Όραϊόν είνε τόν ψευδώνυμον σου, Μονή του Άρκαδίου. Είσι άξίεπαινος διότι δεν ήσημονείς τούς άπόρους έλληνοπαιδάς και έστειλας από τις ιδιαίτερας σου οικονομίας εις τόν «Ταμείον των άπόρων». »

Τους ίδιους επάινους εκφράζω και εις τήν Χιόνα. Φίλε μου Κεραυνοβόλε Ζεθ, τόν νέον ψευδώνυμόν σου είνε άπαρησθητον διότι είνε τόσον μεγάλο ώστε πρέπει να στείλεις και ένα να το κρατή. Αυτό είνε σωστή άλυσίδα' και σ' πουν αγαπάς τήν έλευθερίαν, όπως φαίνεται από τόν ψευδώνυμόν σου δεν θά αγαπάς, βέβαια τας άλυσίδας. »

Πολύ επιτυχημένον τόν ψευδώνυμόν σου, Αλέξανδρε Μακρόδωρ. »

Αρ' ου τήν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ τήν αναγινώσκου με εύχαρίστηται και την αγαπών μέγιστα κύρια και κυρία 30 και 40 και 50 έτών, νομίζω, φίλε μου Σχοινοβάτα, ότι εμπορεί και εις νεκρίσκος 14 έτών να τήν αναγινώσκη. Έκτός όταν τόν κάμη από άλαζονείαν διά να λέγη τάχα με καμάρ. — Εγώ, δεν διαβάσω πλέον τήν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ, δεν είμαι πλεία παιδί. »

Όραϊα περιγράφεις τας εξετάσεις του σχολείου σας, Αίθρε Όύρατς, και τήν συγκίνησιν των παρευρισκομένων όταν ή διδασκαλίτσα έδωκεν από μίαν σημαίαν εις τα παιδιά τή όποια παρέστησαν τόν διάλογον ή «Σημαία». »

Τι είν' αυτά που λέγεις, Τρόπαιοτ του Μαραθώνος εγώ δεν σας ένθυμούμαι; και εγώ άνυπομονώ να σας βλέπω όπως σείς. »

Φίλε μου, Ίωάννη Πετράκη, τόν ψευδώνυμόν σου άπορίπεται ως κενόν. Έχάθησαν, παιδί μου, έλληνικά όνόματα, φανερώνται μίαν καλήν πράξιν, ένθυμίζονται έν αδραχάθημα; Τόν ψευδώνυμον δεν πρέπει να τόν παίρνεται έτσι εις τόν βρόντον' πρέπει να είνε τόν έμβλημα σας να φανερώη ότι έχετε εις τήν καρδίαν σας, ότι θαυμάζετε, ότι αγαπάτε, ότι επιθυμείτε να γίνετε. Όστε όποιος παίρνει έν κακόν ψευδώνυμον κατηγορεί ό ίδιος τόν έαυτόν του. »

Πόσον εύχαριστήθη ή ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ όταν έμυθεν ότι ή Έλένη Κόκκη προεδιάσθη εις τήν τρίτην τάξιν με τόν βαθμόν Άριστα I και ότι έκ των μικρών της Α' τάξεως διεκρίθη ή Φωφώ Καλέμη και ό μικρός αδελφός της Έλένης. Εύγε! »

Να εύχαριστήσης θερμώς τόν κάππον σου, Ναυαρίρειος Ναυμαχία, διά τήν αγάπην που μου έχει και τας φροντίδας του προς διάδοσίν μου. Η παρίστασις σας με συνεκίνησε και έμ' άπ' εδών φαντάσασ να τήν έβλεπα κηδία! »

Όραϊόν, άριότατον είνε τόν ψευδώνυμόν σου, Πυγμαλίαν. Διότι να τόν άλλότις; »

Ερωτήσεις, πληροφορίας, άσπασμοί, προσήσεις. Η Είκοστή πέμπτη Μαρτίου επιθυμεί να μάθη τόν άληθές όνομα της Άηδώς της Έρήμου, της Μικράς Καρδίας, και των Έννέα Μουσών. Η Γαλάτεια άσπάζεται τόν έξιδελφόν της Δημητράκη Κουκουκού Πεγειανάκη, τήν Φιλόρημον Τρυγόνα και τήν Μάχη του Μαραθώνος. Ο Άπολλώνιος Τυανέδς άσπάζεται τόν Ίωνικόν Άρεμον, τήν Γείτορα της Μυκάλης, τόν Αετόν των Λιοντόων, Όρέων και Ριχάρ-

δον τόν Αεγοτόκαρδον, τόν όποιον επιθυμεί να μάθη τόν όνομα. — Η Άρράμπελη άνασπάζεται τήν Άηδών της Έρήμου και τήν παρακαλεί να της έψη τόν όνομά της άσπάζεται δέ τήν Φιλόρημον Τρυγόνα, τήν Χρυσολίδα, τήν Μικράν Καρδίαν, τήν Ηρωίδα της Έ.Ε.Ε. Έπαραστάσεως, τήν Λευκόπτερον Περιστέραν, τας όποιας παρακαλεί να της έπουν τόν όνομά των. — Ο Ηυροπολητής Καράρις επιθυμεί πολύ να μάθη τόν όνομα του Μάλαρος Αετού. — Η Ζεφύρειος Αίθα άσπάζεται τας Έννέα Μούσας και τήν Αριάδην της Κρήτης, ως και τόν Μικρόν Καπουκίτον, δι παρακαλεί να προσφέρη εις τήν αδελφήν, τόν τας προσήσεις της. — Η Σπαρτιάτις Άργιλειώτις άσπάζεται τόν Μικρόν Άγωνιστήν και τήν αδελφήν του Εύρυδικήν. — Ο Μικρός Δημοκράτης έρωτά έν είνε εύκολον να μάθη τόν όνομα της Εύαίσθητον Καρδίας. — Ο Μάριος Καπάνης άσπάζεται τόν Μοταρτήν και άς μή τον γνωρίση. — Ο Πρίγγιψ Ζιλλάχ στέλλει τας προσήσεις του εις τόν Άνδρέαν Μπρούμηρ, Όδυσσεά Άνδρούτσου και τόν Μικρόν Δαίμονα. — Ο Μικρός Καπουκίτιος προσφέρει τούς άσπασμούς του εις τας Έννέα Μούσας, τόν Αδαμάντιον Κοραήν και τήν Ζεφύρειον Αίθα. — Η Λευκόπτερος Περιστέρα άσπάζεται τόν Σταθερόν Νέφος, και τόν Τρυφερόν Ρόδον, και άνασπάζεται τήν Φιλόρημον Τρυγόνα. — Τόν Λάνι της Γραβιάς παρακαλεί τόν Σταθερόν Νέφος να αλλάξη τόν ψευδώνυμόν του διότι δεν υπάρχει σταθερόν νέφος. — Δι Έννέα Μούσας άσπάζονται τήν Σπαρτιάτιδα Γοργώ τήν Σπαρτιάτιδα Άργιλειώτιδα, τήν Έστία και τήν Αριάδην της Κρήτης και επιθυμούν να μάθουν τόν όνομά των. — Η Φιλόπατρις Έλληνίς προσφέρει τούς άσπασμούς της εις τόν Φιλόπατριν Έλληνα και τον παρακαλεί να της έψη τόν όνομά του. — Ο Όδυσσεύς Άνδρούτσος άσπάζεται τήν Άηδών του Ηεிரαιώτις και τόν Βανούδρον Όδυσσεά και επιθυμεί να μάθη τόν όνομά των. — Η Χαριτόβρυτος Χρυσολίς εύχαρίστησι τήν Άηδών της Έρήμου διά τούς άσπασμούς της και τήν άσπάζεται ως και τήν Βοντιάδα Αίθα. — Η Μικρά Δοκίσα με παρακαλεί να είνε εις τόν Αδαμάντιον Κοραήν δι γνωρίσει τόν όνομά της και θωρεί περὶ τόν να τού το έψη' άσπάζεται τήν Φιλόρημον Τρυγόνα και επιθυμεί πολύ να μάθη τόν όνομά της τότε δ' εύχαρίστως θά της έψη και τόν ίδιόν της' επίσης άσπάζεται τήν Λευκόπτερον Περιστέραν, και τήν Μικράν Καρδίαν. — Η Άηδών της Έρήμου μοι αναθέτει να έίπω εις τήν Σακράδ τήν Λευκαδίαν δι έδέχη με μεγάλην της εύχαρίστησιν τόν ενσέριον άσπασμόν της, ότι επιθυμεί πολύ τήν φίλιν της και να μάθη τόν όνομά της ύποσχόμενη να έψη και αυτή τόν ίδιόν της' άνασπάζεται προσέτι τήν Ηρωίδα της Έλληνικής Έπαραστάσεως και τήν έρωτά πως κερνά εις τήν έσχόν. Τόν Λευκόν Ρόδον έρωτά τόν Πέτ μου το να σου το πώ έν έχη τήν καλωσύνην να του έψη τόν όνομά του. — Τόν Σταθερόν Νέφος άσπάζεται τήν Έλληνικήν Σημαίαν και τόν Αίθριον Όύρανόν. — Η Μονή του Άρκαδίου άσπάζεται τόν Αρχάγγελον Γαβριήλ και τήν Είκοστήν Πέμπτην Μαρτίου των όποιων έμυθε τόν όνομα. — Ο Δημ. Μ Κωνσταντινίδης άσπάζεται τόν Μικρόν Δαίμονα και τόν Κυριακόν Άστέρα. — Ο Σχοινοβάτης άσπάζεται τόν Πολικόν Άστέρα, τόν διάβολον Κύπριον, τόν Λάνι της Γραβιάς, και τήν Άηδών των Σπετιών. — Ο Ι. Πετράκης άσπά- ζεται τήν Αριάδην της Κρήτης, Αίαντα τόν Τελαμώνιον και τόν Μικρόν Άραπάκον. »

